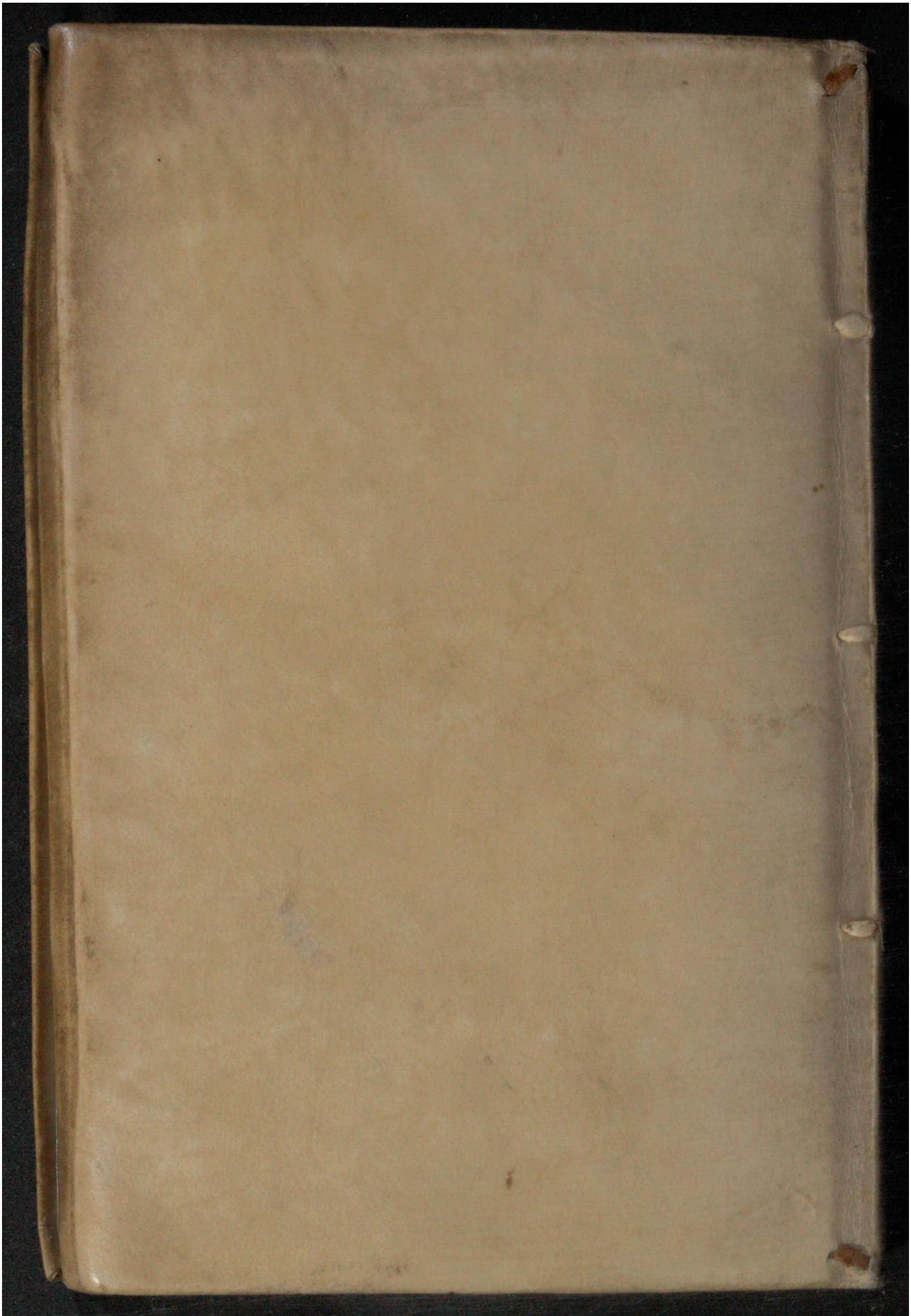

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
386 K 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
386 K 10

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
386 K 10

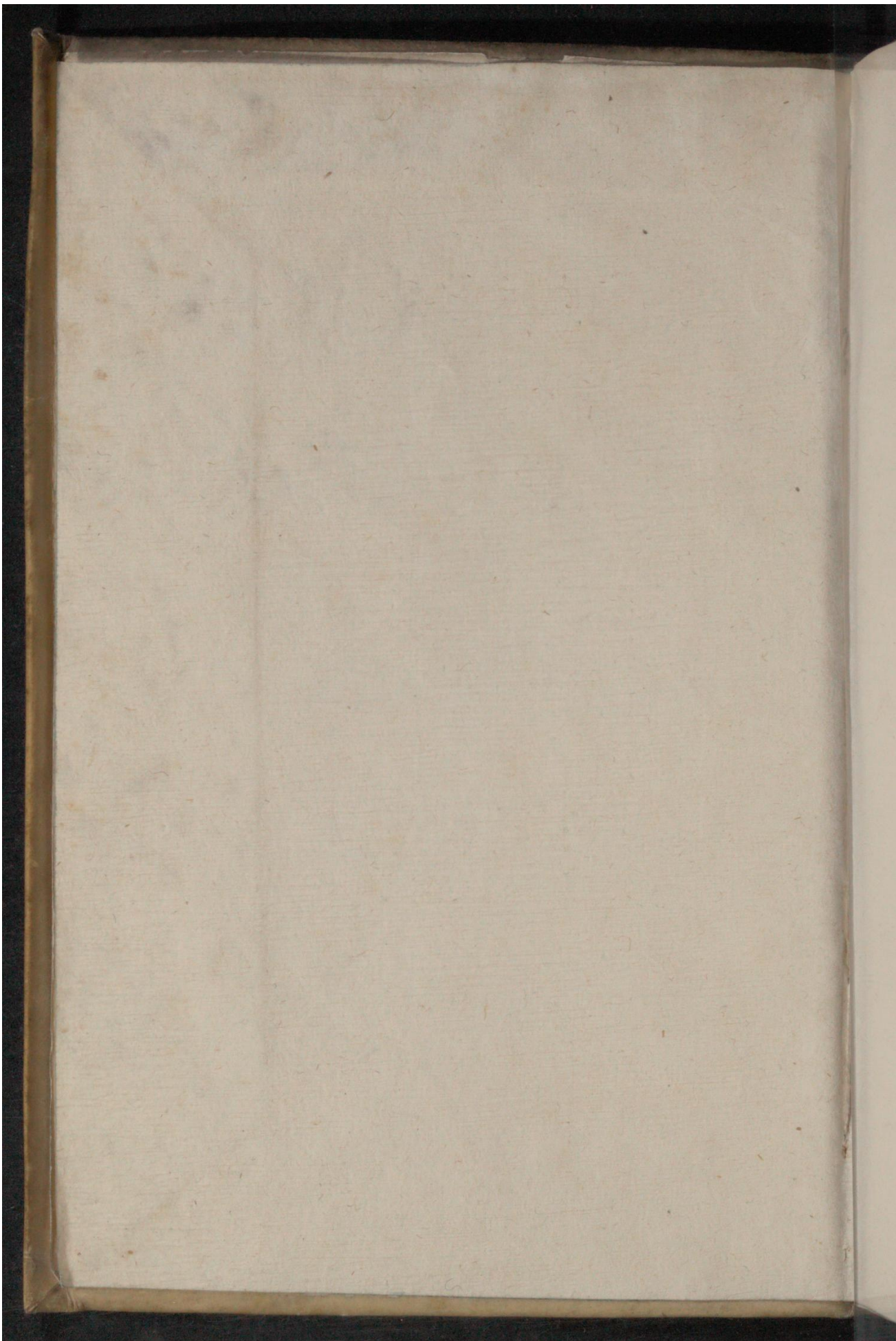
Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
386 K 10

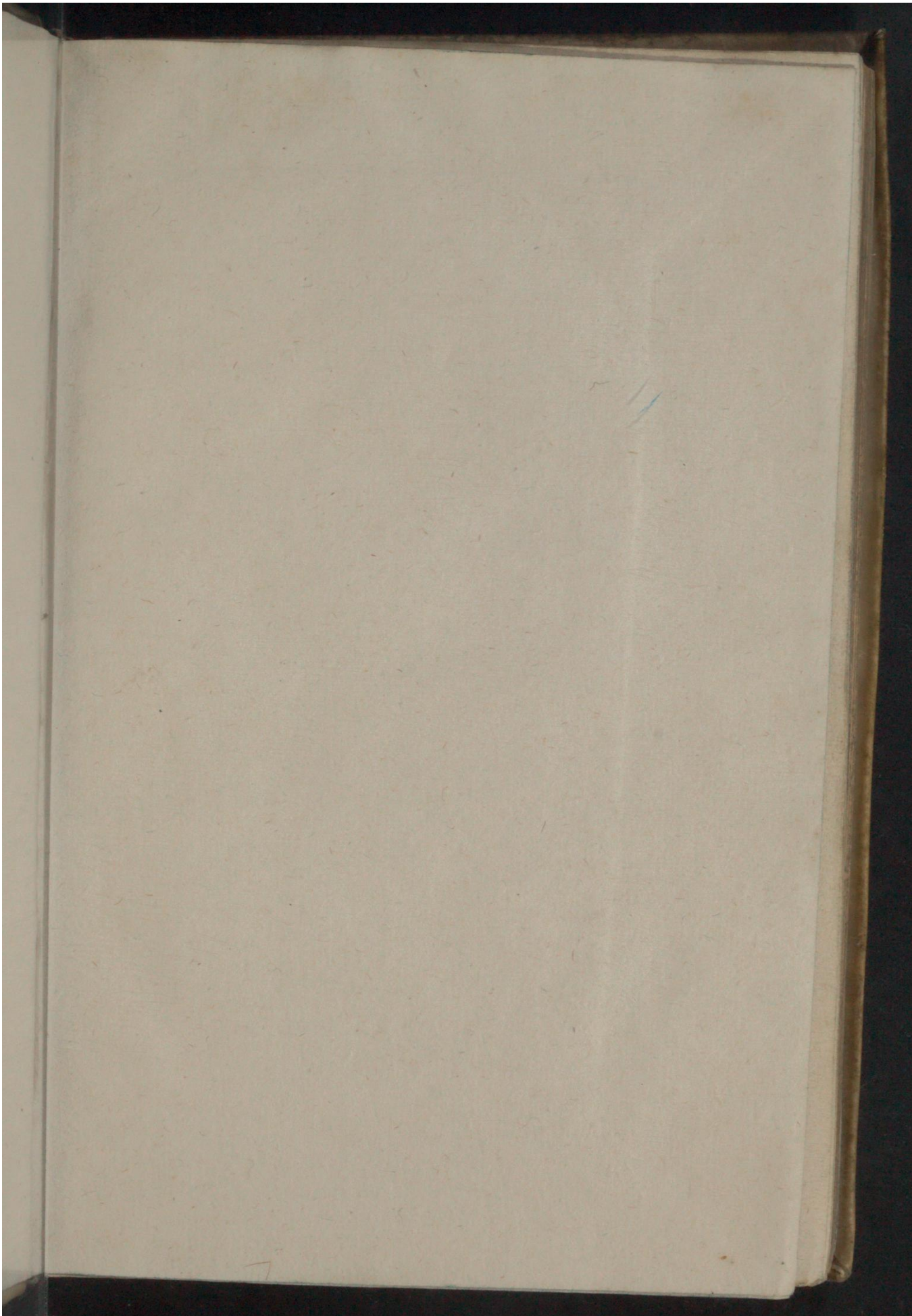
4w

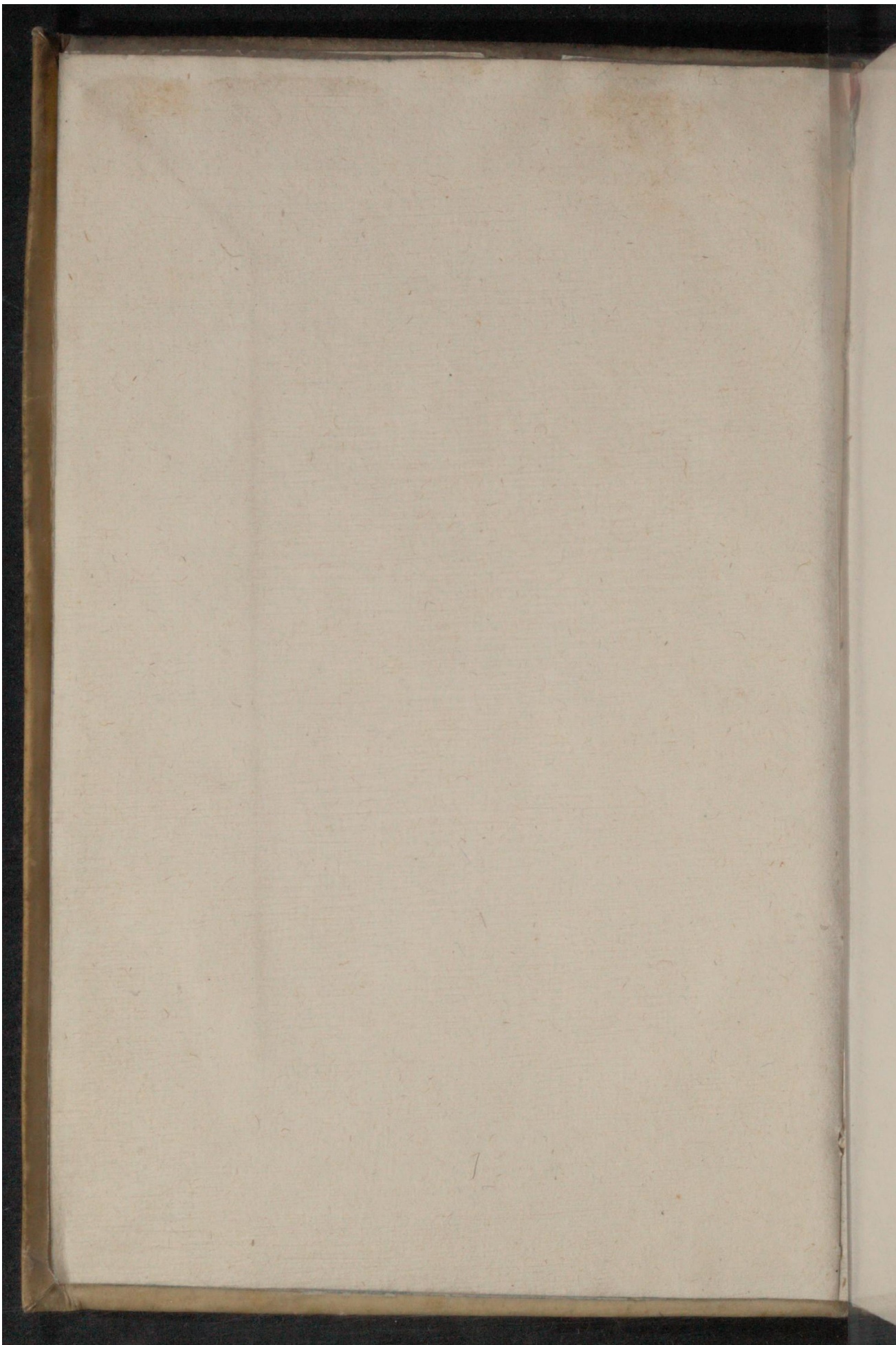
386

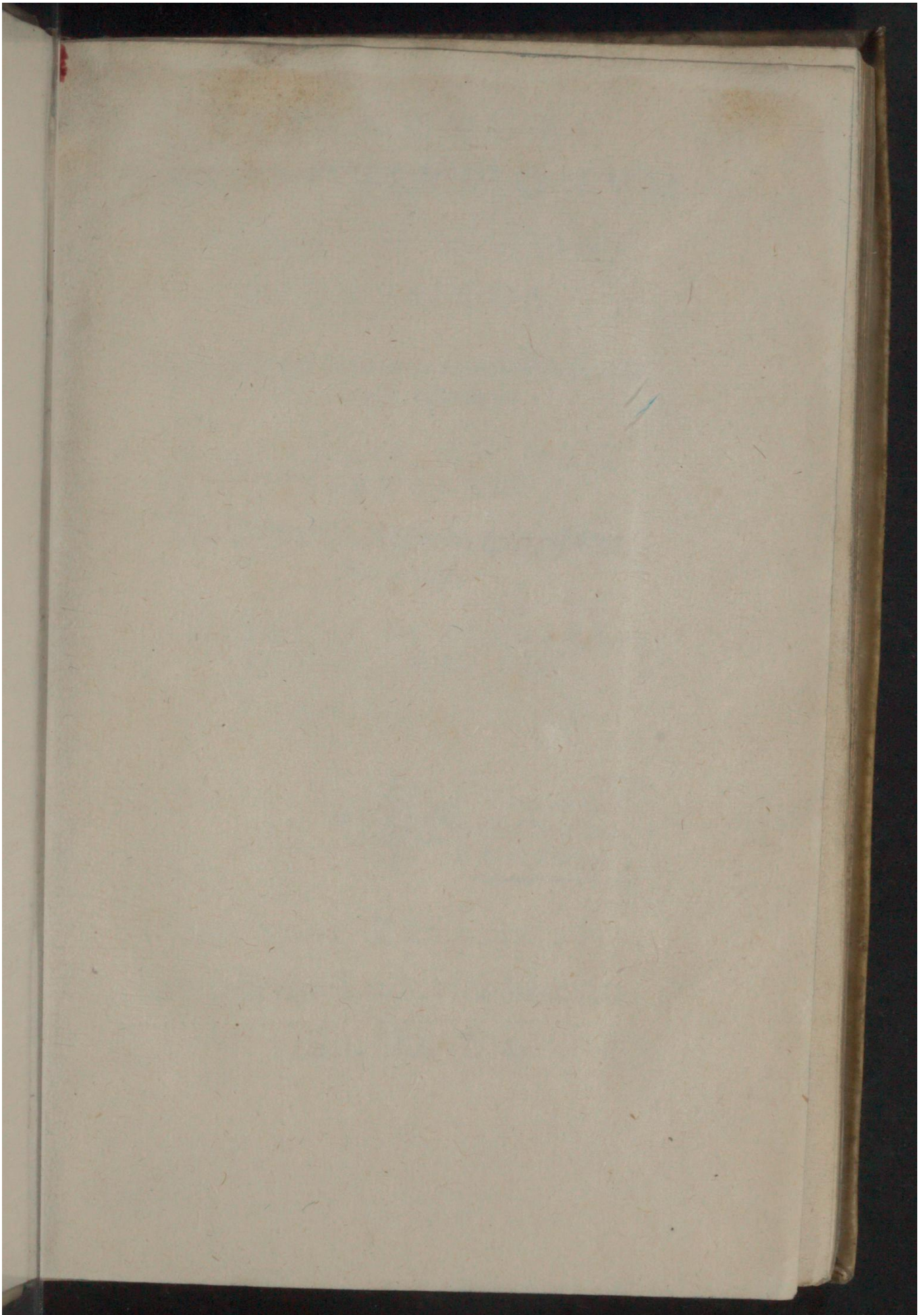
K 10

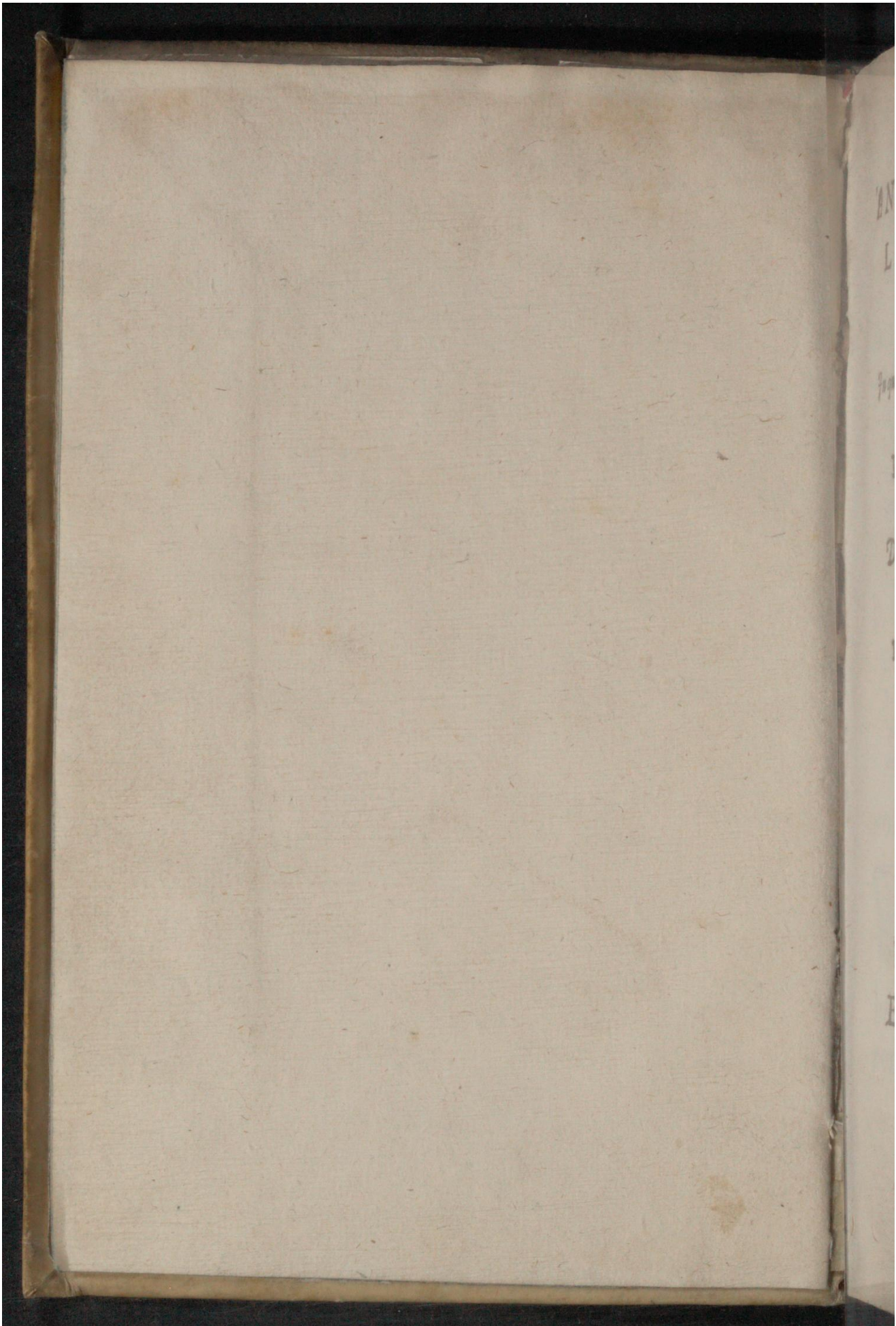
~~IV c. 600~~

PETRI CVNÆI
ANIMADVERSIONVM
LIBER IN NONNI
DIONYSIACA.

386
K10

*In quo quid sit de hujus autoris virtutibus & vitiis
habendum, ostenditur.*

DANIELIS HEINSII
DISSERTATIO

*De Nonni Dionysiæ, & ejusdem
Paraphrasi.*

IOSEPHI SCALIGERI
CONIECTANEA.

Ad editionem Plantini & Wecheli.

*Koninklijke
Bibliotheek
te 's Hage.*

LVGDVNI BATAVORVM,
Ex officina Ludovici Elzeyiri.

clb. lb. c x.

PETRI CAVI
ANIMADVERSIONVM
LIBER IN NONNI
DIONYSIACA.

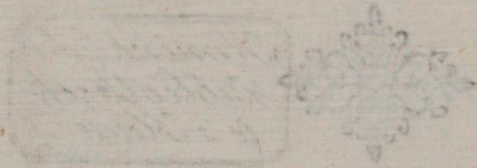
*In quo patet de hujus authoris virtutibus & otis
habundantia, ostenditur.*

DANIELIS HELLSII
DISSERTATIO

*De Romae Dionysiacis & ejusdem
Paraphrasi.*

IOSEPHI SCALIGERI
CONJECTANAE.

2da editio. Plantini & Wepolii.

LUGDUNI BATAVORVM
Ex officina Ludovici Elzevirii.

cl. l. c. x.

AD
NOBILISSIMOS ET
AMPLISSIMOS VIROS,

D. IOANNEM AB OLDEN-
BARNEVELT, Equestris dignita-
tis, Dominum de Tempel, Berckel, Groene-
velt, Roderiis, &c. magnum Hollandiæ Westfrisiæ-
que Advocatum, & Consiliarium principem, ma-
gnique sigilli & archivorum Custodem:

D. CORNELIVM VAN-
DER MYLEN, *Equestris dignitatis,*
Principi à consiliis, Academiae Leidensis Cura-
tozem: & nunc Illustrium Ordinum ad Christianis-
simum Gallia Regem Legatum.

NOBILISSIMI DOMINI,

POST QUAM in Græcia olim
quidam magno & excellen-
ti ingenio viri amplissimis
literarum monumētis memoriam
nominis sui consecrassent, factum
* 2 est

P R Æ F A T I O .

est deinde, ut posterì ferè omnes
ambitione quadam & imitãdi stu-
dio eandem quoque laudem adfe-
ctaverint. ita enim industriam sin-
guli suam amabant, nihil ut antea
dictum esset, quod non & rectè à se
quoque, & copiose dici posse existi-
marent. Quare, omissis cæteris re-
bus, ad hanc scribendi operam om-
ne studium suum curamque con-
verterũt: neque quisquam fuit, qui
non aliquod otii sui munus re-
liquerit, quod publico tereretur
usu. Certè in sapientiæ quidem do-
ctrina, post primos illos & præstan-
tissimos magistros, multi ejusdem
æmuli rationis quum multa scri-
berent, eadem omnino tradere co-
acti sunt. quorum infinitos libros
nullæ nunc bibliothecæ caperent,
nisi

P R Æ F A T I O .

nisi fati quædam vis magnam eorum partem absumpsisset. Inter Poëtas verò, qui longè sunt è doctis antiquissimi, ex quo Homerus semel cogitationes suas & somnia scriptis mandavit, propemodū decimus quisque carmina finxit, & jam immane vitiū erat nihil hujusmodi extruisse. Sed tandem magis gliscere cœpit hæc libido, & quasi impudentiæ ludus quidam factus fuit. Nā & pueros pariter, & patres in tricliniis prurigo aliqua hujusmodi incessebat: ac ne inter cœnandum quidem illis defuit, quod dictarent. Hæc quum hunc ad modum perpetuò cogitarem, etsi sciebam, quæ aut inventa à veteribus, aut ab iisdem illustrata erant, omnia à nostris quoque hac ætate &

★ 3 . inve-

P R Æ F A T I O .

inveniri posse sapienter, & illustrari accuratè: tamen toties ea, quæ ante jam acta erant, agere, & in iisdem semper rebus vires ac ingeniũ conterere, hominum quorundam esse putabam intemperanter abundantium & otio & litteris. Non videbatur tamen tam iniquè nobiscum cõparatum, ut, quia serò nati sumus, idcirco nobis torpore quodam & desidia quiescendum esset. nam & magno animo à plerisque nunc studia illius veræ elegantisque doctrinæ coluntur, & nuper progressio admirabilis, incredibilisque cursus ad omnem excellentiam factus est. Sed quum iis, qui in scribendo operam sumunt, ex duobus alterum animo proponendum sit, sive ut condant aliquid, quod

P R A E F A T I O .

quod ad inventionis laudem refer-
tur, sive ut in aliorum scriptis ex-
cutiant singula, quod ad judicandi
pertinet subtilitatem: quoniam il-
lud quidem à priscis omnibus sic
occupatum est, ut nulla ejus pars
inculta ac deserta manserit; quod
secundum erat, restat ut animo li-
berrimo, nullis certis destinatisque
sententiis addicti, quid sit in cujus-
que scriptis maxime probandum,
quidque reprehensione dignum, re-
quiramus. Est quidem summa ma-
jestas veterum, magnum nomen,
insignis eminentia, quam & vene-
ramur omnes, & suspicimus; sed
fuerunt nihilo minus etiam inter
hos nō pauci, qui ne parum multa
scivisse viderentur, ea conquæsive-
runt, quæ neque disponere ipsi, ne-

*

4

que

PRÆFATIO.

que illustrare poterāt. Quippe magna mentis cæcitate, quum quædā præclara etiam cuperent, eaque nescirent nec ubi, nec qualia essent, in summa inanitate versabantur, neque ullum veræ gloriæ decus meriti fuerunt. Quare horum errores exagitare, ineptias arguere, ambitionem detegere, primum est quod eruditis seculi nostri hominibus relinquitur. Enimvero neminem nos eximum habere decet, quum nemo illorū quisquam ad scribendum animum appulerit, quin ita pararet sese, nullius ut iudicis acumen metueret. Præclara quædam & prope divina res est hæc iudiciorum contentio: sed quam hodie tamen male, damnat conversus pollex imperiti vulgi, tum & in hac ipsâ erudito-

PRÆFATIO.

ditorum familiã sunt quidam nimium religiosi, qui ea mirantur omnia, quæ tēporibus suis jam multò antè defuncta vident: ubiq; enim redeunt ad fastos, ac virtutem annis æstimant: & si forte aliquod cariosum volumen in manus illorum venerit, defixis oculis statim corpore & animo torpent. Horum iudicium si mihi pertimescendum sit, consilium mutabo. si est, ut ultrò etiam istam invidiã deposcere erectis animis liceat, non committam ut sperare potius horum favorem, quàm exemplum maximorũ quorundam sequi virorum videar, qui hoc tempore interclusum hunc libertatis usum nobis aperiunt, & universis quasi signũ aliquod erigunt quotidie ad benè de omni li-

* 5

tera-

PRÆFATIO.

teratura sperandum. Atque aliàs
quidem alia dandi locus erit, & for-
tasse majora : nunc mihi pretium
operæ videbatur in Nonnum hūc,
hominem Ægyptium quidem, sed
tamen Dionysiacis Græcè à se scri-
ptis nobilitatum, aliquantisper cē-
suram exercere. Quum enim jam
dudum principes ingenii & doctri-
næ Angelus Politianus, Marcus An-
tonius Muretus, ac ferè cæteri om-
nes nō aliter de hoc, quàm de sum-
mo & præstantissimo scriptore sen-
tirent, contra ostendēdum fuit ne-
que tanta rerum cognitione eum
abundasse, & ut alia omnia super-
fuerint, tamen usum dicendi pari-
ter & imitandi peritiam ei defuisse.
Quod fanè non ideo à me factum
est, ut eorum opinioni aduersarer,
quos

P R Æ F A T I O .

quos superiore seculo fama & omnium consensus in sublimi posuit: sed quia sciebam in toto hoc genere non tam auctoritatis, quã rationum momenta quærenda esse. Errant enim vehementer, qui id modò habent ratum, quod ab eo, quẽ probant, iudicatum vident: & verissimum est, non itidem hîc, sicut in comitiis, suffragia numerari. Cæterum vobis, NOBILISSIMI DOMINI, hæc, qualiacunque sint, dicanda censui, ut à tanto splendore vestro lucem, à tanta magnitudine pondus aliquod acciperent. Est enim profectò summa dignitas vestra, quæ in omnium ore, & oculis, & animo sedet. Quare quicumque hæc viderit, maxima esse putabit, quæ illustri isto titulo circumferuntur.

P R Æ F A T I O .

tur. Ac te quidem ut compellē, amplissime virorum, magnum Batavię columen: es tu ille, de cujus nomine nemo cogitare poterit, quin simul excelsa omnia, ampla, augusta ei occurrant. Virtutes tuæ ubique in pace, & in bello spectatę neque numerari universę possunt, quia sine carent: & singulę sunt omni prædicatione majores, quia plus quàm humanę vidētur. Quare qui de his pauca dixerit, ingenii sui culpam deteget; qui multa, aliquid tamē relinquet semper, quod addendum sit. Illud breve est, sed maximū: Rempublicam hanc pulcherrimam, florentissimam, potētissimamque tuis consiliis, tua prudentia & cura diu stabilitam fuisse: quæ etiam nunc quoque præsidio
tuo

P R Æ F A T I O.

tuo firmari, tuisq; humeris attolli se quotidie & augescere fatetur. Tu verò, MYLI nobilissime, tanti hujus soceri magne gener, in hujus te societatem gloriæ offers. Quum enim multos viros summos naturæ & ingenii præstantia superares, paucorum tamē præmium tulisti. Nā & invictissimus Princeps quanti te faceret, ostendit, postquam te in Consiliariorum suorum numerū adlegit: & illustres Ordines, quū Academia celeberrimæ protectore te & patrem fecissent, quasi non satis multa tribuisse se tibi crederēt, meritò postea legationem tibi primò ad Remp. Venetam, nunc verò etiam ad Christianissimum Galliaë regem detulerunt. Quæ cū ita sint, NOBILISSIMI VIRI, etsi magna

P R Æ F A T I O :

gna vobis imposita est gravissimā-
rū rerum moles, quam summa cū
laude vestra, & omnium penè gen-
tium admiratione sustinetis, tamē
quando jam hoc semel amplissi-
mum vobis pulcherrimumq; du-
xistis, multorum suscipere patro-
cinium, ausus sum has lucubrati-
ones in sinu vestro reponere, ut &
foveretis eas, & me studio vestro ac
benivolentia dignaremini.

N. V.

addictissimus

Petrus Cunæus.

DANIELIS HEINSII
In PETRI CUNÆI Animadversiones
epigramma.

*Prælia, quæ gessit mediis Iove natus in Indis,
Dum Satyri cingunt Bassaridesque latus,
Ardua Niligenæ celebrarunt carmina Nonni,
Sed vini domino non aliena Deo.
Fertur, & ut vêtis discordibus æta phæselus,
Per medias plenus numine tendit aquas;
Aut qui cornigeri percussus flore Lyæi
Per scopulos & per culmina raptus abit.
Qui Satyros rapuit, rapuit calor ille poëtam,
Et tumidum vatem concita Mænas habet.
Vidit & incerto trepidantem plurima passu
Cunæi doluit mens generosa mei:
Direxitque manu, sanusque ostendit eunti
Quam ratio suadet vatibus ire viam.
Hunc Phæbus rapuit, Bacchi rapit impetus illi:
Sobrius hic, vix non ebrius ille fuit.*

DANIELIS HEINSLII
IN PETRI CVM DEI ANIMADVERSIONE
epigramma.

Præca que gessit mediis fore natum in Indis
Dum sagax cingens Bassarichus latus
Ardua Niligone celebrant carmina Nona
Sed tui domino non aliorum Deo.
Fertur quod in ceteris discoloribus acta phasibus
Per mediam prorsus murine tendit aquas
Am qui corripit periculis fore Ixer
Per scopulos quod per culmina rapit alit
Qui sagax rapit rapit calor ille potant
Et tumidum ceteris coniecta Mentes habet
Vidit quod incerto tepiditate pluma passis
Cuncti doluit mens generosa mari
Dirigitque manum, forsque ostendit eunt
Quam patto in hoc tepiditate ire ciam
Hanc Phobus rapit, Bacchus rapit impetum illis
Sobrius hic, cui non ebrius ille fuit.

8. n.
brun
pode
otio
temp
munt
tur,
omni
cess
mare
obris
nibic
la fin
Se
Iren,
viden
dam
nam
tus, p
vie

PETRI CVNÆI
*Animadversiones in Nonni
Dionysiaca.*

In Librum primum.

*Numeri, qui in margine his notis () clausi sunt,
respondent editioni Plantiniana.*

Obeliscus indicat errores Nonni.

8. 11. ἀξιά μοι γάρθηκα.] In ipso principio non (1)
leviter peccat. incidit enim in vitium ridiculum,
quod veteres dixere παρένδυρον. Hoc fit, quoties
oratione æstuat quis, & furit præter rem, alieno
tempore ac loco, concitant enim multi se, & effe-
runtur, sed soli, cæteris, quos commoveri oportuit,
escitantibus aut ridentibus. Initia operum
omnia ut lenia sint & verecunda ac temperata ne-
cesse est. qui enim non præparatis auribus inflam-
mare rem incipit, insanire apud sanos, & quasi inter
sobrios esse vinolentus videtur. hîc nihil cernas,
nisi bacchationem & corybantiasmum. quid enim
illa sunt?

ἀξιά μοι γάρθηκα. & , τινάξατε κύμβαλα μῦσαι.
Item, δότε θυρσον. & , σήσατέ μοι παρωϊῆα.
videtur mihi mimum instruere, & tragœdias quas-
dam excitare, quibus nihil jam deest præter sce-
nam & histrionem. mox iterum multo insolentius, pag. 10.

ἐνιά μοι δότε ρόπτρα.

& ,

A

νεβρίδα

(2)

2 IN NONNI DIONYSIACA.

νεβρίδα μοι σφίγγαιτε. &
ἄλλω δὴ θροον αὐλὸν ὀπάσατε.

Omnia sunt luxuriantis ingenii. Deinde illud mi-
rè scholasticum est,

βυθίη δὲ παρ' εἰδοθέη καὶ ἑμήρῳ
φοκᾶων βαρὺ δέρμα φυκατρίεω μενελάῳ.

Nihil enim facit ad institutum. Similem errorem
erravit initio lib. 25. ubi bellum Indicum de inte-
gro narrare occipit. importunè enim illic tāquam
mente lymphata incalefcit, & vanas species fingit,
ac somnia quaedam sua narrat, portentosa illa ni-
mis, & quæ nemo audire, neque cognoscere labo-
ret. operæ pretium est simul hæc excutere, quia ge-
(421) mina sunt, & eadem. pag. 642. Homerum, inquit,

Thebarum memor ero & Penthei. ipsa enim δῆβῳ
ἢ ἐπὶ λάπυλῳ

ἄμφ' ἐμὲ βακχευθεῖσα περιτρέχει, δία δὲ νύμφῳ
μαζὸν ἐὸν γύμνωσε καληφέῳ ἰφίθι πέπλῳ
μνησαμένη πενθηῳ.

Etiam ausus fuit addere,

ἐποτρύνων δέ με μέλπει
πενθαλέν' ἔο χεῖρσ γέρων ὄρεξε κιθαρῶν
αἰδομένῳ μὴ λέκτρον ἀθέσμιον, ἢ ἐβοήσω
πατροφόνον πόσιν ἤα παρευνάζοντα τεκέση.

Dii boni, quanti est sapere! Ludit suaviter ipse se-
cum, & ea dicit, quæ spectare potius est, quàm le-
gere. quare non est cur jam amplius aliquis dubi-
tet, an rectè intellexerit illorum sententiam, qui
maximam in dicendo virtutem esse docent τὸ πρὸ
(421) ὀμμάτων τιθέναι. Postea verò etiam immoderatus
τεραλεύεται. pag. 642.

ἀόνις αἴω κιθάρας κλύπον. εἰπατε μῦσαι

τίς

PETRI CYNÆI ANIMADVERS. 3

τίς πάλιν ἀμφίων λίθον ἀπνοον εἰς δρόμον ἔλκει;
Deinde respondet sibi,

ἴδω πόθεν κλύπῃ οὗτος· αἰδομένης τάχα θήβης
πινδαρέης φόρμιγλῃ ἐπέκλυσε δάριον ἤχῳ.

Observarunt dicendi rationem quandam Græci
Rhetores, quam modò φαντασίαν appellant, mo-
dò εἰδωλοποιίαν. Sæpe enim qui dicit, calore quo-
dam aufertur, & φαντάζεται, ac quasi fingit se vi-
dere, quæ non videt. Ita Euripides, cujus artificium
in his adfectibus repræsentandis ubique elucet, nõ
minimam laudem meritus est, quum Orestis Erin-
nyas sibi tanquam ante oculos ponit,

αὐται γὰρ, αὐται πλησίον θρώσκουσί με.

terretur ipse, & expavescit, ac aliis metum incutit,
& iterum

οἱμοι, κτανεῖ με. ποῖ φύγῳ;

Planè apparet commotio quædam ejus, ac vehem-
ens consternatio. & est hic verissimus character
τῷ ἐναγωνίῳ πάθῃ. at Nonno non æquè feliciter
processit id, quod tentat. Non enim, sicut Euripi-
des, alterius exprimit perturbationem, quasi suam;
sed de se, & otiosa sua imaginatione loquitur, cum
nihil interim usquam appareat terribile aut ma-
gnum. Quare sic cenlemus, etsi numerosi sint ver-
sus, & luculenti, tamen neque illi personæ conve-
nire, neque huic loco. Non debuit enim ipse sibi ea
affingere, quæ actoris propria erāt. deinde in prin-
cipio novi operis adeo insolens est, ut quod alibi
fortasse effervētioris animi videri possit, id hie om-
nino stultæ sit & puerilis inscitæ. Sentiant enim,
quicumque legunt, & indignantur fucum sibi fie-
ri, ac se nimis apertè deludi his præstigiis & gesti-
culationibus. nihil enim dum attulit, quo excita-

4 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

te eos possit, & tamen vident versantem se, & ineptè multa molientem. oportuit sensim, & arte quadam illabi in animos eorum, ut cum ipsis rebus exurgerent, & abriperentur etiam nescientes.

(422) Iam quod statim subjicit, pag. 642. ubi ipse se vocat tandem ad propositum suum,

ἀλλὰ πάλιν κλείνωμεν ἐριθραίων γένος ἰνδῶν,
omnino jocularè est. risu enim, non seridò, occidere eum diceris, cujus cædem ineptè narras. hoc modo in Satyris Flacci turgidus Alpinus Memnona jugulat. & apud Plutarchum Ctesias Cyrum interficit. etiam hic idem quoque fit. Non est dissimile joci genus, cum eidem Flacco Fusius Alpes nive conspuit. quemadmodum & stolidi declamatores apud Lucianum τὸν Ἄθω πλέσσι, & ubique odiosῆ *περὶ εὐσεβίου ἑλλησπονήου.* neque est verò dissimulandus error, qui ibidem sequitur. cum enim dixerat,

ἀλλὰ πάλιν κλείνωμεν,
necesse fuit, ut statim pergeret ad recensendum.

☞ Sed sorte & casu aliud ei in mentem incidit. imprudenter enim delabatur ad comparisonem Persei, & Bacchi, & Herculis. cui rei totum dedit librum vigesimum & quintum. adeo videtur non cogitasse, sed sortitus esse, quid porro diceret.

(1) 8. 14. *σήσαυτέ μοι πρώτῃα πολύτροπον, ὄφρα φανεῖν ποικίλον εἶδος ἔχων, ὅπ ποικίλον ἕμνον ἀρασῶ.]*

☞ Est peregrina insolentia, & sensus frivolus ac nugatorius, inventio Græculi jejuni & esurientis, quæ quo magis inspicitur, tanto fit putidior. Sophistis olim nihil æquè fuit familiare, quam hujusce modi observatiunculas venari quum enim essent ingenio humili, animo inopi ac pusillo, judicio curto; fieri non potuit, ut rem vera pulcritudine, &
nervis

nervis suis ac lacertis decorarent. Igitur quisquili-
 as quasdam, & stercora sectantur pro veris orna-
 mentis. Siste mihi Proteum variabilem, quia de
 variis rebus dicendum mihi est. sanè subtilitas in-
 epta, & ἔννοια μικροχαρήs. pergit deinde argutus ef-
 se pag. 10.

εἰ δέμας ἰσάζοιτο τύπῳ σουδς, ὅτι δυνάμης
 αἰείσω ποθέοντα συοκλόγον ἔυγαμον αὔριν.

(2)

Si, inquit, apri formam induerit Proteus, Bacchum
 memorabo Auræ amore captum. Aura autem vul-
 gò ab omnibus dicta fuit συοκλόγον. pulcrum argu-
 mentum, & insignis rationum ἀλληλογία. Similis
 est causa, quam de Rhea adfert; & illa, quam de gi-
 gantibus. Nihil enim horum còvenit, nisi tertium
 aliquid, quod nominibus adjectum fuit. misera-
 mur potius anxiam hanc sedulitatem, quam ride-
 mus. meliore consilio poterat cum Proteo compa-
 rasse Liberum patrè, qui & ipse in omnia sese ver-
 tebat rerum miracula, lib. 14. & 36. & 40. nunc in
 arctum desilit, unde pedem proferre sine pudore
 vix potest. tanti fuit in his aliquid καινοσπεδεῖν. Ve-
 teres hoc vitium μερακιῶδες dixere, & ex diame-
 tro opponunt τῷ ὀγκηρῷ ἢ ἐνθουσιαστικῷ. Sicut enim
 illic animi nimia elatio reprehenditur, ita híc in-
 epta & vilis curiositas. Híc Sophistæ ubique osten-
 dunt qui viri sint. Adeò enim miserè appetunt τὸ
 περιττόν, & τὸ πεποιημένον, & τὸ ἥδύ, ut necessariò
 incidant εἰς τὸ ξενικόν ἢ κακόζηλον. Nò longè eundè
 est. unus Nonnus pro omnibus erit. cæteri in isto se
 recognoscent. quare si quid hic est, viri Sophistæ,
 quod ad vos quoque pertineat, attendite, obsecro, Aristoph.
 ἢ ἐπ' ἀκρωτων τῶν πυγιδίων κάθηθε, interea dum ali-
 quot loca ex hoc scripto citantur, pag. 738. digna (485)

A 3 sunt

6 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

sunt verba, quæ in æs incidantur, ut extent monu-
 menta egregiæ industriæ.

ἢ ζοφερὴν εἶχα παῖσαν ἐνεπίπισε μελισσεύς
 δαροῦ ἔχων ἀδύνητον ἔπωνιμίη ὃ φυλάσων
 φρικτὰ κρυασομένης μιμήσατο κέντρα μελίσης.

Loquitur de Melisseo, homine immani & terribi-
 li, qui Indorum totum exercitum profligavit. non
 potuit eum rerum, de quibus agit, δεινότης tantil-
 lum erigere, ut innatam pusillanimitatem exueret.
 Grammaticus enim est, & Grammaticè nugatur
 de syllabis; neque magis potest in tam celsò & di-
 vino scribendi genere dissimulare quis sit, quàm
 asinus ille, qui capite in verpeta immisso, reliquum
 corpus benè latere putabat. primò nihil magis est
 febriculosum, quàm collusio ista, μέλισσα & μελισ-
 σεύς. quæ ut in argutiis jocorum commendatur, ita
 vitanda est in re seria & gravi. magis prudenter ve-
 rerum aliquis ad Melissam meretricè in epigram-
 mate, quod apponam, quia editum nondum est.

Ποιεῖς πάντα Μέλισσα φιλανθέου ἔργα μελίσης
 οἶδα, ἢ εἰς κραδὴν τῆτο, γύναι, τίθειαι.
 ἢ μέλι μὲν σάζεις ὑπὸ χεῖλεσιν ἠδὲ φιλεῖσαι,
 ἦν δ' αἰτῆς κέντρῳ τύμμα φέρεις ἄδικον.

eleganter, lepidè, venustè, ut nihil supra. hoc laude
 dignum est: illud verò à magistris exhibandum.
 Deinde ipsa ἔννοια tota est puerilis. Melisseus Indos
 penè universos fudit. in quo dignum se ostendit
 nomine suo. nam αἰ μέλισσαι aculeo suo pungūt.
 Minuit rem imprudens, quam augere vult; & si-
 mul examen in se concitat non apium, sed super-
 ciliosotū declamatorū, qui pueros suos inter pri-
 ma tirocinii rudimenta docent omnem αἰξισιν fieri
 debere ἐκ ἐπι τῆλατλον, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μείζον. Ita Timæus
 rectè

rectè notatus fuit, quod frigidè Alexandrum laudasset. paucioribus enim annis, inquit, totā Asiam imperio suo adjecit, quàm Panegyricū suum scripsit Isocrates. en stoliditatem. Græculi, ubi de Comico risu agunt, tres ejus modos faciunt. quorum postremus hīc usurpatur, sed ab insciente. pugnat enim ἢ ἐικῶν cum magnitudine & natura rei, ad quam adhibetur. etsi nescio majorne insulsitas sit tantam victoriam cum otiosi Rhetoris scripture componere, an facinus summi ducis cum punctione apiculæ. in illis quoque pædagogica est & jocularis subtilitas pag. 750. de Aristæo,

(493)

κὺ τελέων τρισῆσιν ἐπωνυμίησιν ἐννῶ
 δεῖσθαι ἀεισῶν δαδαιμένον ἄρεσθαι ἄγρησθαι,
 ὡς νόμισθαι πολέμιζε καλὰ εὐπαχερσὶ τίτλων.

Mox, ————— ἐν τῷ κυδοιμοῖς
 τόξον ἔχων κλυτότοξον ἐὼν μιμῆτο τοκῆα.

Iterum ————— ἀνομανῆ δὲ
 δέσμιον ἐξώγρησεν ἀνάριστον ἀτρομῶ ἀγρεύσθαι
 ἀγρεύσας ἀτεθῆρα, καὶ ἀνλιβίων ἐλαίηρα
 ἠθάδι χειρὶ τίταινε βαρὺν λίθον, δῖον ἐρείσας
 πιαλέας ἐθλιψε χυλὰς ὠδῖνας ἐλάιης.

magno conatu magnas nugas effudit. Aristæo etiā Agrei nomen & Nomii dedit antiquitas à venatione & re pastorica, quarum autor fuisse creditur. hinc occasio data vernili commento. Aristæus, inquit, etiam in bello hæc cognomina merito servavit. nam & ἠρίσευσε jaculandi peritia, quia Aristæus; & pedo pugnavit, quia νόμισθαι; & vivos hostes ἠγρεύσε, quia ἀγρεύς dictus fuit. quin lapides quoque misit in medios hostes, sicut antea olivas primus preferat. vide, quæso, quò non penetret Sophisticæ acumen; ut ego quidem me hebetiorem natum

8 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

esse non magnopere doleam. profectò Hesiodus, Homerus, & qui horum laudes secuti sunt, ne inter somnandum quidem de his stercoreis nugamentis cogitassent. scilicet hæc scire nostrâ interfuit. sed ita ingenium est horum hominum, ut vadmimonium deserere malint, quàm præterire occasionē ostentandi insulsam argutiolam. quid enim pro dignitate dicant, aut quo modo naturalis ἐννοιωῶν pulchritudo exurgere possit, susque deque habent. satis id est, si posteriorum iudiciis illudere licet.

(2) 10. 2. εἰ δέμας ἰσάζοιτο τύπων σός] infeliciter. imò σὺ. hoc enim vult, si formam apri induerit. sed malè dicit, quod benè senserat. Nam τύπων σός nō est aper, sed quicquid illius similitudinem quandam refert. quanquam, ut verum dicam, non placet tota loquendi ratio. & si meo arbitrio agendum sit, malim

εἰ δέμας ἴσῳ ἐγὼ σὺ καπερίω, εἶα θυώνης αἰείσω, &c.

Hoc rectum est, hoc Græci, ut suum, agnoscant: illud insolens, & purus putus Nonnismus. sed voluit videri Evangelia legisse, & hac causa ubique ad tedium usque occidit τύπων & ἀνλίτυπων. Evangelica sunt, & ab Evangelicis rectè usurpantur. ab eadem origine est μασιζειν, quod magis ille, quàm oculos suos, amat. vel in illo epitaphio, ecce, quam frigidum est? pag 78. 22.

(48) γηγενέσσι τὸδε σῆμα τυφωέσσι, ὃν πολεπέτροις αἰθέρα μασιζόντα κατέφλεγεν αἰθέριον πῦρ.

Non unius assis faciolon ὑγενὸν πέτροις μασιζειν. poterat, me autore, consultius scripsisse,

γγηγενέσσι τὸδε σῆμα τυφωέσσι, ὃν πολεπέτροις ἐρίπταις

ὑγενί-

IN NONNI DIONYSIACA.

ἑρανίδας βάλλοντα κατέφλεγεν ἑράνιον πῦρ,
manet enim acumen epigrammatis; & plane est ad
imitationem illius Cyclopis,

— ὅς ὄρεσι νᾶας ἔβαλλε.

ut quidem præclarè eum Theocriti locum emen-
dat divinus vir.

10. 22. σιδονίης πολὲ ταῦρ' ἐπ' ἦόν'] postquam (3)
in principio operis multum æstuavit, contra legem
artis, & usum, tandem nunc tam placidus fit, quàm
ovis. detumuit enim aliquando ista animi tempe-
stas, etsi mox surget iterum, & majores fluctus da-
bit. persequitur autem hîc institutum suum, sed
nimis altè repetita narratione. nusquam melius
probare potuit, quàm esset ἀνοικονόμητος, quàm in
hac re. quum enim de Libero tantum & ejus ge-
stis se acturum dixerit, stultè facit, qui septem in-
tegras libros absolvit, antequam non dicam de
gestis ejus, sed de nativitate, loqui incipiat. inte-
rea δοῖδ' ἀνξάνας: & allinitur aliquid ex nugarum
myrothecio. cæterum in octavo demum ad se re-
dit. reliqua, quæ præmittuntur, faciunt ad appara-
tum Circensis pompæ. tanto molimine opus fuit,
tanto hiatu. certe hoc tam ineptum est, quam re-
ditum Diomedis ab interitu Meleagri ordiri. De-
inde nō relinquit eum in terris ἀεὶ εὐόνοια, sed eun-
dem post tot victorias in cælum usque profequi-
tur. ita ignoravit Poetæ aliud esse munus, aliud hi-
storici. Homerus bellum descripturus, ejus & ini-
tium sciebat, & finem, noluit aut ab hoc incipere,
aut in illo desinere. & tamen utrunque narrat, sed
ita ut ἐπεισοδίοις utatur potius, quam ut seriem ob-
servet. hac re mirificus fuit, & quod Aristoteles,
acerrimi in his judicii vir, censuit, ἤδη καὶ ταύτη θεσ-

Α 5

πίστη

10 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

πέσι \odot ἀν φανέει παρὰ τὸς ἄλλυς. moratur enim animos grata novitas, & mutata subindē facies, quos aliόqui rerum aut tēporis ordo defatigare possit.

(3) 12. 6. potius est ut legas

ἀείδων ὑμέναιον, ἀειρομένην δὲ γυναῖκα.

(4) 12. 22. ὡς ὄγε] lege,

ὡς ὄγε τὴν μὲν ἀειρε. vel, τὴν ἀνάειρε.

Nympham enim dorso suo veherat taurus.

16. 10. μητέρι βόσρυχα τὰντα κομίσασα] non dubium est quin habuerit in animo illud Apolloniū

lib. 4. ——— χερσὶ δὲ μακρὸν

ῥηξάμενη πλόκαμον θαλάμῳ μνημῆϊα μητρὶ

κάλλιπε παρθενίης.

utraque enim matrem suam relinquit, etsi dissimili fato.

(8) 18. 29. πέλᾳσαις ἢ πολυσπερὲς ἔθν \odot ἀγος ἄν] non fit sine periculo facinus magnum & memorabile.

dum enim supra reliquos aliquid tentasse videri vult, imprudenter se traducit. Homerus, etsi in sublimi versetur genere, in quo perpetuus splendor & δεινότης est, tamen sæπὲ τὸ χαρίεν amat, & τὸ γλαφυρόν. modò enim venustatem captat ex ipsis rebus, aliquando ἐκ τῶν χημάτων καὶ ἐκ συνθέσεως, sæπισσὶμὲ ἀπὸ τῆς λέξεως. nemo hoc ante illum tentaverat, nemo felicius illo. quare in hoc quoque, sicut in cæteris, imitati illum sunt quotquot postea extitere optimi & summi scriptores. inter hos Stesichorum veteres ponūt & Archilochum. quos deinde sequitur Herodotus, qui, ut ejus Veneres referret, eandem quoque amplexus est διάλεκτον.

ubique enim deditâ operâ ἰάζει: quia τὴν ἰάδα, ut maximè poeticam, ita naturâ suavem esse sciebat. Plato verò etsi ἀτλκίζειν mavult, Homerum tamen

dissi-

dissimulare non potest. libenter enim illius verbis
 ἠσειῶτο, etiam illic, ubi Remp. suam format, ex
 qua tamen eum ejicit. in quinto enim Politico-
 rum manifeste παρωδεῖ, & in aliis sæpe. Etiā Ægy-
 ptius noster, cum laudabilem putaret hanc cōten-
 tionem, maximorum autorum exemplo ὀμηρικώ-
 ταλος esse voluit. Sed cum angusti animi videretur
 nuda imitatio, placuit ita alienis uti, ut novo quo-
 piam commēto sua faceret. Vt alia omittam, quod
 in manibus est, videamus. Divinū est illud in Illia-
 de, μιλισῶν ἔθνεα, & χηνῶν, & μῦν. non aliter enim
 de his, quam de Republica aut populo aliquo co-
 gitamus. sumptū est quippe αὐτόθεν καὶ ἐκ τῶ ὁμοίου.
 est, inquam, venustissimum, est suavissimum, & fe-
 licissimi genii. cæteris quoque & placitum fuit, &
 studiosè usurpatum. at noster, qui in veterum scho-
 lis nondum didicerat, πῶς δεῖ μιμεῖσθαι τὸν ὀμηρον,
 ambitione sophistica nimium quantum ab illo re-
 cessit. facit enim non avium, neque animantium
 brutorum ἔθνεα, sed membrorum quoque & bra-
 chiorum, & omnium eorum, quæ multa sunt. Sæ-
 pe enim, & diversis modis repetit cum solenni fa-
 stu. Sanè fefellit eum ἐυσοχία sua. qui enim τὸ χα-
 ρίεν simul, & τὸ φοβερόν nova arte jungere voluit,
 neutrum effecit. neque enim δεινός est, cum tam
 pueriliter cecidit: & venustatem amisit, postquam
 factus est γελωτοποιός. antiqui duo genera faciunt
 χαρίτων. illud est grave & augustum; hoc vero vi-
 le & ridiculum. illud cæterorum poëtarum est,
 hoc vero Comicatorum duntaxat, qui dum solutos
 risus plebeculæ, & dicacitatis famam captant, de
 industria sæpè ineptiunt. Noster igitur, cum pro-
 posuit sibi τὰς σεμνὰς καὶ μεγάλας, miserè ὑπὸ πε-

12 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

εἰσεγγίαις incidit in viles illas, & illiberales. pro gra-
 vi enim contemptibilis, pro venusto ridiculus eva-
 fit. quod si nos quoque simili modo νογγίζειν volu-
 mus, quid fiet? dicam Solē quondam tectum fuis-
 se ὑπὸ τῆς ἔδρας τῶν περσικῶν βελῶν. metuo ne pue-
 ri quoque, qui aliquo sensu literarum sunt, cum
 cachinno me conspuant. Nam qui sanus quidē est,
 ὑπὸ πλῆθους malit. Aristophani τῷ γελοιοποιῶ hoc
 permittum fuit, in quo fermē uno nunc habemus
 mordax illud, & acero Attico conditū scribēdi ge-
 nus. Solet enim, quoties Æschylū, Euripidem, aut
 alios publicē vult κωμωδεῖν, dictum aliquod eorum
 arripere, & risus causa illud aliter, quā ipsi, usurpa-
 re. quare poterat isto sale Homerū defricuisse, quē
 in Nebulis quoq; pupugit. Apud Lucianum quidē
 Iupiter balbutit, ὡς ἄνδρες θεοί, ut Demosthenis exa-
 gitentur vulgata exordia. Sed ego ineptus ipse sim,
 si pluribus hæc persequar. manifestò enim apparet,
 quàm infeliciter ei expetiit prava imitatio. in cæ-
 teris non multo melior erit Homeri ζηλωτής. quæ
 nos, ubi singula occurrent, videbimus.

(9) 20. 22. viri summi emendarunt ὀχμάζων. Sed ni-
 hil mutandum fuit.

(10) 22. 18. Pro more suo facit, & planè ex instituto
 talis familiæ. lascivit enim, & τρυφᾷ, in re seria ac
 terribili, extremo & in metu, & in periculo.

καὶ πόλ' ἐσμαράγησεν, ἀμειβομένη ἢ καὶ αὐτὴ
 ἕρπον ἐπάζωνον ἰσχυρίθμων ἀπὸ λαμῶν
 πηλιάδων ἀλάλαζε βοῆς ἐπάσομ' ἠχώ·
 καὶ καναχὴν ἰσόμειρον ἐπενδύπησαν ἀλλήται.

Non debuit hic, tanquam institor argutiarū, osten-
 tare τὴν ἐννοιῶν τερθρεία, ubi cœlum & terra, supera
 ac infera omnia turbantur. opponit inter se ἐπτα-
 ζωνον

IN NONNI DIONYSIACA. 13

ζωνον ἕρπον, & Pleiadum τὴν ἐπτάσμων ἦχῶ, quæ
 magno fragore insonuere ἀπ' ἰσηριθμῶν λαιμῶν. de-
 inde totidem planetæ ἰσόμετρον καναχὴν dederunt.
 Quis ferat bullatas has nugas, tantâ curâ, & tam
 longè petitas? quàm stultum est, ubi cardines cœ-
 li, ac totam illam machinam vides convelli, anxie
 supputare an parem numerum efficiant Pleiades
 cum cœli zonis, & hæ rursus cum errantibus stel-
 lis? gerræ germanæ, atque edepol liri liri. quid aliū
 de his sentiant, ipsi viderint; me quidem tædet in-
 eptiarum. & verè illud dixerim,

ὅταν τι τέτων τῶν σοφισμάτων ἴδω,

πλεῖν ἢ νιαυτῶ πρεσβύτερῳ ἀπέρχομαι.

Plaut.

Aristoph.
 in Ranis.

non habet locum fucus & lenocinium, ubi τὰ πά-
 δη χειμάρρη δίκην rapiuntur, neque aut dicenti, aut
 legenti permittunt in minutiis hære. omnia hic
 esse αὐτοφυσά, & inadfectata oportet. nam ubi τῆ
 πειροσοτεχνία attendimus, industriæ quidem nostræ
 faveinus, sed otiosè, & sine vehementi adfectu aut
 motu. Par est γενολεσχία libro secundo, pag. 72. 7. (43)

καὶ πλοκάμυς τυφῶν ἔλιξ ἀμάδυνε κομήτης.

cæteras quidem corporis partes fulmine combu-
 stas dicit; solas autem capitis comas ab ignito co-
 meta depastas. totos tres dies, opinor, sollicitè cogi-
 tavit, ut tale acumen reperiret, crines τῆ γηγενούς,
 & crines comete. φῆν τῆς σκαίότητῳ τῶν φρενῶν. po-
 tuisset quidem magis pressè, hoc modo,

τὰς δὲ κόμας τυφῶν ἔλιξ, &c.

Sed sepe, ubi maximè conaris, minus procedit. Ne-
 que verò magis illam παρήχησιν probò, quæ est eo-
 dem libro, pag. 54. 6. ubi meticulousus ille rebus
 desperatis aufugit, (31)

λύρην ἔρρεψεν ἀπόλλων,

καὶ

14 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

καὶ πλερόεις πεπότῆλο λιπῶν πλερέντας οἷσας
εἶδ' ἔχων κόκκοιο.

Minuit enim τὴν δαινότητα τὸ ἀκριβές. quæ causa est, cur & hic, & in omni vehementiore animi motu nihil acrius vitare præcipiant dicendī artifices, quàm τὸ παρόμοιον, & ἰσόκωλον, & ὁμοιοέλευτον. Sed nos ludum non aperimus. & satis est vitii primam indolem levitet monstrasse.

(12) 26. 1. νῆσον ἀλικρηπιδ' ἀποσπάδα πέζαν ἀέρης]
Aut Nonnus hic erravit, aut qui hoc ei adfinxit, doctissimus Falkenburgus. nulla enim insula τῆς παράλυ γῆς πέζα est, quia tota mari cingitur. ne quidem de peninsula id verū est. quia etsi isthmus quidam continenti eam jungit, πέζα tamen ejus censeferi non potest. non enim latè ambit ejus extremam oram, sed angusta cervice procurrit ex aliqua tantum illius parte. consultius erat paucula mutasse,

νῆσον ἀλικρηπιδ' ἀποσπάδα πέζαν ἀείρων
ρίψε παλινδίνητον ὅλην σφαιρηδὸν ἐλίξας,

an sic scripserit, dubito. debuisse quidem, id verò scio.

(13) 26. 15. ἀσερπὴ δ' ἔκλυσε] hæc in mendo cubant. ut & illud, quod præcedit, ἀσαγέοις νιφετοῖσι. Nihil enim minus ei in animo fuit. res ita habet. etsi Terræ alumnus fulmen manu teneret, tamen inutile ei fuit ad pugnandum. nam nec imbrem effundere potuit, & pro flamma ac fulgure, fumum potius dabat & tenebras, cum longè aliis viribus & lacertis opus erat ad vibrandum. nos ex conjectura aliter hæc constituimus,

—— μολις δέ οἱ ἦέρ' αὐχμῶ
ἀσαγέοι νιφετοῖο κατέβητο διψὰς ἐέρση.

ἀσερπ-

ἀσφραγή δ' ἠχλυσε, καὶ εἰκέλον, &c.

34. 21. σφειγύωσαν ἔχων προβλήτα παρειήν.] non (18)
 mediocriter hic ineptus est. turget enim & ampul-
 latur in re levicula & nihili, quod vitium ita amat, ut
 hoc uno se amplectatur. Cadmus *σφρίζων* buccas
 habet *περβλήτας*. quis hoc credat? *προβεβλημένον*
 est, quicquid longè procurrat, & extat. scopuli im-
 pendentis mari, & parte quadam sui prominentes,
 videntur quasi *προβάλλεσθαι*. hoc ad sufflatas genas
 referre, non est pudētis, neque sani hominis. quan-
 tulus enim est iste tumor? ut fistula canas, arte ma-
 gis opus est, quàm contentione multa & laborio-
 sa. Flatus enim neque vehemens est, & subsidunt
 potius buccæ, quam turgescunt. colligitur enim
 spiritus ad extremitatem fistulæ, quâ labiis teritur.
 Certe meminisse poterat aliud esse *σφρίζειν*, quam
σαλπίζειν. hoc distento ore fit, illud minimè. quare
 est in tota loci ratione τὸ ψυχρόν. malè enim dictio
 excedit τὴν οἰκείαν ἐπαγγελίαν. quod postea in cœ-
 teris, quale sit, demonstrabimus.

34. 22. Lege, φουσησεις σομάτεωσιν. ad pastorem (18)
 enim, quem alloquitur, hoc pertinet.

38. 7. Elegantius erit (21)
 ——— μέλ^θ πλήκτροισι λιγαίνων

διέλω δένδρα πάντα καὶ ἕρφα.

Ad

*Ad librum secundum
Dionysiacorum.*

- (23) 42. 4. Πικλίδῳ ἠδὲ βέλεμνον ἐδέξατο πομπὸν ὀλι-
θρῶν] Sic alibi millies. affectatum est, inauditum est,
& ideò placuit. non enim solet sapientum ille or-
do plebeja pulpa palatum tergere. Canterus κόμ-
πον reposuit; sed nō consideravit ejus ambitionem
in his nugis. perpetuus enim in his est; ut si omnia
fustuleris, exiguum omnino futurum sit, quod re-
stabit. quoquò oculos conjicies, similis elegancia
occurreret. illic ἀμιλλητήρα ταρσὸν videbis: hic μάρ-
τυρα καωνὸν, & σφρηγίδα σιωπῆς. alibi νομήτορα παλ-
μόν. erit etiam ubi ἰσοφνές μίμημα fastidienti inge-
ret, & κυβισιτήρα σίδηρον. tum verò & ὀλκὸν ὑπῆνης
in deliciis habet: & κῶνον ὀμίχλης ostendat inter di-
vitiis suas. quin magno apparatu aliquem saltan-
tem faciet ποδῶν ἐνοσίχθονι & βητάρμονι παλμῶ: aut
alius quidam πολύκυκλῳ ὀρχηστῆρ λάλασι ταρσῶν
se circumaget. Nihil horum ab incolumi mente
est; nihil quod ferri possit. sunt enim delirantis om-
nia, & externati, καὶ ἀλλοφροῦντῳ. quæ qui corrige-
re singula velit, næ is & tempus, rem pretiosam,
perdet, & operam. nam ut etiam porro amet, vix
erit; aut si erit, mirabor. me quidem certè rivalem
non habebit.
- (24) 44. 5. Postquam semel cœptum est, benè atque
impudenter porro mentiri licuit. qui integras in-
fulas manu sublatas sursum misit, nihil novum fa-
ciet, si flumina quoque uno haustu exsiccet. scri-
pserit igitur,

καὶ

καὶ ποταμὸς ἐκένωσε πρὶν ἐπιδῶρπιον ὕδωρ.

Iongè major est hæc ἐννοία. Tum causa nō fuit, cur aquam, de quā bibere vellet, consultò turbaret. deinde firmat conjecturam nostram ipse, cum mox subjicit, fluviatiles deas nudatas fuisse, & fugam cepisse.

44. 10. πέτραν] Non hoc voluit. legerim ex mente ejus & perpetuo usu, (25)

——— πὰρὰ διψάδα, πέζαν ἐναύλων

σφίγεται πηλώεντι πεπηγότα γένατα δεσμῶ.

πέζα ἐναύλων est extremum alveorum, quod jam exhausto flumine nihil nisi limum reservaverat, in quo ipsæ hærebant.

44. 22. ῥεέθρα] mendosè. restituo; (25)

——— ἀνοιγομένη ἢ βερέθρα

χεύμασι πηγαίοισιν ἀνέβλυε νέρτερῳ αὐλών,

ἀσκεπέῳ δαπέδοιο χέων ὑποκόλπιον ὕδωρ.

terram, inquit, tanta vi percussit, ut aperta magna voragine, aquarum latentium scaturigines undique eruperint.

Ibid. 21. ἢ διερὴν φλέβα λύσε] nemo fuit unquam tam dispar sibi. Aut enim æstuat, & sublimes versus ructatur; aut miserè humi serpit, & jacet. Qui medium aliquid expectabit, frustra erit. ubique enim in contraria vitia, eaq; extrema currit. Adeò fuit Vertumnis, quotquot sunt, iniquis natus. Vel hic quàm sibi non constat! Rem terribilem & horrendam narrat, terræ abyssos aperiri, & integra flumina ejici. Hic, etiam pro more suo γυμνεμένους γῆς κενεῶνας, & βερέθρα, & αὐλώνας, omnia alta & grandia crepat; interim tamè ipse, quæ adeo effert, malè rursum extenuat,

καὶ διερὴν φλέβα λύσε.

B

inter

18 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

inter tot illa non Tragica, sed παραβράβωδα, unum
hoc infra ipsum quoque loccum est. nō enim ma-
gis me percellit, quā si de medico sermo sit, qui
scalpello venam, arte suā usus aperit. certe inusita-
to modo imperitus fuit. Græci jam pridem vitium
dicendi notaverūt, quod ξηρότητα appellant, quum
propriè spectet ad characterem exilem. fit enim, ut
quemadmodum virtutibus vitia sua adjacent, ita
singula genera τῆς ἑρμηνείας comitetur διημαρτημέ-
νον τι. Hoc sicut in sublimi est frivolum, in urbano
τὸ κακόζηλον, ita in tenui est τὸ ξηρόν. qui hac parte
peccant, etsi reprehensione digni sunt, tolerari ta-
men possunt. quum enim vicinus flexus sit, nihil
æquè in proclivi est, quā ut sic errent. At noster
nihil vulgare facit. ita enim præter morem omniū
errat, ut errori nomen nondum dederint οἱ τὰντα
λεπτολογεῖν καὶ περισκοπεῖν δεινότεροι. non enim ex
sublimi in frigidum recidit, neque ex venusto in
κακόζηλον, nec ex tenui in siccum; sed, quæ longissi-
mè distant, ex turgido in aridum & jejunum. He-
rodotus in Polymnia, postquam τὸν χειμῶνα præ-
clare descripsisset κατὰ τὰ λήμματα, quædam tamen
adjicit, quæ sunt τῆς ἕλης ἀδοξότερα. exile enim est
illud, ζεσάσις τῆς θαλάσσης. multum enim detra-
xit de magnitudine. rursus in vrania, ὁ ἄνεμος, in-
quit, ἐκοπίασε, καὶ τὸς περὶ τὸ ναυάγιον βρασσομέ-
νης ἐξεδέχετο τέλει ἄχαρι. nemo tam ineptè Hero-
doti fautor est, ut non dānet τὸ ἐκοπίασε. vile enim
est & ιδιωτικόν. deinde ἄχαρι, quod sequitur, ludiciū
est in istis angustiis. hæc olim exagitarunt sapien-
tissimi veterum Criticorum. quæ nec ego defen-
sum eo. illud dico, levem esse eam culpam præ
hac. non enim noster in imo genere versatur, ne-
que

que in mediocri, sicut ille; sed ubique summum illud adfectat, cum magno suo, ut postea apparebit, periculo. quare sicut ridiculum esset ex sublimi humilem fieri (extrema enim sunt) ita magis stultum potest videri ex nimia sublimitate, qui tumor est, ὑπονοσεῖν εἰς τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἰσχυρότητος, quod est τὸ ξηρόν. Hæc est Nonni ἀρισεία. quæ in aliis quoque locis admirabilis spectatur. libro vigesimo, & XXI. Lycurgus supplicanti Dionysio & oranti ut Thraciæ fines peragrate liceret, quod universis permitti jus & æquum fuit, non permisit, sed hostiliter expulsum in mare egit, ac omnes ejus copias fudit. postquam multū sudavit, ut facti hujus atrocitatem exasperaret, subjicit Lycurgum, ut ne quis postea ejus exemplo in supplices sæviret, justa deorum vindicta, oculis captum fuisse. audire est operæpretium quid dicat, pag. 564.22.

(370)

Ζεὺς ὃ πατὴρ ἵνα μὴ τις ἀγνορέων βροτὸς ἀνὴρ
 ἄλλῃ ἔχων μίμημα δορυθρασέῃ λυκόεργε
 μῶμον ἀνασῆσειεν ἀμωμήτῳ διονύσῳ,
 ἀινομανῆ λυκόεργον ἐθήκατο τυφλόν.

pulchra clausula Tragicæ narrationis. scilicet μῶμον fuit inexpliale bellum & plus quam capitales inimicitiae. ego vero ne quidem de pannucia aliqua Baucide, aut rixante meretricula hoc dictū velim. Quare videri potest jã leviter errasse is, cujus extat illud de Phalaride, Ἀτλὰ δὲ Φάλαρις ἠνόχλει τοῖς Ἀπεργαντίνοις. etsi enim infulsum est, ἄτλα, & ridiculum ἠνόχλει, in hac tyranni crudelitate, minus tamen peccat, quam noster. sed dicam quod res est. videbat occasionem natam admirabili acumini, μῶμον ἀμωμήτῳ διονύσῳ. nihil elegātius, nihil majus videbatur. quare prætereundum non fuit, iam il-

20 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

lud verò quale est, μῶμον ἀνασῆσαι? putidū est, barbarum est, ineruditū est. pueri, qui tria verba Græcè sciunt, monebunt eum μῶμον ἀνάψαι rectum esse. sed Hellenismus Nonni idem est, cum ejus dicendi arte.

(26) 46. 5. forte, καὶ μορίην μνηθεῖσα φερέπλοιν ἀττίδα
νύμφην. sic in Iliade libro sexto,

τυδέα δ' ἔ μένημαι.

nihil vulgatius est quam ut arboribus, & arborum συντρόφοις nymphis idem nomen sit. quare Moria & dea sit, & illa ipsa, quam in Attica olim tuebatur, olea. ita μελίαι quoque & alia.

(26) 46. 15. ἐκ πίτυος δὲ φηγῶσα βατῶ ποδὶ παρθένου]

iterum castiganda est ejus imperitia. ubique enim hæc se nobis etiam nolentibus offert. quid sit βατὸς πῶς, ne ipse quidem Nonnus ὁ λεπιοτάτων λήρων ἱερεὺς, si in vivis sit, explicare possit. βατὸν est, quicquid pedibus inter ambulandum πατῆται. quod si pedes euntium non πατῆσι, sed παλῆνται, jam rerum natura mutata est, neque mirabimur posthac, si aut terram ambulare, aut montes currere contingat. Nihil jam restabat amplius, nisi ut post Dionysiaca etiam scriberet περὶ θανμασίων ἀκουσμάτων. Nam Aristoteles quidem, etsi hic laudabilem operam posuit, nimis tamen amavit τὸ μὴ ληρεῖν. solius Sophistæ est, hac re θάνμακτρα auferre. Non abludivit ab hac vesania id, quod alibi dicit, ἐν ποδὶ ταρσῶ. Quasi verò pes sit ταρσῶ pars, ac nō potius ταρσὸς pedis. Hegesistratus, cui cura inclusa erant ξύλω σιδηροδέτω, dimensus spatium, quo reliquum pedis educi posset, resecurit τὸν ταρσὸν, & salvus abiit. ita pedem retinuit, qui ταρσὸν amiserat, non enim hic omnino desuit esse, illo abscisso,

Herodo-
tus in
Vrania.

etsi

etsi minutus est. perficitur quippe ab eo, non con-
stituitur. At qui cum Sophista ineptire velit, majo-
rem faciet partem toto. Equidē nō minoris amen-
tia esse puto, *ταρσὸν* fingere *ἔνποδα*, quān cæsariem
εὐκέφαλον, cum res & ratio dicteret *κεφαλὴν* εὐτετρι-
χωμένην, sicut & pedem *ἐνταρσον*.

54. 25. *ἔυνασε καὶ πνείσσαν ὅλην φύσιν*] hoc quid sit, (32)
non facile intelligas. mihi quidem integrum esse
non videtur. Ait rerum naturam tantis malis fati-
gatam quievissē tandē, ac sopitam esse. Igitur ma-
gis ex mente ejas fuerit,

σκιοειδὲς ἐδὸν πτερόν ὕπνου ἑλίξας

ἔυνασε κεκμηῦσαν ὅλην φύσιν.

alibi simile mendum fuit.

56. 6. *τῆ δ' κορυσομένοιο φυῆς πολυειδέϊ μορφῇ*] est (32)
mera *φλυαρία*, qua nihil magis odimus. *φυῆ*, ne quis
erret, hīc non est ἡ φύσις, neque etiam *τὸ ἐξ εἶδους τε*
καὶ ψυχῆς ἀγαθόν, quod ἦθος appellatur, unde apud
Aristotelem est, *ἐκ τῶν ἐπιφαινομένων ἡθῶν φυσιογνω-*
μονεῖν; sed in corpore, & ejus membris, exterior for-
ma, quæ *εἶδος* quoque est, & *μορφῇ*. tria hæc unum
sunt, & idem. quare obtundit, dum simul jungit
omnia.

56. 19. *αἰθέρος ὀχλίζοντα παλινδίνηλον ἀνάγκην*] (33)
errat in re vulgata, quam nemo mediocriter eru-
ditus nescit. Neque enim Atlas *ὀχλίζει* τὸν ἕρανόν,
sed humeris suis sustinet. quod sic fieri ex veterum
Physicorum sententia refert Aristoteles *Meta-*
physicorum libro quarto, quæadmodum *αἰκίονες* ἔχου-
σι τὰ ἐπικείμενα βάρη. At quæ colūnis imposita sunt, *Meta-*
phys. 4. cap. 23.
fulciuntur illa quidem, sed nulla fit *μετακίνησις*.
quare miserè balbutit. dicendum enim fuerat, ut
ego sentio,

αἰδέσθ' ὀχμάζοντα παλινδίνηλον ἀνάγκην.

sic quidem tolerabilius. et si tamen adhuc nescio
quid Nonnicum redoler.

- (33) 56. 23. ἱμασσομέναις] hoc omnem stuporem superat, si ab illo est. quis enim loris cædi idem putet esse, quod *εἰπλεῖσθαι*? aut quis lapides, qui fundis in aerem mittuntur, dicat *ἀνω ἱμάσσεσθαι*? sanè id desperatæ inscitia sit. fallam ego ipse me, & credam potius scriptum primitus fuisse,

ἱμασσομέναι ἢ κολώναις

ταρβαλέαι φυγέτωσαν ἀνάγκιδες ἕρανὸν ὄραι.

vacet igitur hoc crimine, per me licet. et si iterum illud non probò, in hac re de scutica perperam cogitari. jejunum enim est, & geminum cum illo *μασιζειν*, quod supra reprehēdimus. poterat, si genium habuisset, non paulo melius dixisse,

ἄρασσομέναι ἢ κολώναις

ταρβαλέαι φυγέτωσαν, &c.

- (33) 56. 25. ——— *περιπλέγδην ἢ λαβῶσαι*
ἥρι μίξατε γαῖαν] hominem ferocientē se id tandem ad se redire finit animi fervor. dixerat supra,
χεῖρες ἐμαὶ διὸς οἶκον ἀράξατε.

nunc post longam & vesanam orationem, pertendit demum dicere, quod multò antè cœperat,

περιπλέγδην ἢ λαβῶσαι.

reliqua *διὰ μέσον* ponit, aliena nimis, & *ἕξωθεν ποθεν* ἐπισηκνυκλόμενα, nullo rationum nexu. hoc ferendum non fuit. Amat quidem Thucydides τὸ κατὰ τὰς ὑπερβάσεις παράβολον, καὶ ἀκροσφαλές: & Demosthenes quoque in his aliquid supra vulgus audeat: sed uterque meliore cōsilio. interjiciunt enim ea, quæ spectant ad id, in quo desinent. quod tunc fit prolxius, cum rationes alia alijs firmandæ sunt.
quare

quare necessario id magis, quam composito, facere videntur. trahunt enim eos res ipsæ, & cogunt quasi ἐξ ὑπογυίῃ λέγειν. Atque oratori quidem in hac parte, & historico plus licuit. cæteri hic moderatiores sunt, & breviores. In illo Odyssæe nihil quidquam est, quod tollere velis, Lib. x.

ὦ φίλοι, ἔγχαρ τ' ἴδμεν ὄπι ζῶφ, ἔδ' ὄπη ἠὲς,
 ἔδ' ὄπη ἠέλι φασίμβροτ' εἰς ὑπὸ γαῖαν,
 ἔδ' ὄπη ἀνείται, ἀλλὰ φραζώμεθα πάντες.

omnia plena sunt. at nolter multa hîc temerè, & sine causa ὑπερβιβάζει. mox nō relabitur eodē arte quadā, sed continuat potius, planè præter expectationē. cum enim inciperet transilire, ita absolverat sententiā, ut nihil jam deesse videretur. atqui ὑπερβαλὸν suspensos tenet animos, ac postea eisdem explet: hic malè explet, quos non suspenderat.

38. 22. ὑίασι δ' ἀνπκέλευθον ἔχων τύπον ἰφιμεδείης] admirabilis Nonnismus. Sequar, inquit, Iphimedææ filios, ac simile illis facinus audebo. non dicit, quod in animo habet: quæ omnium maxima est infelicitas. ἀνπκέλευθα sunt, quæ contrarium iter insistant, & in diversa tendunt, ac pugnant inter se. quare hac parte nulla est similitudo. qui sobriè loquuntur, ἀνπφερόμενα dixerint, & ἀνπβαίνοντα. sic apud Aristotelem singulæ interiores sphaeræ ἀνπφέρονται τῷ ἕρανῶ κατὰ τὸν αὐτῶν κύκλον. & apud eundem in Ethicis, sicut τὰ παραλελυμένα τὸ σώματα contingit vitioso motu ferri, ita est in anima aliquid παρὰ τὸν λόγον πεφυκὸς, ἐναντιόμενον τέτῳ, καὶ ἀνπβαῖνον, sive, ut alibi ait, μαχόμενον τῷ λόγῳ, καὶ ἀνπλείνον. hæc si febriculofus aliquis ἀνπκέλευθα faciat, ferri potest. etsi enim usus respuit, ἀναλογίᾳ tamen aliqua & ratio erit. nunc sic appellat quæ si-

(34)

Lib. 2.
de Cælo,
cap. 10.

Etb. 2.
cap. 13.

B 4

milia

24 PETRI CUNÆI ANIMADVERS.
milia sunt, propter solam similitudinis rationem.
Hoc igitur insigniter mendosum est. Sed profectò
malè ei procedit, quoties euangelia cōpilat. Sem-
per enim eū novo aliquo infortunio mactat ma-
lè usurpatus τύπῳ. Magnæ prudētici fuisse in isto
scribendi genere hæc sacra non violasse.

(35) 58. 31. ληίσσομαι ἀντιφονῆῳ μείλιχον] malè. jam
de armis dixit, quibus spoliandus ille miser erat.
reliquum est, ut in carcerem quoque compinga-
tur. quare ληίσσομαι nihil ad rem facit. & ἀντιφο-
νῆος inauditum est. legerim,

ῥωγαλέων σακέων γυμνόμενον ἄρεα δήσας
κοίρανον ὑσμίνης κληίσσομαι ἀντὶ φονῆῳ
μείλιχον.

(35) 60. 19. ἦρη] neque hoc rectè. Iunonem enim
jam supra sibi sponsam delegerat, cui nunc famu-
larem turbam dat ex cæteris deabus. forte,

—— παφίη, χάρις, ἄρτεμις, ἦρη.

(36) 60. 32. ὅτι διηκοίησι, καὶ ἔδιδύμαις πολεμίσσω
χερσὶν ἐγὼ κρονίδη πανομοίῳ] valde impruden-
ter. Negat enim illud ipsum, quod verbosè cona-
batur adfirmare, efficitque tandem ut pugnet τῷ
συμπέρασμα cum argumento. Quare poterat hic à
dialecticis exhibitari. est enim puerilis ἀσυλλογισία.
dicendum fuit, κρονίδη ἀνομοίῳ.

(37) 62. 18. ἴσατο δῆρις, ἔην δ' ἐνὶ γένεσι νίκης] est lo-
cus malè mutilatus: quem Falkenburgus infelici-
ter restituit, τῷ διὸς ἴσατο, &c. quis tam putidè in-
eprus est, ut Pompejum cum Cæsare certantem fa-
ciat de ipso Cæsare? constituendum est tertium ali-
quid ἀμφήρισον, de quo duo contendant. Ego lacu-
nam sic suppleverim,

—— ἔκλονος ἀμφὶ πόλλης ὀλέζονος, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῶ
ἔσαντ'

ἔραν ἴσατο δῆρις· ἔην δ' ἐνὶ γούνασι νίκης
σκήπτρα διός, &c.

omnia plena sunt, numeri, sensus, rotunditas.

64. 10. τάτερος βεβριθότι παλμῶ] hæc aliter con- (38)
cepta fuerunt. forte,

— ἀλλὰ δὲ γάιης

ἔρνεα καλλιπέτηλα παλῆρ βεβριθότι παλμῶ
ζεὺς ἀέκων ἀμάθυνεν ἐνὶ σπινθῆρι κεραυνοῦ.

64. 13. ἀκοντίζοντο ὃ πεῦκαι] aliquid mendi later. (38)
de piccis vix dum desit dicere. nunc si repetit idē,
obtundit. arbitror scriptum fuisse,

πολλὴ μὲν πηλέην σὺν ὀμήλικι ρίπλετο πεύκη,
καὶ πλάταν· περιμέτρ· ἀκοντίζοντο δὲ λεῦκαι
ἅντα διός.

de hoc nemo jam dubitet. certissimum enim est.

64. 15. τετράπλευρ· ἴτυς] Quod felix faustum- (38)
que sit, rem non vulgarem tandem aliquando di-
dicimus, peripheriam sphaeræ simul perfecte ro-
tundam esse, & quadrilateram. Hoc tam insigne
Mathematicum theorema primus ex Ægypto in
Græciam attulit Nonnus. quare pro tanto benefi-
cio æneus stare debuit. Antea Euclides, & alii qui-
dam ab ejus disciplina, crediderant omnem super-
ficiem τετράπλευρον terminari quatuor lineis, τρί-
πλευρον tribus, πολύπλευρον multis, circulum au-
tem unâ. atque in sphaeræ quidem integræ super-
ficie illud non apparere: quod si spectetur ejus ge-
nesis, verissimum esse. Sed illi semidocti fuerunt,
& poterant hoc tanto auctore repudiare quædam
antea recepta, & admittere quæ nō observaverant.

68. 5. Διερὴ ὃ φύσις τερσαίνετο λύδρω] nihil est hac (40)
lectione infrunitius. non enim exiccantur fluctus
hæc affusione, sed magis etiam exundant. & Sicu-

B 5 lum

lum mare Pœnorum occisorum sanguis tinxit potius & infecit, quàm minuit. deinde aliud longè est, quod videtur sensisse. ait enim τὸν γηγενῆ voluisse integris effulis fluviiis fulmen extinguere, quod in se torquebatur: sed frustra fuisse, quia aquas omnes absumpsit ignis. quare jam in mèdo est φύσις, & λύθρον adulterinum est. res aperta est, & jam ipsa pro nobis clamat legendum esse,

— κ' ἔξεσε διφίον ὕδωρ

αἰθαλόεν· διερὴ ὃ χύσις τερσαίνετο ρείθρων.

- (41) 68. 18. κρᾶτα παρακλίνας] expecto jam Deum aliquem ex machina, qui pugnae hujus narrationem abrumpat. jam enim satis defaviit tragica quadam arte, & ampullatus est. Si porro pergit ferocire, metus est ne nos tundendo atque odio enecet. In his duobus libris nihil vomuit nisi sesquipedalia verba. ubique falsa quaedam Ideæ sublimitas, & tumor apparet, si pauca exceperis, in quorum ἑρμηνεία miserè jacuit, quæ jam antè indicavimus. cætera ejusmodi sunt, ut non de alterius vano conatu, & remeritate loqui, sed ut ipse cælum oppugnare, & Deos de suis sedibus dejicere videatur voluisse. Quod enim alioqui tot & tanti πύργοι ῥημάτων, quos operosè struit, ut nubes conscendat, & caput condat inter sydera? Sed ut Terræ alumnus infeliciter hoc tentavit, ita & noster quoque exiguam hinc laudè reportat ab iis, quorum incolumè est & sanum de toto hoc genere judicium. Certè non ira malè nobiscum actum est, neque tanta sæculi barbarie vivimus, ut discrimen facere alba linea, aut omnino videre non possimus,

Quid solidum crepet, & pictæ tectoria linguæ,
mibi quidem consilium est in hujus scriptis singula quæ

la quæque excutere, & quæ prava, incompta, ac
 ambitiosa sunt, reprehendere, tanto liberius, quan-
 to major pro nobis stat antiquissimorum autorum
 manus, quorum majestatem, puritatem, simplici-
 ratem & venerari nos decet, & sequi. His steterunt
 illi, & his imitandi sunt. Cæteros, qui studio quo-
 dam novandi puritatem illius seculi infecerant,
 etsi ipsa vetustate tueri se posse existimentur, levi-
 ter tangere jus & fas est. Atque alia quidem mul-
 ta & culpavimus jam antea, & occurreret etiam plu-
 ra in his, quæ sequuntur. nunc illud sese offert,
 quod ex præstantissima dicendi virtute tanquam
 vitium quoddam nascitur. Nihil est divinius quam
 grande dicendi genus: quod quia cursu magno so-
 nituque fertur, omni modo permovet animos, &
 jam perfringit, jam irrumpit in sensus. Hujus ve-
 luti morbus quidam est $\delta\sigma\chi\theta$, verè dedecus &
 dehonestamentum rei pulcherrimæ. quare sicut
 illud magna cõtentione & studio adfectarunt om-
 nes; ita ab hoc, tanquam à peste, abhorruerunt qui-
 cunque ex veteribus in admiratione nunc sunt. vi-
 debant nihil facilius esse, quam ut animus, ubi se-
 mel incensus & excitatus est, modum omnem ex-
 cederet & temperamentum, quod cum fieret, pla-
 nè contra, quam speraverant, pro admiratione ri-
 sum se movere. quanto enim illud excellentius vi-
 deretur, tantò hoc magis joculare esse. Non igitur
 satis habuerunt ea ad nos transmitters, quæ
 primo calore fudissent; sed refrigerato inventionis
 amore, diligentius singula repetita tanquam lecto-
 res perpendebant; & si quid ultra perfectum tra-
 hebatur, id recidere malebant, quàm retinere. Ne-
 que enim impetum ad hæc sufficere & ingenium
 cum

cum Democrito putabant, sed artem quoque ad-
 vocabant & curam. Nonnus noster, qui semper
 amat ἠεροβατεῖν, confidentia quadam & temeritate
 ausus fuit chartis illinere quicquid æstu illo & fer-
 vore in mentem venisset. Igitur sæpe extra se quasi
 esse videtur; neque alta & magna loquitur, sed με-
 λέωρα & aliena. Ex paucis locis, quæ adducam, con-
 jectura de cæteris quoque fiet, nam omnia collige-
 re neque patientiæ nostræ est, neque otii. Certe hîc
 quidem sine modo & lege contigit illi εὐθυσιᾶν.
 (41) pag. 68. ubi de fulmine ait,

σεεσπῆς δὲ ἐτύχησε τυφωεύς
 θερμόν ἀμειβομένης ἑλικά δρόμον ἄιφα ὃ πέτρῃ
 ἀκροφαληριώσα μελαίνελο μάξιυρι καπνῶ.

Sunt tintinnabula quædam. & μοχ,

πεπλομένης παλάμης μεσάτω νωμήτορι καρπῶ.
 plane dithyrambicum est. item,

μετασσεφθεῖσα δὲ πολλῇ
 ἠερίῃ σροφάλιγλι παλιννόσοιο πορείης
 ἀυλομάτη τόξευεν οἷσευήρη κολώνη.

nimis sunt sufflata. Deinde paucis interjectis,

πολυφλοίσβω ὃ βελέμνω
 αἰθέρῳ ὄρχηστῆρες ἐβακχεύοντο κεραυνοί.

de re magna agit, quam dum augere vult, in tu-
 morem excrescit. pro sublimi enim turgidus fit,
 tibi eum natura rei exurgere jubebat. Adeo mo-
 dum, qui hanc quoque laudem absolvit, fervare
 nesciit. Nusquam magis prudentia opus est, quàm
 in hac Ideâ. ubi si quid à temperamento decedis,
 nihil das nisi ineptum strepitum. Illa quoque va-
 vîssima sunt, pag. 42. 15.

(23)

καὶ ποδὸς ἀγκύλον ἰχνῶ ἔχων ὀφιδεῖ τασσῶ
 ἰὸν ἀκοντισῆς ἀπέπτυνεν ἀνθερεῶν.

Hæc

Hæc qui legit, non terretur, opinor, neque expaves-
 cit, sed risu potius diducit rictum. Apparet enim
 verborum ingens ambitus, & sensus insolenter est
 turbatus, tollitque τὴν δεινότηα peregrinitas quæ-
 dam, quâ exile fit & contemptibile, quod magnum
 videri & horrendum debuit. Ita dum plus ostenta-
 re vult, quàm res postulat, minus aliquid efficit,
 quam in re est. Hydropicos ajunt, cum corpore sint
 distento, maxime tamen esse aridos. Idem hic fit,
 ubi prava magnitudinis affectatio nihil habet so-
 lidi, sed in fumum tandem abit & ventos. Quod
 longe aliter evenit, quoties sensus aliquis veri &
 genuini ἴψος nostangit. Erigit enim se, quicun-
 que audit, & magnis cogitationibus animum im-
 plet, ac favet ingenio suo, & quod alius dicit, id à
 se & inventum & dictum credit. Me quidem sanè
 magis commovet unus Ajax, qui in tenebris pu-
 gnans lucem optat, quam hic stramineus Deorum
 hominumque rex, cui quam proximè fuit ut im-
 perium eriperetur. Quid, obsecro, illis Homericis
 majus est & animosius?

Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥύσαι ὑπ' ἡέρος ἤσας ἀχαιῶν·
 ποίησον δ' αἶθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
 ἐν δ' φάει καὶ ὀλεσον.

nemo est, qui cum illo Heroe vitam quoque ipsam
 profundere nolit. Putemus jam nostrum in simili
 re vires suas tentasse. videor videre sophistam, post-
 quam multum sudavit, magno apparatu tandem
 aliquid hujusmodi erustantem:

Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ βλέψον ὅπως αὐλόχθονι παλμῶ
 ὄξυς ἀεραπότῃτ' ἀνέδραμε κῶνος ὀμίχλης·
 μὴ ζοφερὴν ἀνόνησον ἀνασῆσειας ἐνυῶ·
 μὴ στραλὴν δαμάσειας ἀφεγγεῖ δηϊότητι.

ἐν δὲ

30 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον εὐκλεί μάρτυρι πόντρω.

comparentur hæc putida cum divinis illis. apparebit aliter sues olere, aliter catulos. & tamen malè peream, nisi aut sic, aut multo stultius ineptiisset. in singulis enim vestigia ejus pressi, & extant pene eadem pag. 834. & 630. Enim verò non satis habuit in his duobus tantum libris hoc modo insanivisse, sed in cæteris quoque ubique & semper fere talis est. pagina 768. illa sunt plena amentissimi spiritus,

(549)

(413)

(505)

ἀμφὶ δὲ δειρὴν

μορρέε^ο αὐτοέλικτ^ο ἐλίπετο πυρσὸς ἐχέφρων
 αὐχένι μιτρώσας πυριθαλπέ^ο ὄρμον ἀνάγκης
 εἰλυφόων· πυρσὸν ἢ μετὰ σέφ^ο ἀνδρεῶν^ο
 ταρσὸν ἐς ἐσχαλίοντα θορῶν ἐπιβήτορι παλμῶ
 ἀμφὶ πόδα προμάχοιο πυρίπλοκον ἐσεφε σειρὴν,
 σείων ἐν δαπέδῳ σαθερὸν σέλας ἄλμαλι πεζῶ.

In his ego, qui meus stupor est, nihil video nisi ineptam putiditatem, & leves atque inanes sonos. Nam & πυρσὸς ἐχέφρων phrenetici est, & πυριθαλπέ^ο ἀνάγκης ὄρμ^ο vesani, & ἐπιβήτορι παλμὸς parum sobrii. Neque sanè pluris illud est, ἐἰς ἐσχαλίοντα ταρσόν. videtur enim non de membris humani corporis loqui, sed de terræ vastissimo tractu, qui ab oriente ad Maotidis paludem tendit, aut ad columnas Herculis. Magis convenienter Theocritus,

ἢ ἄθω, ἢ ῥοδόπαν, ἢ καύκασον ἐσχαλίοντα.

jam vero πεζὸν ἄλμα insolenter. & σαθερὸν minus rectè. quomodo enim firmum sit & stabile, quod ipse ait celerrimo motu subsultare & agitari? de æstate & meridie alia res est. neque solem dixit σαθερὸν Apollonius, sed diem. nō quia ita est, sed quia videtur

videtur. dedit enim hoc vulgi auribus, non vero. quod dum facit, non evertit id quod dicit, etsi dicit quod non sentit. Alibi diluvium facit

—— ῥόν ἠερόφοιλον ἀκοντισῆρα μελάθρων.

pag. 382. 19. ubi primò intueris, nescio quid grāde (249) videbitur τὸ ἠερόφοιτον, & ῥὸ ἀκοντισῆρ. si propius accedis, subsidit tumor ille & evanescit. Quin imprudenter ait μελάθρων. quantulum enim hoc est? etiam levi inundatione illud fit. nunc de diluvio agit, quo ipsi montes tegebantur. Rursus igitur duo diversissima jungit, tumorem & jejunitatem. hæc est ἐν τῇ διανοίᾳ: ille ἐν τῇ λέξει. Poterat, si sapuit, scripsisse,

—— ῥόν ἠερόφοιλον ἐς ἕρανὸν ἐκβρασθέντα.

tametsi, fateor, præter morem ejus & ingenium hoc fit. nihil enim acrius vitavit, quam talem σύνθεσιν. in quo sane dignus fuit cum sua religione odio. est enim multis locis apprimè necessaria. Sed de his non est nunc dicendi tempus. Illud constat, quæ adduximus, omnia ventosa esse, φλοιώδη, & sonora nugaméta. in quibus nihil minus reperias, quàm τὸ ἕφος, quod tamen ubique adfectat, sed malè, uti jam apparuit, sine arte ulla, solo naturæ impulsu. Hæc ejus in signis æstuantia castiganda fuit. ne impunè quidvis scripsisse, & seculorum reliquorum judicium, quod de his futurum erat, contempsisse videretur.

70. 5. καὶ σεροπὴν διττὰ ἄλλε. διῖπετέες δὲ κεραυνοί] (42)
 cur hæc alii intacta reliquerint, causam non scio. certè enim corrupta sunt. quis sanus in se convertat tela sua, ac non potius in hostem? non potuit aut μηπιέτης ille tam amens fuisse, ut hoc faceret, aut noster, ut scriberet. Arbitror totum locum

ita

32 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

ita esse constituendum,

βροτὴν μὲν σάκῳ εἶχε, νέφῳ δὲ οἱ ἐπλετο θώρηξ
καὶ σεροπὴν χερὶ πάλῃ διπτετέῳ ἢ κεραυνῷ
ἠερόθεν πέμποντο περιγλώχινες οἰσίοι.

(37) *s* quamquam iterum stultum illud est, tonitru ei fuisse pro scuto. Non capio istud acumen. Fuerit tuba, ut pag. 62. fuerit denique quidvis aliud, dum ne modò sit, quod noster vult. At nubes pro thorace fuit. rectè sanè. neque enim eadem est hujus cum illo ratio. Illud tegumen esse poterat: hoc minimè.

(42) *s* 70. 7. ἤδη γὰρ περιφοιτῶ ἀπὸ χθονὶς κενεῶν ἔξῃ, &c.] nihil est miserius homine hoc ambitioso. ubique iudicio suo se prodit: ubique cum fastu venditat nescio quam ostentatoriam eruditiunculam. non occasionem observat, non tempus, sed sine delectu quidvis ex divite suo penu promit, quod modò opinionem aliquam excitare possit scientiæ cujusdam. Legerat apud Aristotelem in libris Meteororum aliquid de causa tonitruum. Hoc quomodo nobis communicaret, nullam aliam viam reperiebat, quam si in hunc locum inferebat. Postquam enim multa fabulosè dixit de fulmine, quod Iovi ereptum, & mox restitutum esset, tandem aliquantisper poeta esse desinit, & præter omnium expectationem philosophus derepète evadit. Adeo non potuit fingendi rationem, quam in tóto opere maximè sequitur, ad imum usque servare, qualis fuerat ab incepto: sed voluit in medio aliquid intercinere, quod varietate sua nos oblectaret. Igitur ex Lycæo Physica quædam obtorto collo huc trahit, ne simplex sit & unum duntaxat scriptio- nis genus. Hæc est colorum diversitas, quæ in ad-
mirabili

mirabili illo peristromate conspicitur.

μάρατο ὃ κρονίδης, inquit, κεκορυθμένῳ· ἐν δὲ κυ-
δοιμῷ

βροντὴν μὲν σάκῳ εἶχε· νέφῳ δέ οἱ ἐπλετο θώρηξ.
καὶ σεροπὴν χειρὶ πάλῃ. διίπελέῳ ὃ κεραυνῷ
ἠερόθεν πέμποντο πυριγλώχινες οἴσσοι,

hæc rectè. In cæteris, quæ subnectit, suaviter de-
lirat,

ἤδη γὰρ περιφοιτῶ ἀπὸ χθονὸς κενεῶν
ξηρὸς ἀερισπότηῳ ἀνέδραμεν ἀτμὸς ἀέρης,
καὶ νεφέλης ἐνλοαδεν ἐελλμένῳ αἰθοπι λαιμῷ
πνίγῃλο θερμάνων νέφῳ ἐγκλον.

vera quidem sunt omnia, sed quia proposito non
conveniunt, inscitiam ejus, ιδιωτείαν, & incredibi-
lem stoliditatem arguunt. Aperit enim causæ suæ
latus, & fabulis ipse suis fidem tollit. Deinde ad-
modum subtiliter docet, cur fulgur deorsum, ac
non sursum feratur.

ἐπεὶ σέλας ὑπόδι βαίνειν
ἢ θέμις· ἀεροπὴν γὰρ ἀναθρώσκουσαν ἐρύκει
ὄμβρηρῆ ῥαδαμιγλί λελουμένῳ ἱκμιῳ· ἀἷρ
πυκνώσας νέφῳ ὑγρὸν ὑπέρτερον· ἀζαλέα δὲ
νερόθεν οἰγομένοιο διέδραμεν ἀλλόμενον πῦρ.

Nescio equidem quid hominis sit, neque quæ in-
temperia eum agitent. certè enim, nisi pueri su-
mus, aut planè stultescimus, facile videmus istum
pannum huic purpuræ assutum non convenire.
Epici enim ut physica hæc non nesciunt, ita ad-
timbrant ea, & tegunt figmētis. Interpretes, si quid
hîc latet, sensum inclusum eruant. Empedocles
quidem, cum naturalem scientiam tractaret, ποιή-
μα non scripsit, sed φυσιολογίαν ἑμμετρον. Idem de
Ethicis quoque judicium sit. Hesiodus in ἔργοις

C

εἰρησ

exponit sensum illius *ἄνθρωπος*, quem attulit. rectè. est enim scriptum *ὑπερίκδν*. At in Aspide nusquam. Non enim hîc idem licuit, quod licebat illic. Scio quidem etiam in *ἑποποιή* præcepta philosophiæ apertius proponi; sed ita, ut inducatur decenter aliquis, qui de his disserat, non ut poëta narret ex sua personâ. Huic quippe propositum est, cum nihil ipse docere videatur, nihil tamen quidquam omittere, quod ad formandos animos pertineat. Hæc ars quondam fuit, hæc veterum sapientia. Apud Apollonium Orpheus rerum causas aperit, & apud alios alii. Sed noster in hæc nondum penetravit. Quare facile eum decipere potuit iudicium suum, quod in his nullum, aut saltem exiguum erat. Maro, cum Teucrorum naves incensæ essent, Iovem his malis, post auditas *Æneæ* preces, succurrentem facit,

*Vix hæc ediderat (inquit) cum effusis imbribus
ætra*

*Tempestas sine more ruit, tonitruque tremiscunt,
Ardua terrarum, & campi: ruit æthere toto
Turbidus imber aqua, densisque nigerrimus Au-
stris.*

alibi vero apud eundem senex ille queritur se jam pridem Divis invisum esse, & inutilem annos demorari,

— *ex quo me, inquit, Divûm pater atque
hominum rex*

Fulminis adflavit ventis, & contigit igni.

in his locis si divinus vates, tam levi occasione arrepta, docere Romanos cœpisset, Terram varia, & multa expirare: quædam humida, quædam sicca, quædam argentia, quædam concipiendis ignibus idonea;

idonea : hinc fulmina esse, & tonitrua, & imbres: quo animo Patres illos, & Equites hæc audituros fuisse arbitramur? Sane, si quid iudico, interdicto Prætoris omne jus ei ademissent, & ad sanos propinquos abivisset tutela. Et tamen multo tolerabilius ineptivisset, quàm noster Græculus. Non enim hæc stetit hujus nugacitas, sed postquã tonitruum, de quibus solis loqui cœperat, causas attulit, pergit porro in simili argumento, & aliud ex alio nectit. Adjungit enim etiam originem ventorum,

ἀπὸ χθονίοιο δὲ καπνῷ
λεπταλέν γεγαῶτ' ἐμαϊώθησαν αἴται.

Nisi hoc scivissemus, actum de nobis erat. Deinde de nubibus,

ἄλλην δ' ἐξ ὕδατων μετανάσιον ἀτμίδα γαίης
ἠέλι' φλογεῖσι βολαῖς ἀνωπὸν ἀμέλγων
τινθαλέω νοτέυσαν ἀνείρυσεν αἰθέρες ἑλκῶ
ἠ δὲ παχυνομένη νέφεων ᾧδινε καλύπτειν.

Ex nubibus rursus fiunt pluvia,

σεισαμένη ᾧ πάχισον ἀραιότερον δέρας ἀτμῶ
ἀψ' ἀναλυσαμένη μαλακὸν νέφ' εἰς χύσιν ὄμβρον
ὕδρηλὴν προτέρεν μετεκίαθεν ἐμφυλον ὕλην.

ut taceam putidissimam ἐρμηνείαν, omnia sunt aliena, neque possunt uni formæ reddi. Tandem, ubi de fulmine subjecit, concludit. Iam enim totum exhausserat philosophi illius locum, quem ei fors aliqua obtulit. Quare rursus incipit fieri *μυθοποιός*,
Ζεὺς δὲ πατὴρ πολέμιζε, &c.

Expectabam ut etiam Anaxagoræ, & Empedoclis opinionem refutaret, aut si quis alius dissensit. Sed benè est, quod tandem aliquando finem fecit. Totam enim res ad furorem ivisset. Alibi similiter eum lusit amabilis hæc stulticia. Est enim ab eadē causa

36 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

illud, quod paulo ante dixit, pag 68. 6.

σθέσαι μὲν μενέαινε γίγας θρασὺς αἰθέριον πῦρ,
νήπιον ἔδ' ἐνόσσε πυραυγέες ὅτι κέραινοι,
καὶ σεροπαὶ γεγάασιν ἀπ' ὀμβροτόκων νεφελῶν.

Quasi vero ille cogitare hic debuerit, quid famelici sapientes super hac re decrevissent. Planè hoc friget, & simile est superioribus.

(42) 70. 11. De calida exhalatione agit, quæ densiori nubi inclusa mediam aliquam viam quaerit, qua erumpat. Sed leviter corruptus est locus, quem sic restituo,

— ἀμφὶ δὲ κατηῶ

ἑλπιβομένων καναχιδὰ πυριτρεφῶν νεφελῶν
ἑλιβομένη πεφόρητο δυσέμβατον ἐνδόμενον φλόξ.

Aliter vir illustris. Sed illud magis conveniens videtur. Hic librariorum error fuit. At iste, qui sequitur, ipsius Nonni est. δυσέμβατον φλόγα dicit, quæ nubem coarctat, ac ægrè in ea agitur & movetur, sive, quod idem est, τὴν δυσχερῶς ἐμβαίνουσαν. Non temerè imperitiæ notandus est quisquam ex veterum censu: sed tamen si quid Græcè scimus, δυσέμβατα sunt avia omnia, & quibus insisti non potest. Hoc modo nubes ipsa, non autem ardens illa exhalatio, erat δυσέμβατον. & sic in omnibus, quæ de isto genere sunt, usus postulat, & recta ratio, quam ἀναλογίαν appellant. Lib. vi. Hist. animal. cao. xxviii. αἱ ὕες αἱ ἄγριαὶ τῷ ἔαρ' ἀποχωρῶσιν εἰς τὰς δυσκατάλαττας τόπους, καὶ ἀποκρήμνυς μάλισσα, καὶ φαραγγώδεις, καὶ σσυκίτες. Sed quem potius, quam ipsum Nonnum, adversus se testem citamus? Ipse enim, quid rectum esset, vidit, quum pòst ait,

— ἀνέμβατον αἰθέρα γάων.

Hucusque hallucinari ibi desit.

74. 24. legendum est, (45)

καλὸν ἀοσιπτήρα γέρον κρόνῳ ἔυρε, τυφωεῦ.
convertit enim se ad illum, ut irrideat.

76. 28. ἀλλὰ δόλω θέλξαντα τὸν νόον ἐλπίδι νίκης (46)

χρυσῶ δῆσον ἔρωτα μετὰ χρυσῆς ἀφροδίτης.
Est futile argumentum, jocus frigidus, & infulsus.

78. 29. — παροχέων ναέτην ῥόον ἤλικι τασῶ. (48)

meræ nugæ, & inepta grandiloquentia. de qua ante egimus.

80. 11. ῥηγυμένης κενεῶνα κεχινότα ἦξεν ἀρέρης] (48)

mendose. quod cum videbant incomparabiles viri, ex conjectura διξεν reposuerunt. Sed pugnat hoc cum sententia loci. Nihil enim porro turbatum est, sed omnia restituta sunt, & pax sua ac quies rebus rediit. Falkenburgus, εἶρξεν. Sensum adsecutus est, etsi non veram lectionem. Non erat tanti negotii tantilla res. lego,

ἢ ταμίη κόσμοιο παλιγενέῳ φίσις ὕλης

ῥηγυμένης κενεῶνα κεχινότα φράξεν ἀρέρης.

In Evangeliiis similia penè extant; ad quorum imitationem ambitiosè se componit.

80. 30. πορθμεύων βιότοιο γαληνάιοιο πορείην] Du- (49)

ram nimis & molestam provinciam cepimus, postquam semel ausi sumus in errorum Nonni castigationem descendere. Quum enim antea animus sese nosster melioribus curis dedisset, nunc in Sophisticis quisquiliis volutari, & puerorum quoque nugas subinde cogitur recoquere. Sed initio considerandum fuit quid ageremus. Nunc quidè jam quoquo versus feremur. Neque enim ullo modo est, ut resilire possimus. πορθμὸν βίῃ & πόρον πορθμεύειν Græcum est. At πορθμεύειν βίῃ πορείαν place Nonnicum & barbarum, & ineptum, Vadum

Huvii qui trajicit, non πορεύεται πορθημόν sed πορθη-
 μένεται. At iter qui facit, is verò Atticis πορεύεται πο-
 ρείαν, & in medio sæπε πόρον reperit, quem trans-
 mittit, ut ulterius pergat proficisci. Apud Platonem
 in Menexeno Socrates A spasiæ verbis ait, ἔργω μὲν
 ἡμῖν οἶδ' ἔχουσι τὰ προσήκοντα σοφίαν αὐτοῖς, ὧν τυχόντες
 πορεύονται τὴν εἰμαρμένην πορείαν, προπεμφθέντες κοι-
 τῆ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δ' ὑπὸ τῶν οἰκείων. Nimirū
 fatalem πορείαν eam dixit, qua quisque post hanc
 vitam ad beatorum sedes contendit. Hoc iter ne-
 que facile esse, neque breve, in Phædone idem au-
 tumat, sed multas in eo reperiri σχίσεις, quas quū
 trajicere nemo possit, dæmonem unicuique suum
 dari, ᾧ προσέτακται τὸς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεύεσθαι, hoc
 est, transmittere. quare falli Æschyli Telephum, si-
 quidem ille ἀπλήν πορείαν ait esse. que opinio si ve-
 ra esset, jam nullis ducibus opus esse. Ecce in me-
 dio itinere σχίσεις & πόρος. Sed de his satis, vel
 etiam nimis. Neque enim decuit ad rem Gram-
 maticæ pulpæ probandam auxilium petere ex phi-
 losophia.

(51) 84. 5. Suprà dixerat

πανδαμάταρ ἀδάμας ἔρωσ θρασυς εἰς φόβον ἔπησ,
 id est, avolavit, & in fugam se dedit. Etiam hīc for-
 te aliquid simile scripserat. Certum enim est cæte-
 ros terræ alumnos, cum victoriæ spem amissam vi-
 derent, ignavo metu in latebras se abdidisse. Qua-
 re non alienum aut abs re erit,

— ὄπλα γίγαντι ὀλωλότ' ἀφροσι γάιν
 εἰς φόβον ἐστυμένων ἐπεδείκνυε μήρηι γιγάντων,
 Si quis tamen alterum illud malit, non repugno.

IN

*In librum tertium
Dionysiacorum.*

86. 16. legendum est,

ἔἰς σάμον ἀντικέλευθον ἐγεροσιμόθοιο σκαμάνδρου
γείτονα σιδονίης.

(53)

Non enim erat ipsa Thracia, sed Thraciæ vicina.
Loquitur de Electræ insula, in qua celebrabantur
sacra Hecates, quibus qui initiati fuere, tænia pur-
purea se cingebant, ut maris & tempestatum peri-
cula evaderent.

86. 18.

κὶ ὀλκάδα θέσπιδι ρείῃ
θρηϊκίην πόμπευον ἐς ἦονα μάντιες αὔραι.

(53)

intelligit opinor Cyzicum, ubi Dindymum pro-
montorium, quod & Arctum appellabant, Rheæ
cultu celebre. Imitatus autem est Apolloniū, apud
quem Iason Matrem deorum, quæ ibi erat,
τῆς εὐπλοίας ἔνεκα adire jubetur.

ἄισονίδη χρεῖά σε τόδ' ἱερὸν εἰσανιόνῃα
δινδύμησ' ὀκρυόεσσι εὐθρονον ἰλάξασθαι
μητέρα συμπάντων μακάρων. λήξῃσι δ' ἄλλαι
ζαχρηεῖς.

Hujus exemplo Cadmus quoque unam ex navi-
bus suis huc misit, ut auspicato navigaret. Interim
stultum illud rursus est,

— πόμπευον ἐς ἦονα μάντιες αὔραι.

hoc enim commentus est, quia hi, quos prosper
ventus illuc ferebat, oracula ibant consultum.
Sanè levicula causa tantæ insolentiæ. Cæterum
Cyzici littus cur Thracium dixerit, ambigi possit.

C 4

Apud

Apud Rhodium enim, qui Arctum conscendunt, è regione jacentem vident totam Thraciæ *περάϊαν*. Defendet tamen eum is ipse, quem sequitur, Rhodius. Nam & apud illum portus Cyzici est Thracius, quia Bithynia, cujus dextra pars Thracia quoque est, Cyzicum Phrygiæ jungit.

(53) 86. 19. Non amat Attricornum *συναλοιδάς*. Quare retineri istud non potest. Fortè,

ἢ σαμίνης ἑρόωντες ἀκοιμήτη φλόγα πένυκης.

Erant enim in sacris Hecatæ *τῆς νυκλιπόλε* accensæ faces, quas in mari quoque nautæ procul videbant.

(53) 86. 20. *ἀγχιγυνοὶ σείλαντο γεγηθότες ἰσία νῆυται*] iterum pædagogis, & magistrallis ludibrium debet. Nautas, qui ex alto ad littus appropinquant, *ἀγχιγύης* facit. Quis tam aversis Musis literas hastractavit, ut errorem hic non deprehendat? In Terentii fabula miser ille senex Chremeti *ἀγχιγυ* erat, qui agrum in p̄oximo mercatus erat, in quo fodiendo supplicium usque de se filio suo dabat. Plutarchus *ἀγρογείτονα* dixisset. Quid jam mari cum terra commune est? quid littori cum agris cultis? quid his, quorum arua vicina sunt, & se mutuo confinio tangunt, cum illis qui terram procul aperiunt, & navim mox appellant? Illi stabilem sedem habitant. hi fluctibus adhuc jactantur. Nimum quantum dispar hæc ratio est. Sed facile est scire, quid ei in mente fuerit. Existimavit nihil interesse utrum oram insulæ maritimam *ἀκλῆν* diceret, an *γῆν*. In quo quidem multum animi falsus est. Non enim *γῆν* est quævis terra, sed certa quædam terræ dimensio, neque cujusvis, sed illius demum, quæ colitur. Quare nec litora sunt *γῆαι*, neque

que petrae. Hoc est in verbis fidiſſimi ſervi apud Theocritum,

πᾶν μὲν δὴ πεδῖον τόδ' εὐφρονὸν ἀυγείας,
 πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δένδρῆεσσι
 μέχρι πρὸς ἐσχαπᾶς πολυπίδακ' ἀκρωρείης.

Initium erat ἀλωῶν & γυνῶν, ubi scopulorum desinebant extrema. Hęc vulgaria nescivit poſter. quare excuſari non meretur. Quod ſi eum ſequimur, Africae ſiticuloſas arenas jugera appellabimus & novalia. Perinde enim erit, hoc, an illud eligatur. terra enim eſt. Iam nihil obſtat, quin hoc duce ad ultimam barbariem eamus.

86. 21. νῆα δ' ἠπορθμύουσιν ἀκυμάντεσθε δὸν ὄρμου] (53)
 etiam hęc meliora deſideres. Nulla hęc eſt πόρθμευσις. jam enim mare trajecerant, & legerant vela. quare hoc tantum reſtabat, ut remigando portum ſubirent. debebat dixiſſe,

νῆα δ' ἠπροσκέλουσιν ἀκυμάντεσθε δὸν ὄρμου.

Ibid. 25. καὶ διερεῖς φαρμάθοιο] hæc leviter corrupta (ibid.) ſunt. ſcripſerim,

— φαρμάθοιο βαθυνομένῃ διὰ κόλπον

ὀλκᾶδ' ἀγκυλόδοντες ἐπεσφῆκωντο χαλινοί.

altè enim penetrat anchoræ morſus, & perfodit arenam.

90. 2. ἐπιείβασσι χιτῶνας] eſt portenti ſimile, ſi (55)
 ductum & ſeriem ſpectes. Præſtat igitur aliquid παρακινδυνεύεσθε, & commento quoriam ſubvenire laboranti. Putemus ſcriptum fuiſſe,

— ὄδι γλαφυροῖς ἐνὶ βόθροισι

συμπλεκέων ῥυπόωσαν ἐπασυτέρων εἴχα πέπλων
 ποσὶ πολυσκεῖθμοισιν ἐπιείβασσι γυναῖκες.

jam nihil perplexum amplius, nec intricatum eſt.

Et ſi fateor εἴχα πέπλων ex parthecio ἀπειροκαλίας eſſe.

42 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.
esse. Sed id novum non est.

(ibid.) Ibid. 13. *νήπιον ἐπέλο κάδμου, ἢ ἐπέλο νῆϊς ἐρω-
των*] adeo pulcra sunt & suavia, quæ sequuntur, ut
solo horum pretio multos errores suos possit redi-
mere. Videor animadvertisse, quoties de amori-
bus aliquid ludit, planè eum dissimilem sibi esse.
superat enim hîc ipse sese. Si hac sola re laudem
sibi quæsiisset, jam nemo major illo esset. Nunc
quam suis se tenere non poterat, aliam quoque
personam sumpsit, quam dignè non egit. Nimi-
um Græculo sophistæ unum hoc convenit, tene-
ris versibus juvenari, & frangi deliciis verborum,
& lascivire *τοῖς νοηματίοις*. quod in amore & li-
cet, & laudabile est. in ceteris immane vitium cen-
setur, in quibus *τὸ παίζειν, κακολεχνεῖν ὄσιν*. Expli-
cuit igitur hîc copias suas, & quid posset, ostendit.
Sunt tamen quedam, in quibus nimium sibi in-
dulget. Modum enim, quod difficillimum est, sæ-
pe non servat. Illud quidem certe vix est, ut pro-
bari queat,

*ἡλίον, ἔρόον εἶδες ἀδώνιδον, ἔχθονα βίβλου
ἔδρακες, ἢ χιπέλει χαρίτων δόμου, &c.*

Vaticinetur cornix, sed instinctu ejus, à quo agitur,
nihil mirabimur. Dicit enim quæ non capit, quæ-
que nescit. At quomodo corriget dicta sua? Hoc
paucorum hominum est, qui rectè sapiunt. Mox
iterum sic nugatur, & parum abest quin syllogis-
mum formet,

*ἡλίον ἀλλά με κύπρις ἐπέπνεεν. ἐκ παφίης γδ
θεσπίζω σέο λέκτρα, καὶ εἰπέλον ὄρνις ἀθήνης.*

Poterat hæc sine detrimento laudis suæ omisisse.
Reliqua admirabilia sunt. Cæterum videtur Rho-
dium imitari, apud quem libro tertio quædam ex-
tant,

tant non omninò eadem quidem, sed ad quæ ta-
men respexit,

ἀκλειῆς ὁδὲ μάντις, ὅς ἔδ' ὅσα παῖδες ἴσασιν
οἰδενόω φράσααζ.

& paucis interjectis,

ἔρροις ὦ κακόμαντι, κακοφραδὲς ἔτέ σε κύπρις,
ἔτ' ἀγανοὶ φιλέοντες ἐπιπνέουσιν ἔρωτες.

Planè sunt veneres masculæ. Nam neque fractæ
sunt, neque diffluunt nimis.

90. 26. ναὶ δὴ καὶ γαμίων ἐμβάλλεο φόβρον ἐρώτων] (56)
elegantissimi loci venustatem obscurarunt homi-
nes malè ferjati, & pistrino digni. Ego pertinaciter
contendo legendum esse,

σπεῦδε, κὴ ἠκέκτρι σε δεδέξεται, ἧς ἀπὸ χειρῶν
νῆϊ τεῆ γαμίων ἐμβάλλεο φόβρον ἐρώτων
ἐμποριὴν φιλότη⊕ ἐπιτρέψας ἀφροδίτη.

suavissimæ sunt νοήσεις istæ, φόβρ⊕ τῶν ἐρώτων, &
φιλότη⊕ ἐμπορίη, & navis, qua tandem virginem
avexit. Respondit enim vaticinio eventus. In his,
si quisquam alius, mirificus est.

Ibid. 33. ἀς φαμένη σφρήγισε λάλον εἶμα μάρτυρι (56)
σγῆ] Videtur genio suo irato relictus esse, cum ista
scriberet. Sunt enim meræ quisquiliæ & nugæ. Re-
dierat jã antè aliquātisper ad se, & ineptus esse de-
sierat. nunc eum versat rursus prior morbus. Adeò
nullum bonum proprium nobis & perpetuum est.
Sequuntur deinde quædam alia, in quibus itidem,
ut in istis, strenuum hominem præbuit,

— τανυσάμενη τότε κάδρω
δάκτυλον ἀντίτυποιο νοήμονα μάρτυρα σγῆς
σγαλέον κήρυκα, δόμον σημήνατο πειδῶ,
hoc est, tacitè ei aulam reginæ ostendit.

Simile est illud, pag. 110. 33.

(69)

44 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

καὶ ἄρεσσι ἄζυγι κέρη
 ὄρθια δινεύουσα νοήμονι δάκτυλα παλμῶ
 ἄρμονίην ἐκάλεσσε τύπῳ τεχνήμονι φωνῆς.
 nihil potest remedium huic malo reperiri. insa-
 nabile enim est.

(56) 92. 7. forte

καὶ αἰθέρα δύσματο δαίμων
 ἀλλοφανῆς πέρθεντι διαίττουσα πεδίλω.
 (ibid.) Ibid. 10. & 11. in promptu est emendatio,

ὄν ἠλέκτρι ποτὲ νύμφη
 ἐργόπονον ἠήμοιο μυριναίη κάμε τέχνη.
 alibi erit, ὁ λήμιος ἐργαλίνης. Auratus & Turnebus
 μυριναίη legerunt, à Myrone, ut monuit nos Fal-
 kenburgus in ἀνεκδότοις suis. Sed id necesse non
 fuit. Neque enim de statuis agit, sed de toto ædifi-
 cio. Deinde rectius Myronis opus à primo artis il-
 lius auctore insignitur, quam hujus structura ab
 illo. longè enim posterior fuit. Quare integrum
 est μυριναίη, à Myrina, quam in extrema Lemno
 posuit Apollonius, lib. primo. ubi de Atho,

ἢ καὶ τόσον ἀπόπροδι λήμιον ἐῖσαν,
 ὅσον ἐς ἐνδιόν κεν εὐσόλῳ ὀλκὰς ἀνύσαι,
 ἀκροτάτη κορυφῇ σκιάει καὶ ἐσάχει μυρίνης.

(57) 94. 4. Quæ sequuntur, turbata sunt omnia, &
 luxata.

εἰ ἐτέον ποτε κείνον ἔτι σπαίροντα κονίη
 ὄμμασιν ἀκλαύτοισιν ἰδῶν δάκρυσεν ἑπόλλων
 καὶ τύπῳ ἀνδεμόεις μορφώσατο δάκρυα φοίβη
 αἰλιγον αὐτοκέλευσον ἐπιγράψας ὑακίνθῳ.

Transpo-
 sitio.

Qui multa in his libris loco suo ejecta olim fuisse
 negat, injuriam facit maximis scriptoribus, in quos
 culpa redundabit imperitorum hominum. Id hîc
 quoque accidisse, penè certus sum. Quare nihil in-
 solenter

solenter fecero, si pauca transponam & emendem,

ἢ τύπῳ ἀνδρῶν μορφώσατο δάκρυα φοίβη,
ἢ ἑτέον ποτε κείνον ἔτι σπαίροντα κονίη
ὄμμασιν ἀκλαύτοισιν ἰδὼν δάκρυεν ἀπόλλων,
ἄιλινον αὐτοκέλευσον ἐπιγράψας ὑακίνθῳ.

lacrymæ, inquit, rictæ non aliter spirare videban-
tur, quàm illo ipso tempore, quum effusæ sunt. Si
quid video, non malè hic divinavi.

94. 16. Incipit jam rursus se componere ad con- (58)
tendendum cum veteribus. In quo certamine, ma-
lo quodam fato suo, plerumque vincitur. De cani-
bus in Alcinoi regiâ pauca, & sobriè, ut solet sem-
per, Homerus, ὁδ. η.

χρῦσειοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρειοι κύβητες ἦσαν,
ὅς ἦφαιος ἔτευξεν ἰδύησι πωραπίδεςσι.

hæc vera sunt. At illud, quod subjicit,

δῶμα φιλασσέμεναι μεγαλήτορ ἄγκινοῖο,
non æquè est ad hanc normam. ferri tamen huc
usque potuit. sed ultra tendere non debebat, ne
ineptiarum notaretur. Quod deinde verò addit, id
totum à Gratiis est, & à Musis,

ἀθανάτους ὄντας, καὶ ἀγήρωσ ἡμάλα πάντα.

est enim ἔννοια apprimè pulcra. Adversus hæc κοκ-
κύζειν noster non debuit. Magnæ enim temeritatis
id erat. Sed nihil intentatum voluit relinquere.

Ejus igitur sunt ista,

πολλὰ δ' ἀντιύπων μελέων τεχνήμονι σγῆ,
χάσμασι ποιητοῖσι σεσηρότῳ ἀνδρεῶν
ψευδαλέων σκυλάκων σίχες ἔμφρονες ἄγχι θυεῶν
ἔσασαν ἔνθα καὶ ἔνθα.

non stetit intra mediocritatem ejus audacia. no-
va quadam & insolita via grassandum fuit ad lau-
dem. Primo ridiculum est, μελέων σγῆ. Nimis enim
hoc

26 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

hoc latè patet. Neque vox à pedibus est, aut à manibus, sed ab ore. Quare *σώματων* dicendum fuerat. & metri lex non vetuit. Deinde illud meræ puerilitatis est, *τεχνήμονι σιγή*. Quid enim hic est, quod miremur? aut quí fieri id aliter potuit? Si aliquis latrantem canem fingat, novum id erit. at hic in silentio signorum, quæ sculpta sunt, artem ponit, Nódum satis peccatum erat. addendum fuit, *σίχες ἔμφορες*. Nihil reliquum factum est ad protervitatem & insolétiam. Theocritus *ἐπιμηδές* facit istud animantium genus, sed negat ei esse *φρένας νοήμονας*. Minus aliquid dicit de his, quàm noster de signis aureis. Scilicet verò metallis quoque suus intellectus est. Si hoc verum sit, sapiat igitur & lapis quoque in posterum, & stipes. In cæteris, quæ sequuntur, non constat sibi.

— κὴ ἀργυρέω κυνὶ γείτων
 χρύσεο δὲ δάκνον πύων συνυλάκτεε λαμψῶ
 σάινων ἠθάδα φῶτα· παρασείχοντι δὲ κάδμω
 μιμηλῆς ἀπέπεμπε βοῆς ξεινοσσόον ἠχῶ,
 ποιηλῆς τ' ἐλέλιξε φιλοσόργυ τύπον ἔρης.

tam misera nugacitas eludi, ut digna est, non potest. Quicquid enim dixeris, minus erit. Reprehenderunt jam pridem Theocritum viri incomparabiles, quod in *κισσυβίη* descriptione ingenio suo moderatus non sit,

ἄλλοχα μὲν τῆνον ποιδέρεται ἀνδρα γαλοῖσα,
 ἄλλοχα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπῆϊ νόον.

non nego errasse. miror magis. Quod si tamē cum istis contendas, quanto leviora erunt? Non potest oculorum istum motum cælo exprimerē sculptoris manus, sed in viventibus tamen est. At noster in eisdem signis ita diversas finxit actiones, ut nec
 in ullo

In ullo animante simul esse possint.

94. 32. est jocularis error iste,

ὅς τότε μὲν ἀνασσε κασιγνήτοιο νομεύων
ἡνία κοιρανίης.

Sciebat ποιμένας λαῶν Homero esse reges & modera-
tores populi. Hoc aded ei placuit, ut statim quasi
φαρίς τινὸς ἐφαπόμεν, laudem hanc cum illo vo-
luerit dividere. Sed plusculum tamen ausus est, &
pari jure νομεύειν ad alia quævis traduxit, non ma-
gno judicio. Hinc νομεύειν ἡνία est ἡνιοχεῖν. Romani
dicerent, habenas pascere. quid potest esse magis
peregrinum? Aristoteles τὸ συγγενές, καὶ ὁμοειδές, καὶ
τὸ κατ' ἀναλογίαν ἐν ταῖς μεταφοραῖς spectari debere
ubique docet. quod ni fit, turpiter peccari. In hoc
Euripides offendit, apud quem Silenus miratur,
quum à litore ad se venientes videt

In Cyclo-
pe.

κώπης ἀνακίης σὺν στρατηλάτῃ τινί.

alienum est κώπης ἀνάσσειν, & novum. sed stultius
tamen fuisset, κώπην νομεύειν. Miserum Euripidem,
qui illis temporibus natus sit, quum nondum in
luce hominū esset Nonnus ὁ σοφός. potuisset enim
elegantias quasdam ab hoc magistro discere, ex
cujus placitis sol quoque νομεύει ἄρμα, id est, gu-
bernat. Sic enim pag. 990. 16.

ἡέλιος δ' ἀνέτελλε παλίνδρομον ἄρμα νομεύων.

(651)

est idem error.

96. 1. πέτρας ἀρήρης] simile mendum supra sustu-
limus. lego,

(59)

δάρδανος ἀντικέλευθον ἐνάσσατο πέζαν ἀρήρης.

de finibus Dardaniæ loquitur, qui erant ex adver-
so Samothraciæ. Incomparabilis vir πῆρας restitue-
rat, & πεῖρας. Sed illud magis Nonnicum est. Fal-
kenburgus πέτραν. malè. frustra enim aratro saxa
veritas.

veritas. at tractum illum ab eo cultum fuisse subjicit,

ἰδαίνῃ ἀροτῆσι διαγράψας κόνιν ὀληῶ.

Quod autem dixit ἀντικέλειδον, futile est. nihil enim alteri obviam fit, nisi quod movetur. Multo melius fuisset,

—— ἀντιπέραν ἐνάσταλο πέζαν ἀρήρης.

(59) 96. 15. πρῶτον γὰρ κελάδοντ' ἐπειρήθη νιφελοῖο
ᾧ γυγ' ἠλιβάτοιο δι' ὕδατ' αἰθέρα τέμνων] fri-
gidum est νιφετός de tanto diluvio: & tamen ubi-
que ac semper sic balbutit. Infelix sophista, quem
prurigo incesserat τῶ πάντα αἰζηπικῶς λέγειν, nunc
de re, quam efficere maximam vult, eam dicit, quæ
ne quidem vera sunt καθ' ὑποκορισμὸν. Fuerit ἕτερος,
fuerit aliud, quod simile modò sit. At νιφετός ne sit,
quia nix concreta est, neque fluit, sed cadit tantum.
Alibi aureum imbrē, qui in Danaes gremium de-
fluxit, mira quadam simplicitate νιφετόν esse dicit.

(156) pag. 242. 1.

ἀλλὰ τί μοι βοέοιο γάμος τύπ', ἢ νιφετοῖο;
quod mox explicat,

εὐρώπῃ λίπε ταῦρον, εἶα δανάη χύσιν ὄμβρε.

(388) stultissima sunt, neque refelli debent. Non magis
sobriè illud lib. xx. pag. 92. 28.

—— ἐξ ἄρε' αἵματι νίφεις.

qui ingentem stragem dat, & campos sanguine
perfundit, eum ait νίφειν. Quam accuratè nugatur!
Mox etiam atramentum nix erit, aut si quid in-
solentius ei in mentem venerit. Iam verò, si re-
ligiosi sumus, mare non est ἠλίβαλον, cum fluctibus
altè exundat, quia ne tunc quidem est βατόν, sive
pedibus pervium, cum sternitur & æquatur. debe-
bat potius,

—— ὑψηλοῖο δι' ὕδατ' ἠέρε' τέμνων.

28. 4. 28

98. 4. *θανύση*] ergo jam obierat mortem mater (60)
ejus. At hoc falsum est. Viva enim fuit, valensque,
& hospitem excepit. legerim,

*καί μιν ἐλὼν ξείνισε· σὺν ἠλέκτρῃ ᾧ τεκύση
αἰόλα πιαλέης ἐπεκόσμεε δειπνα τραπέζης.*

Falkenburgus *θανύση*. neque satisfacit.

100. 20. Omnino ita est. quotidie magis & ma- (62)
gis ingenium Nonni & dexteritatem miramur.
Nihil enim quidquam temerè illum præterit, quod
dicto opus sit, ut fidem nobis faciat doctrinæ suæ.
Cadmus mysteria quædam de Nilo aperit, quem
sic appellari in patria sua ait,

*ἕνεκα γὰρ
εἰς ἐτὸ ἐξέτε· πεφορημέν· ὑγρὸς ἀκοίτης
χεύματι πηλώεντι νέην πειβάλλεται ἰλύν.*

Sanè verò antiquū morem noster obtinet omnium
popularium suorum. Semper enim Ægyptios in-
eptè stultos fecit opinio scientiæ cuiusdam: eaque
causa fuit, cur Ægyptus olim *ἤγη* dicta sit, ab in-
tolerabili fastu. Ægyptius igitur quum sit, solens
facit, & pariter Cadmum quoque herentem fingit
in apicibus pædagogicæ eruditionis. Nihil jeju-
nius est, quam *ἐτυμολογεῖν*, nihil quod minus utile
fuit aut ab isto heroe agi, aut in illo loco. Sed esto.
aliquid condonandum est homini *πειεργω* & am-
bitioso. At illud verò quale est, aut quis venia di-
gnabitur? Adeo historiarum ignarus fuit, ut cre-
diderit Cadmum Græcè locutum fuisse ante quàm
in Græciam veniret. Si Pausaniæ, & Diodoro Si-
culo, & aliis maximi census scriptoribus fidem ha-
bemus, constat jam multo antea Cadmum Phœ-
nicum lingua, quæ cum veteri Syriacismo eadē est,
usum fuisse. Tum & hoc verum esse nemo perti-
naciter

D naciter

50 PETRI CVNÆI ANIMADVERS.

naciter negabit, qui ea considerabit omnia, quæ ex
 Syrorum idiotismo in Bœotia remanserunt. Qua-
 re si de Nili origine Grammaticè nugari Cadmum
 voluit, aliud quidvis ex Syriasmò huc trahendum
 fuit. Certè hoc quidem nostro seculo de re tam in-
 certa aliquid pronunciare velle magnæ temerita-
 tis est. Existimo tamen neminem eorum, qui pe-
 dem unquam in Iudæorum scriptis posuerunt,
 ignorare posse, Nilû & נַיִן eundè fluvium il-
 lis esse. Nam & Rabbi Schelemo Iarchi in Ægy-
 pto eū posuit & נַיִן סַקְצוּעַ וְרוּסִי סַעֲרָבִי אִי
 R. Quimhi eū hic sequitur. Nò igitur omnino in-
 eptū erit, si Nilum potius à Cadmo נַיִן fuisse
 dictum credimus, quod *Nigrum* sonat. Hoc cum
 antiquissimi Græcorum à Cadmæis acceptum fe-
 liciter exprimere vellent, Μέλαν primò appellasse
 verisimile videri possit. Certum enim est fuisse hoc
 vetustissimum hujus fluvii nomen. Postea νεῖλον
 natum sit, quod Cadmus fortè nunquam audivit.
 Quicquid hujus est, apparet non modò de otio suo
 egregie lusisse Nonnum, qui de Nilo rem mani-
 festam intempestivè nos docere voluit, sed impe-
 ritè quoque errasse, postquam ad Cadmæos hoc re-
 tulit, quod multis pòst seculis fortasse aliquis Græ-
 culus magister, cum adhuc impransus esset, exco-
 gitavit ut famem falleret. Non ignoramus Nili
 turbulentas & limosas aquas. etiam hoc scimus,
 ἐργατικὸν hinc eum dictum fuisse ab Herodoto, &
 ipsam Ægyptum eadem causa censeri ἐπικτησίον εἶ-
 ναι, καὶ δῶρον τοῦ ποταμοῦ. sed nunc non fuisse his
 dicendis locum, id quoque scimus. tum & ad Sy-
 riasmum ea pertinere negamus. Poterat igitur has
 nugas omisisse, & integrum locum sic constituisse.

24066-

γυροβόρω ὃ μύωπι χαρᾶσσομένη δέμας ἰὼ
 ἰονίης ἀλδὸς διδμα κατέγερφε φοιτάδι χηλῷ
 ἦλθε κ' εἰς αἴγυπτον, ὅπῃ βοέην μετὰ (sic enim scri-
 bendum) μορφῶν

ἔσκε θεὰ φερέκρω, &c.

tantidem est, quanti cætera omnia, illud quod ex-
 punximus

δαμονίης ἰνδαλμα μεταλλάξασα κερσίης.

est enim odiosa iteratio.

102. 6. ἰσόμετρον ἀειθρόν] nemo metitur nume- (63)
 rum, sed supputat. Quare ἰσόμετρο, si verum ama-
 mus, non est, sed ἴσο.

Ibid. 25. — ἀρτιδαλῆ δὲ (ibid.)

γνωθὴν ἡμετέριν θεασὺς ἤρπασε ταῦτο ἀλήτης]
 longam majorum seriem, & totam ab origine gē-
 tem, quam magna cum pompa recensere institue-
 rat, subito relinquit, & nullo flexu aut transitu,
 nulla περιστάσει, incipit de sororis suæ fato dice-
 re. Hoc planè festivum est, & verè schema παρα-
 περισδοκίαν. Audiunt enim raptam esse, quam na-
 tam nemo sciebat. Non erat ad ἐναγώνιον τὸ πρῶ-
 γμα, ut opus esset hac præcipitantia. Otiosè enim
 se composuerat ad dicendum, & sensus longè ar-
 cessebat.

106. 33. Exagitavimus jam antea duo ἐρμηνείας
 nobilia vitia. unum erat tumor, & Dithyrambi-
 cus dicendi modus, qui sublimem Ideam malè ex-
 cederet. Alterum, contrarium huic, jejunitas & ξη-
 ρότης in his, quorum naturæ τὸ ὕψος conveniebat.
 Restat nunc tertium, & diversum ab illis, translu-
 cens quædam & versicolor elocutio, cujus opero-
 sum apparatus respuit rei exiguitas & simplicitas. (64)
 Placet igitur hujus postremi adfinitates quasdam

32 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

excutere, ut, ubi semel apparuit quale id sit, postea nobis ab hac porrigine liceat ungues continere. Omnino necesse est, ut pro materiæ genere varietur dicendi ratio, eique par sit & æqualis, tantaque ad hanc, quanta ad illam, fiat accessio: quantum illi decedit, tantum huic quoque auferatur. Hoc est illud, quod voluit Aristoteles, quum τὸ ἀνάλογον τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν ubique observandum esse docet. ἀνάλογον autem appellat, ubi neque περὶ εὐόγκων ἀντοκαβάλας, neque de parvis graviter, neque de vilibus ornatè dicis. Quod sit aliter, inquit, fit, jam Comœdia esse videbitur. Fecit enim hoc Cleophon, qui sæpe hac parte non minus insolens erat, quam si dixisset, πόντια σικῆ. Non est autem ulla verborum, nisi rebus cohærentium virtus. unde fit, ut illa, quæ ficta & composita videri volunt, neque gratiam consequantur, & fidem amittant, quia sensus obumbrant, & curam fatentur. Noster igitur hoc egregiè vitiosus fuit. Sæpe enim etiam in familiarissimis eximit se ex humili dicendi genere, & à consuetudine communis sensus abhorret. Talia sunt ea, quæ hic occurrunt,

ὁμοσώργω δὲ μενοινῆ

διχθαδίνην θρεπῆναι γονὴν κύφισεν ἀγοςφ.

(69) non sunt nativa, sed accersita, & simplicibus atque ab ipsa veritate profectis dissimilia. pag. 112.2.

ἢ δὲ πταινομένη βλεφάρων ἀντώπιον αἰγλὴν

ἠλέκτρης ἀγέλασον ἐδέρκετο κύκλον ὀπωπῆς.

(79) vide quantas moles convecet & machinas. poterat simpliciter, προσέδρακε. Simile illud est de inventis literis, pag. 126.25.

συμφυέει δὲ

ἀξμο-

ἄρμονίης σοιχῆδὸν ἐς ἄζυγα σύζυγα μίξας
 γραπτὸν ἀσιγήτῳ τύπον τορνῶσαίῳ σιγῆς.

ubi omnia excusseris, γραπτὸι τύποι ἀσιγήτῳ σιγῆς
 nihil sunt aliud, quàm γράμματα sive σοιχεῖα. Ni-
 mirum valde placuit ei τὸ κύκλω πολὺ ὄν, atque
 hinc rei tenui illustria induit ornamenta, & ma-
 gna, & frequentia. Idem penè vitium Alcidaman-
 ti objicit Aristoteles. ejus enim illa sunt, δρομαία τῆ
 τῆς ψυχῆς ὄρμη. id est, δρόμω. & οἱ τῶν πόλεων βασι-
 λεῖς νόμιμοι, id est, νόμοι. Hoc etsi minus ferri in illo,
 quàm in Poëta, debuit, tamen neque in hoc sem-
 per excusandum est. Potest enim etiam hîc in vi-
 tium excidere libertas. Cleophontem & Sthene-
 lum peccasse idem ille ait Aristoteles, quod ubique
 depressa esset illorum dictio. Contrà noster, qui in
 minimis etiam non didicit τῷ μετρίῳ σοχάζεσθαι. In
 illis potuit reprehendi τὸ μὴ εἶναι. in hoc verò etiam
 τὸ κακῶς. Iam alibi quoque ambitiosè splendidus
 est, & ornatè disertus, ubi nihil opus erat. pag. (64)
 102. 32.

τοῖα μὲν εὐσήραγγ' ἔσω μυθεῖτο μελάθρε
 κάδμ' εὐγλώσσῳ χέων ἔπ' ἀνδρεῶν.

quod uno verbo patet, id pluribus onerat. Home-
 rus, & quis alius breviter & candidè dixisset, ὡς
 ἔρ' ἔφη. Iam illa, quæ ibidem adnectit,

πατρώης ἐνέπων τεκνοσσοῦν δισρον ἀπειλῆς
 καὶ τυρίων ῥοθίων φευδήμονα ταῦρον ὀδίτην
 σιδανίης ἀκίχηλον ἀπευδέ' ἔρπαγα νύμφης,

pari modo fucata sunt, ut non ornatum agnoscas,
 sed lenocinium. tum & redundant omnia, quia
 copiosè de his dixerat. Atque hoc quidem leve est.
 supersunt alia infinita loca, in quibus importunè

D 3

ad-

adfectat illud unum, ut compositione elaboratus, & translationibus magnificus sit. Est illud quidem laudabile & divinum, sed non rectè tamen fit, ubi ad ea descendendum est, quæ in rerum censu sunt humiliora. Non enim omnia ubique & omnibus conveniunt. & quod alibi virtus censetur, id aliquando vitium est vel maximum. Adeò verum est, quod dixit ille, ὅτι ἀφ' ὧν ἡμῖν τὰ γὰρ ἀ, χεδὸν ἀπ' αὐτῶν τῆτων ἢ τὰ κακὰ γίνεσθαι φιλεῖ. Equidem si de rebus gravibus ubique & magnis, de cladibus Indorum, & gestis heroum ageret, facilè paterer eum exurgere semper & sensu & verbis. Nunc cum ad ea etiam se demittat, quæ sunt longè diversi generis, ad pastores, & ad satyros, ad supplicum preces, & ad luctus; oportuit in his digniorem cultum neglexisse, ne vulsa turpiter & calamistris inusta viderentur, ac fœdissima essent ipso formæ labore. Quàm magnificè se effert, quum de Marone putidissimo sene loquitur: ausus est calvitiam ejus, καὶ τὸ σιλπνόν non aliter, quàm excellentem cujusdam deæ formam describere.

Ξανθωπὸν ἔργων χροῖα μεσσόδι πέμπων
πορφύρεας ἀκτῖνας ὄλω σιλπνόντι προσώπῳ
ἀντίτυπὸν μίμημα σεληνάησι κεράτης.

extollit & ornat id, cujus nullus est decor. quod lepidum est magis, quam feriam. Certè Homerus aliam majestatem in Agamemnone representandam videbat, quàm in Therſite. nisi forte ludere voluisset, quod fecit olim Polycrates Rhetor. Mox de saltatione remulenti cujusdam ait,

ἐπ' ἵχνεσι δ' ἵχνῳ ἀμείβων
ποσσὶν ὁμοζήλοισιν ἔλιξ ἀρχήσαστο βότρυν
δεδεξίον ἐκ λαοῖο μετήλυδα τασσὸν ἀμείβων.

καὶ σάφυλ' σκίε' ἴησε ποδῶν βητάρμοι παλαμῶ
 καμπύλον ἰχνη' ἄγων τροχαλῶ κυκλέμενον ὀλκῶ
 βότρυ' ὄρχησῆρ' ἐπ' αὐχένι πῆχυν ἐρείσας.

inepto molimine amplius & gravis vult videri, ubi
 joco & venustati locus erat. Ita ex stulta & ridicu-
 la rem magnam & admirabilem efficit, quod verè
 est ὑπερον κοσμεῖν. Pag. 44. 19. de agricola, (25)

ἀυλακα τεμνομένην ἐνοσίχθονι τάμνε σιδήρω,
 quasi de Neptuno, cujus tridente universus orbis
 concutitur. Et pag. 96. 3. (59)

ἰδαίν' ἀεθλήει διαγράψας κόνιν ὀλκῶ.

luxurioso ornatu non decorat rem, sed detegit nu-
 gacitatem suam. Sed tandem jam finis aliquis fit.
 Nam si omnia huc congerere velimus, integer li-
 ber scribendus sit.

102. 31. ἦς χάειν ἀσήμεκλ' ἀλώμεν' ἐνθάδε βάλ- (64)
 νω] pessime. Non est ἀσήμεκλ', quod noster putat,
 qui incertis sedibus vagatur, & peregrinas terras
 oberrat, sed qui infirmo gressu est, & vestigium
 certò premere non potest. Talis est ille apud Apol-
 lonium, qui

ὄρθωθεῖς ἐννηῖθεν, ἀκήειον ἠύτ' ὄνειρον,
 βάκτρω σκηπτόμεν' ῥιπνοῖς ποσὶν ἦε δύραζε
 τόιχος ἀμφαφῶων, τρέμε δ' ἄψα νισμένοιο
 εἰδρανία γήρα τε.

Divus Petrus ad eos transtulit, quorum mentes
 non planè firmavit divinarum rerum scientia. Hoc
 noster legerat, sed imperitè est secutus, ut solet,
 quoties Evangelia sollicitat.

104. 23. ὅτε χνόον ἔσκεν ἰέλων] jam antè docti viri (65)
 mendum odorati sunt, quod non rectè sustulerunt.
 Aut valde fallor, aut scriptum fuit primitus,

ὑἱὸς ἐμὸς λιπόπατρις ὅτε χνόον αὖξεν ἰέλων.

56 PETRI CUNÆI ANIMADVERS.

fic enim Poëtico ambitu describimus τὸς ἀρτι γε-
νειῶντας.

(65) 106. 2. Vix video quid sibi velit, his ita constitu-
tis. Concinnius aliquantò erit,

— ἀπερίδης δὲ

εἰ σὲ βιοπλάγκτοιο τύχης σεφάλιγγα κυλίνδειν
φρικλὸς ἀνικήτοιο μίτθ σφρηγίσσατο μοίρης,
τλήθι φέρειν.

portò σφρηγίσσασθαι & ἠφίσσασθαι hic idē sunt. quod
etsi novum est, non pugnat tamen cum lege Non-
nismi.

(66) 106. 14. γείτονα γαῖαν ἔδειμεν] apparet tirocinium
ejus in Hellenismo. δείμασθ γῆν Nonni idiomate
est, terram colere. Sanè hoc ego ignoravi hacte-
nus. nam memineram, ἐργάσασθαι γῆν rectum esse,
aut si quid aliud est, præter istud. Equidem non
dubito, quin si Goropius hoc vidisset, pulcrum ar-
gumentum natum foret astruendæ vetustati Bel-
gismi. Qui enim rationem, cur Rhenum dixerit
esse Ibericum fluvium, ex Germanismo petierat,
ut ejus ἀχαρογενεφισίαν excusaret, nihil peccabit si
eādē quoque via hunc errorem defensum eat.
Vulgus Belgarum uno tantum verbo tam γεωρ-
γεῖν, quàm οἰκοδομεῖν interpretantur. Quare cre-
dat ille horum exemplo eum quoque unum ver-
bum usurpasse, quo duo illa explicarentur. Erat
quidem in animo ut rescriberem,

γείτονα γαῖαν ἐνειμεν,

sed postea visum est nihil mutare, quia non ablu-
dit hoc à reliquis ejus ineptiis. Sæpe enim ad eò
barbarus est, ut quovis potius alio idiotismo, quàm

(249) suo, loquatur. pag. 382. 25.

ὄψις ὃ δύσκιφον οἶδμα, κὶ ὑδάτεςσαν ἀνάγκην

ζεύς

Ζεὺς ὑπαὶ πρῆνε.

Hoc quid sit neque Græci facile divinaverint, neque Latini. at Belgæ agnoscunt suum. Etiam hîc igitur Becceselenici eum dicerent βελγίζειν. pag. 504. 18. (330)

ὃ ἔφασκεν ἐπ' ὄνυμον ὠκέϊ ταρσῶ
ἀνδράσι παρ' κιλίκεσσι νεόκτιτον ἄστυ χαράξαι.
omnino exprimere voluit ambitum illius Virgiliani,

urbem designat aratro.
in feliciter conatus est in Græcis ῥωμαίζειν.

106. 21. — ὄφρα κε κάδμω
ἀρμονίην ὀπάσειεν ἐς ἀρμονίην ὑμεναίων] est frivolum, & ambitiosum. (66)

*In librum quartum
Dionysiacorum.*

110. 31. εἰδὲ γυνὴ θρηῖσσα κυβερνήτειρα καβείρων,
ἀλλὰ διὸς σέβας εἶχε] hiatus apparet, quæ si sup-
plere velim, omninò νογγίζειν necesse erit. Scripserit igitur aut hoc, aut simile quippiam. (69)

εἰδὲ γυνὴ θρηῖσσα κυβερνήτειρα καβείρων
κάδμον ἔχειν μενέαινε τεήλυδα γαμβρὸν ἀλήτην,
ἀλλὰ διὸς σέβας εἶχε.
nihil facilius est, quàm hujus exēplo nugari. quare nec nobis, opinor, malè successit. Displicuit quidem illi conditio, inquit, & gener, sed deorum tamē mandata spernere religio ei fuit.

ibid. 33. ὄρθια δινεύουσα] vide quæ ad pag. 90. 33. (ibid.)

112. 2. ἢ ᾗ τιτανομένη] vide quæ ad pag. 106. 33. (ibid.)

(70) *ibid.* 18. παρθένον ἀχρυσμένην ἀτλαντῖας ἰδρυσενύμφῃ
 εἰς θρόνον εὐποίητον. ἀμοιβαίῳ δὲ καὶ αὐτῇ
 ἐξομένῃ σοιχιδὸν ἐπ' ἀργυροφειγεί διφρω] *impe-*
ritia Gracissimi. duæ tantum sedebant. & quomo-
do igitur σοιχιδὸν? est enim σοῖχ longior series
multorum.

(*ibid.*) *ibid.* 27. φερέοικον] Scythæ campestris Herodoto
 φερέοικοι sunt, quorum plaustra domos impositas
 trahunt. noster hoc malè ad eos transtulit, quibus
 in patria sua non contingit vivere. centies ita usus
 est.

(71) 114. 21. τῆς ἐπιβήτορες] *falsum est. lego,*
 ἀρῆς καὶ καθέρεια μῆς ἐπιβήτορες ἐυνῆς.
 atque idèd mox addit, ἐνὸς, ut acumen sit in eo-
 dem numero. sicut avus meus cum sorore, ita ma-
 ter mea cum fratre consuevit. viri summi, θεῆς.
 non omninò rectè.

(71) 114. 25. ὄγκον ὀπωπῆς] non est hoc pro reliqua
 ejus laude. solet enim aliter omnia ἐκτραγοδεῖν. In
 paraphrasi legitur,

(70) *θερμὸν ἀναβλύζουσα γοήμονα ὄμβρον ὀπωπῆς.*
 & hîc igitur existimem aliquid hujusmodi fuisse
 ἀπένιψε γοήμονα ὄμβρον ὀπωπῆς
 μήτηρ ἀχαλώουσα.

(72) 116. 5. ὀλβίη ὄιον] sæpe miramur, quî fieri potue-
 rit ut homo sophista, cujus delicatum ingenium
 exercitationibus scholasticis, atque umbraticis li-
 teris enutritum fuerat, tam longo tempore nihil
 profecerit in dicendi arte. Infantiam ejus ostendi-
 mus multis, quæ jam citata sunt, locis. tum & hîc
 quoque non leve argumentum nobis dedit. Qui
 decorare quippiam vult, eum necesse est ἀπὸ τῆς βελ-
 τίου καὶ εἰς τὸ χεῖρον μεταφέρειν, Aristote les plerosque
 Achæos

Achæos & Heniochos, qui circa Pontum sedes suas habebant, λησῆς fuisse memorat. qui horum rapacitati honestum nomen ponere velit, πορισῆς eos appellabit. Sic immūda & fœtida puella apud Lucretium ἀκοσμοῦ est, & ἰσχνὸν ἐρωμένιον, quæ vivere non potest præ macie, Dionysium juniorem Siciliae tyrannū μητραγύρην dicit Athenæus lib. 12. Nihil enim vilius est, quàm stipem cogere. At Xenophon Calliam, qui itidem famulus erat Ideæ matris, δαδῶχον vocat lib. vi. de rebus Græcorum. Ille, ut tyranni infelicem casum cum splendore tantæ fortunæ componeret, rem quantum potuit maximè deturpavit. hic verò plusculum ei tribuit, ne contemnere eum videretur, qui publico munere cum aliis fungebatur. At noster hæc omnia aut nescivit, aut neglexit. quorum illud imperitiæ fuerit, hoc oscitantia. Cadmi laudes ut prædicet, declamatiunculam pro more suo fingit.

ὀλβίη· ὄιον ἔχεις ἐνὶ δώμασι καλὸν ἀλήτην·

ὄιον ἔχεις μνήσῃεσ μακαρτάτη· ὄιον ἀκοίτην

ὄψαι ἡμερόεντα, τὸν ἑλάχε παρθένη· ἄλλη.

Non magis Cadmum commendat, qui eum ἀλήτην appellat, quàm qui scurram & circulatorem. Apud Homerum passim ἀλήτης nihil est aliud, quàm πλωχὸς πανδήμιος, qui ostiatim buccellas panis mendicat. Hoc genus homines adeò contempti fuere, ut ne quidem in vivorū numero eos ponerent. unde & νεκροὶ appellantur à Menandro, ἀνδρωπε, πέρυσι πλωχὸς ἦδα καὶ νεκρὸς, νῦν δὲ παλιῶς. Viderit igitur noster, quàm aptè hoc cōveniat laudibus primarii herois. Si ξέρον dixisset, non errasset, subest enim dignitas quædam nomini, & majores ferè honores peregrino, quàm civi, habentur.

Hoc

Hoc illud est quod ferme iisdem verbis Aristoteles ait, ὅτι ἔ τὸ αὐτὸ πρὸς τὰς ξένας οἱ ἄνθρωποι καὶ πρὸς τὰς πολίτας πάσχει, θαυμασὰ γὰρ τῶν ἀπόντων εἰσί.

(73) 116. 28. locus iste eruditissimum Falkenburgum torfit. coactus enim est aut multa mutare, aut κῶλα relinquere soluta & disjecta, ne ἀγροματησίας culpa in hunc cecidisse videretur. Sed hoc necessarium non fuit. Satius erit rescripsisse,

ἔ νόον ἁρμονίης μιμήσομαι, ἀλλὰ λιπῶσα κληῖρον ἐμὸν καὶ δῶμα, καὶ εἰ ποδῶ γενεῆ ἥρας ἴξομαι ἀπόλλωνι συνέμπορος εἰς ὑμεναίους.

(76) 122. 7. leg.

ἁρμονίην φυγοδέμνιον ἠλασε κεςῶ, εἰς πόδον οἰσρήσασα πόθω πειθήμονα κέρην.

impensè enim his παρομοίσιs gaudet.

(77) 124. 3. θεῶν ὑπὸ μάρτυρι πομπῆ] ineptè sumptum ex illo divino Homeri,

αὐτὰρ ὁ βῆλυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῆ. ita alienas laudes in sua vertit opprobra.

(ibid.) ibid. 11. φιλοκέρτομος ἰαχε μήνη] invitus toties ejusdem criminis eum postulo. & tamen faciendum est. Sicut nihil relinquere aliis voluit, quod non ipse quoq; experiretur, ita rarò feliciter quidquam expertus est. Apud Apollonium Luna insultat Medea,

ἔκ ἄρ' ἐγὼ μήνη μετὰ λάτμιον ἄντρον ἀλύσκω, ἔδ' οἴη καλῶ περιδαίομαι ἐνδυμίῳνι ἢ θαμὰ δὴ καὶ σεῖο, κύον, δολίασιν ἀοιδαῖς μνησμένη φιλότῆτι.

Hæc ille longè alio instituto, quàm noster. Medea enim magicas artes edocta fuit. Veteres autem, quæ erat illorum superstitio, crediderunt lunæ deliquium fieri veneficarum carminibus, quibus lu-

ναα

IN NONNI DIONYSIACA. 61
nam de cælo in terram deducebant, ut liberè pos-
sent φαρμάσσειν in tenebris. Quare ἐκλείψεις illas
appellavérunt καθαιρέσεις. Hinc est festivissimum
illud in Nebulis Aristophanis.

σρ. ἔχω τόκω γνώμην ἀποσερητικὴν.

σω. ἐπίδειξον αὐτήν. σρ. εἶπέ δὴ νῦν μοι. σω. τό, τίς

σρ. γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμεν θετλαλήν,
καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην. εἶτα δὴ
αὐτὴν καθείρξαιμ' ἐς λοφέϊον σρογγύλον,
ὥσπερ κάτοπτρον, κᾶτα τηροῖν ἔχων.

exigebant danistæ Athenis scenus singulis mensi-
bus. hoc cum ille persolvere non posset, cogitabat
de Thessala muliere conducenda, cujus ope cur-
sum lunæ susteret. Ne quid exorbitem, Apollonius
non sine gravi causa Lunam Medæ fecit infen-
sam, cujus carminibus sæpe coacta fuerat de cælo
descendere. Præterea cum fugeret, nox fuit, & lu-
cebat luna. quare latere ea hujus conspectum non
potuit.

τὴν ὃ νέον τιτηνὶς ἀνερχομένη περᾶτηθεν
φοιταλέην ἐσιδῶσα θεὰ ἐπεχίρατο μήμη
ἀρπαλέως.

Horum nihil ad Hermionen spectat. venefica non
fuit. castissima fuit. nullius Dei numen offenderat.
Deinde, quæ maxima ratio est, nox non fuit, sed
dies. & quomodo igitur hoc rescivit luna? dii enim
poëtici nihil sciunt, nisi quod oculis suis vident.
Interdium autem videre hoc non potuit, quia lumē
ejus præstinguit sol. Quod autem argutatur de Ve-
nere, cujus filia hæc fuit, id verò non excusat ejus
errorem. æquè enim hac de causa quævis alia, quæ
malum hoc senserat, illudere illi poterat. at Luna
etsi causam illudendi juxta cum cæteris habebat,
non

62 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

non illudit tamen, quia nox non fuit. Atque huc usque quidem damnanda est ejus ἀκρισία. Interim tamen verbis ipsis insignes subsunt aculei.

—— τίνα κέρην

δικλείρεις ἐτέρην, ὅτε σὸν γένε' εἰς πόθον ἔλκεις;

πλάξο κ' σὺ φίλη παφίης τέκε'.

non fuit hīc sua laude fraudandus. Etiam illud falsum est,

—— εἰπέ τεκύση;

κερτομέει φαέθων σέ, κ' αἰσχύνει με σελήνη.

non poterat magis acutè. At illa verò, quæ sequuntur,

ἄρμονίη λιπόπατρι, δυσίμερε, κάλλιπε μήνη

νυμφίον ἐνδυμίωνα, καὶ ἄμφεπε κάδμον ἀλήτην.

τλήθι φέρειν πόνον ἴσον, ἐρωτοτόκω δὲ μερίμνη

μνώεο καὶ σὺ καμῶσα ποθοβλήτοιο σελήνης,

etsi amara sunt & vehementer pungunt, at in istis tamen Apollonii magis acer spiritus & vis inest:

νῦν ἧ καὶ αὐτὴ δῆθεν ὁμοίης ἔμμορες ἄτης,

δῶκε δ' ἀνιπρόν τοι ἰήσονα πῆμα γενέας

δαίμων ἀλγινόεις. ἀλλ' ἔρχεο. τέτλαθι δ' ἔμπης

καὶ πινυλή περ ἔῤῥσα πολύσοπον ἄλλ' αἰεῖρειν.

longè alii nervi sunt, & languent jam præ his illa priora. Quanquam certè in hoc certamine à tanto viro vinci non est inglorium.

(79) 126. 26. γραπτὸν ἀσιγήτοιο τύπον ταρνάσατο σιγῆς] de hoc diximus ad pag. 106. 33.

(80) ibid. 31. χειρὸς ἀπειθοπόροιο χαράγματα λοξὰ χερῶσων

ἔγραφεν ἀγκύλα κύκλα] jam antea oblitus erat Cadmum fuisse Phœnicum & Syrorum idioma usum: nunc hoc ei in mentem videtur venisse. designat enim scribendi morem, qui illis fuit peculiaris.

liaris. sequebatur quippe stilum manus, non hanc ille. Apud Pausaniam ἠλιακῶν lib. i. similiter Agamemnonis nomen scriptum fuit in vetusta statua ἐπὶ τὰ λαῖὰ ἐκ δεξιῶν. At in Cypseli urna, quæ Olympiæ erat, uterque scriptionis modus cernebatur in disticho quodam. quod Pausaniæ ibidem est, βυσροφιδὸν γράφειν.

128. 11. Iam non semel diximus, & dicendum verò sæpe est: ex omnibus scientiis aliquid in hos libros transtulit. quippe omnem colorem, & statum, & rem existimavit sibi cōvenire. quod quam decorè in hac scriptione fieri possit, viderit ipse. non enim nunc hoc agere propositum nobis est. Illud dicimus, vehementer dolere nos, quoties videmus eum nihil horum, quæ tam anxie inculcare nobis voluit, intellexisse. Non potuit se continere, quin de lunæ periodis aliquid nos hoc loco doceret.

καὶ δρόμον ἠελίοιο μαθὼν, κὶ μέτρον ἀρέρης,
χειρὸς εὐσροφάλιγς ὁμόπλοκα δάκτυλα κάμφας
ἄσατα κύκλα νόησε παλιννόσοιο σελήνης,
πῶς τεισαῖς ἐλίκεσι μελάτροπον εἶδ' ἀμείβει
ἀμφιφαῖς, διχόμενος, ὄλω σίλβουσα πρὸσώπων.

quod pace ejus dictum sit, errat. Luna primis septē diebus usque ad medietatem velut divisi orbis excrefcit, & διχότομος appellatur. secundis, postquam renascentes ignes collegit, orbem totum jam complet, & vel διχόμενος dicitur, vel πανσέληνος. idem enim utrumque est, etsi diversa sit ratio. illud est, quia mensem lunarem post decimam & quartam diem, quæ Hesiodo μέση est, dividit. hoc verò, quia totam partem, quam terris opponit, illuminat. Noster διχόμενον & πανσέληνον ad diversas periodos refert;

64 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

referri debere existimavit: quod est ineptissimum. neque enim debuit διχότομον confundere & διχόμηνον. nihil enim illis simile est. Luna enim mensis spatium semel tantum est διχόμηνον. at verò τὰς διχότομίας Aristoteles ait esse τῶν μετὰ χρόνον, lib. IIII. generationis animalium cap. IX. nam & διχότομον est, quum mediatenus exurgit, & rursus quum ad medietatem decrecendo contrahitur. Deinde fit διχολομία post primos & tertios septem dies, quum διχομηνία tantum sit post decimum & quartum. unde quæ sequitur dies, veteribus fuit ἢ διχομηνία, id est, ut ipsi interpretantur, ἢ πεντεκαδεκάτῃα. Non alia aut confirmatione res ipsa indiget, aut refutatione Nonni error. satis manifesta jam est ejus hallucinatio. diversa enim facit, quæ eadem omnino sunt. Relinquitur tertium, quod addiderat, ἀμφιφάης. hoc autem etsi noviter huc accersitum ab ipso est, tamen, si rectè attendimus, nihil aliud est, quàm τὸ πλεισιφάης. utrinque enim lucida est, quum pleno orbe fulget. Quare jam habebimus non tres periodos, sed unius periodi tres formas, neque illas diversas, sed easdem. Quod si quis tamen ejus causam defendere velit, dicat τὸ ἀμφιφάης esse illud, quod ἀμφικύβητον appellatur. fit enim hoc, quoties luna aut supra diametrum dichotomi est, antequam orbis conclusionem cingitur; aut quum de orbe jam minuens, inter medietatem ac plenitudinem insuper gibbosam quandam luminis curvat eminentiam. Hoc tam ineptum etsi admittere liberet, in eodē tamen luto hæsitabit. Certe enim ferendus non est, qui quum tres fecisset lunæ periodos, & eas deinde, quænam essent, docere nos vellet, nō tres attulit, sed aut tertiam tantum,

tum, aut cum tertia secundam. Hoc crimen neque ipse diluet unquam, neq, Alexander Aphodifseus, qui penè ejusdem erroris fuit popularis. Equidem illi auctor fuisset, ut, si hoc omnino nobis ignorare non licuit, saltem sic scripsisset,

πῶς τριακῆς ἐλίκεσι μετὰ τροπον εἶδ' ἀμείβει,
ἡμίτομο, πλῆθυσσιν, μόναις σίλβυσσιν κεραίαις.

ultima, quam posui, forma, est *μηνοειδής*, quum exigui luminis effigies quibusdam veluti cornibus circulata est. Itaque jam tres sunt, etsi non omnes. deest enim *ἀμφικυρῆ*. sed quia de pluribus dicere non instituerat, sufficiunt illæ, quæ enumeratæ sunt.

130. I. ἀλλὰ πόθεν τυρίοιο τεῦ γενετῆρ' εἰσσεῖς
μίμνε παρ' ἀλλοδαποῖσι, καὶ αἰγυπθῆς σέο θήβης
πατρίδ' ἄστυ πόλισσον ἐπώνυμον.] Qui alibi
fermè semper pædagogicè nugari solebat, prudenter sibi nunc temperat. Thebis Bæoticis, ab Agyptiis Thebis, ubi patrè suum reliquerat Cadmus, nomen fuisse factum vult. Hoc si falsum est, venia mendacio detur. præstitit enim verisimiliter hic mentiri, quam Grammaticorum quisquiliis in tam illustri loco contrectare. si verum est, jam facessant curiosæ disputationes de Thebis Bæoticis. prius enim origo Ægyptiarū illarum quaerenda erit, qua reperta, de his alteris sublata fuerit dubitatio. Viri summi & linguarum peritissimi jam antè reprehenderunt Varronem, quòd hîc ad Æoles Bæotios confugisset, apud quos *teba* sive adflatu colles sunt. frustra enim id esse, quia in *θήβη* adflatus est. quare maluerunt ei ortum dare à *הבה* sive, à navicula, qua vectus ille fuit. Equidem semper credidi hoc genus disquisitionum valde incer-

E tum

tum esse. nihil enim tam probabiliter quisquam dixerit, quod non evertere facile possis, si has linguas semel attigisti. Atque ad Varronem quidem quod attinet, poterat tolerari tantilla discrepantia. Facile enim in his aut vetustate aliquid tollitur, aut commercio aliarum gentium mutatur. denique ut hæc maximè absint, tamen multa temerè innovat libido populi, penes quem norma est, & arbitrium, & vis loquēdi. De תכה quā Phœnicibus dici naviculam opinio est, verum esset, si Phœnices puro putō Hebraismo sunt usi. est enim hoc proprium illius, at nunc certum est Syrorum fuisse & Phœnicum eundem idiotismum. Syri autē fermè alia forma תכותא dicere magis amāt. Hoc ideo dicimus, non ut incomparabilium virorum auctoritatem, quæ in omni hac literaturā prima est, elevemus, sed quia gravis causa nō est, cur aut à Varrone discedē dum sit, aut in adflatu vocis magnum momentum ponendum. Hoc enim si rigidè observandum sit, jam à Chaldæorum תור erit θαῦρος, & ex vulgato כר χάρσ, quæ nemo intelligit, neque audivit. Non fuit Græcorum in his mutandis ulla religio. Rursus ipsi Iudæi vetustissimi, ubi ab Hellenismo aliquid mutuantur, quæ portenta sæpe fingūt: Quis פרצופין esse πρῶσσωα crederet, quum tanta sit diversitas: tum & πομπήν quàm deturpant, quoties factum aliquid בפומבי dicūt? in utroque illorū insolentia apparet, in posteriore vero etiam ignorātia. malè enim בפרהסיא interpretātur, & ostendunt se neque intelligere quid sit παρρησία, neque quid πομπή. Sed hoc præter institutum est. Illud ostendisse satis sit, in his originibus quidvis non minore negotio refelli, quàm adfirmari. deinde nul-

de nullum quoque finem esse: aliquid enim semper posse addi. Quare si huic morbo indulgendum est, eodem jure dicam ab inventis literis nomen urbi natum, sicut enim *המל* est quicquid pronuntias; ita *היה* quicquid stilo scribitur, ut eruditissimus Elias docet in Masoreth Hammasureth. unde frequens illud est *היה היבוי*. Hoc æque ad Cadmum pertinet, atque alterum illud. & tamen probandum non est.

130. 13. *ἰερὸν ἔσρακε χῶρον ἐπόψιον*] non nimis bene. apud Homerum longe aliter est. (81)

——— *περισκέπτω ἐνὶ χῶρῳ*

hoc est, unde oculis quoquo versum prospicere licuit.

ibid. 17. *δαυλίδος ἔσιχεν ἕδας ὀμέριον, ἐνθεν ἀκύω, &c.*] (82)
est νόσις sophistica. male enim introducit se in hunc actum.

ibid. 18. *λάλον εἶμα δυσπλακάτῃ φιλομήλης*] viri summi, εἶμα. sed nihil opus fuit. nota est vestis, in qua fortunæ suæ miserabile carmen intexuit. (ibid.)

ibid. 19. *τηρεὺς ἦν ἐμίαινε, ὅτι ζυγὴ φύγεν ἠρή* (ibid.)
συζυγὴν ἀχόρευτον ὀρεσσάυλων ὑμεναίων] sunt omnia *παρὰ τὸ μέλῳ*, nullū enim fuit conjugium hīc, sed coitus incesto flagitio & stupro pollutus. deinde causa falsa est. tæpe enim etiam honestæ nuptiæ sunt ἀχόρευτοι, quas non averfatur Iuno Iuga.

132. 31. *καὶ δέμας ὀρθώσας μελέων ἐπιβήτορι παλμῶ*] (83)
grande carmen bacchatur cothurnato hiatu.

134. 4. *δυσηλεγέῳ δὲ θανόνῳ, &c.*] (84)
est locus cōtaminatissimus. Falkenburgus herbam aliis porrexit. Canterus neque nihil dixit, neque omnia. restituit enim *πυλωῶν*. reliqua inemēdata reliquit.

Certe quidem quo pertineat istud, *θαρόντ*, vix Sibylla explicet. nam neque ad serpentem spectat, neque ad alium quemvis ex his, quos ille occiderat. deinde *δυσπλεγῆς* non est qui moritur, sed aut mors ipsa, aut quicquid eam adfert. Non temerè scripserim,

*ἢ σῶμα πικρὸν ἔλυσε, δυσπλεγέτῃ ἢ χανόντῃ
φοίνιτῃ ὀμβόρου πυλεῶν ἐυρύνετο λαμῆ.*

ita serpentis *λαμῆς* *δυσπλεγῆς* fuerit, quem nemo fugere poterat. quod tamen insolens est, & præstitisset, *διηνεκέτῃ* *διέ*, &c. aut si quid huic simile est. nam alibi quoque libenter jactat *σίχα* *λαμῶν*.

(85) 136. 12. melius erat, *σώματῃ* *ἐκτὸς ἐπιπτεῖ*.

(86) ibid. 19. narraverat tanquam si jam antea fuissent facta. quare dicendum erat,

καὶ τὰ μὲν ὡς τετέλεστο μετὰ χρόνον.

hoc enim vulgò accinitur *τῇ* *κατὰ πρόληψιν* *διηγῆσαι*.

(86) 136. 22. *εἰς χροῖα σύρων*] hoc neutiquam sanum est. Videtur *τὴν γῆν*, & *ὄργάδα* dixisse *ἀντικειμένως*, ut hæc sit, quæ diis sacra est, illa verò quævis alia. legerim, — *ἐνδελπίης δὲ*

παλλάδῃ ὑβὸν ἄετρον ἀπ' ὄργάδῃ εἰς χροῖα σύρων.

elegans Græcismus esset,

— *ἀπ' ὄργάδῃ ἔφθασε σύρων.*

sed nusquam tam recte *ἐλληνίζει*.

(87) 142. 20. — *ὁ δὲ παλλάδῃ ἔμφρονι βελῆ*

γηγενέων τινὰ πέλρον ἐπιώρησε καρήνοισι] latius erat

hoc non attigisse. Iterum cum Apollonio certat, sed ridiculo conatu. In Arg. lib. 111. ista sunt,

*λάζελο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον
δεινὸν ἐνναλίε σόλον ἄρετῃ ἢ κέ μιν ἄνδρες*

αἰζήδα

αἰζηὸι πῖσιρες γαίης ἀπο τυλθὸν ἄειραν.

τὸν ῥ' ἀνὰ χεῖρα λαβὼν μάλα τηλόθεν ἔμβαλε μέσσοις

αἰξας· οἱ δ' ὡσε θεοὶ κύνες ἀμφιθορόντες
ἀλλήλους βρυχιδὸν ἐδήϊον.

hoc de Medæ consilio fecit Æsonides, & vicit. Noster pro illa Minervam, pro hoc Cadmam substituit. & tamen nullam laudem, sed ludibrium consecutus est. cur enim non projicit potius in medium, quàm projecturum se minatur? jam enim nulla causa erat, cur de lapide certantes οἱ γηγενεῖς mutuis vulneribus caderent, sed cur terrerentur potius omnes, & aufugerent.

*In librum quintum
Dionysiacorum.*

140. 9. ἀρεῖ κωπήνῃ] nemo unquam ita dixerit, (88)
nisi qui omni sensu communi caret. deinde nemini nunc, nisi Minervæ, sacra fiunt. legendum est,

ἀκροτάτην τρεῖχα τάμνε τανυρρίνοιο καρῆνε
ἄορι κωπήνῃ.

perspicuè vera emendatio.

140. 23. legè, — μεσσοπαγῆ δὲ (88)

ἀκροπόρῳ σοιχηδὸν ἄγων τελορημένα χαλκῶ.

ibid. 31. δαλυμόνων δε φάλαγγες ἐπ' ἐγκύκλοιο τετραπέζῃς (89)

εἰλαπίνης ἀπέθεντο πόθον κεκορηότι θυμῶ] ineptū est. nam & ad hos non pertinet, qui accumbunt epulis; neque multæ φάλαγγες, sed pauci tantūm socii eum sequebantur. & tamen sic antea quoque pag. 132. 23. (83)

Ε 3

καὶ

καὶ εὐραδὸν ἐποίησεν ὅσῳ πολὺς ἔσπετο κάδμω.

Quod si verò tot fuerunt agmina, quomodo faciendis universis suffecisse ait unius misellæ bovis carnes? certè hoc magnum fuit miraculum, & pene par illis, quæ in Euangeliis describi meminerat. Quare habemus jam Cadmum θαυματοποιόν. Nisi forte bovè portentosæ magnitudinis sibi imaginatus est; qualè Iudæi שׂוּר הַבֵּר somniāt, & avim quandam בַּר יוֹכְנָה quæ futilissima sunt.

(89) 140. 33. si hoc servandum est, jam restat ut ad alia pergat hujus generis certamina. at nulla fuerunt ejusmodi præterea, & jam ad Boetos transit. leg.

ὅδῃ δρακοντοφόνω καμάτων τέλει ἔπλετο κάδμω.

(89) 142. 2. καὶ ἄορι μάργατο] est adulterinum. germana scriptura, opinor, fuit,

ἐλλήνων προμάχοισι, καὶ ἄορι μάργατο λαῶ.

sunt enim ἄορες Bæoti, quod nemo nescit.

(90) ibid. 31. melius erat,

ἑσομένω ναέτη ἀμφίονι τεύχεϊ ἑάσας.

(ibid.) 144. 2. ὄγκαιην ἐπένειμε πύλην γλαυκώπιδι μῆνη
ἐκ βοῶς ὄγκηθμοιο φερώνυμον] quemadmodum
suprà Nili appellationē imperitè ad Phœnices retulit, ita nunc Syriaco nomini Græcum dat etymon. certe enim Syriacū fuisse oportet, si ab Cadmæis, ut ipse dicit, ortum est. Quale autem fuerit, non libet mihi ex illo idiotismo eruere. omnino enim ita adfectus sum, ut aliorum de his rebus conjecturas refellere, quàm novas adferre malim. Placuit præstantissimo sacræ scientiæ antistiti, Minervā Onçæam Cadmæo sermone ἄγιη fuisse dictam, à studiis & meditatione. Ingeniosa quidem ratio, sed malè procedit tamῆ τὸ ἐπιχείρημα. Anti-
quus

quus enim & purior Syriasmus postulat $\kappa\iota\mu\omicron$. Cæterum Nonni errorem excusare poterit aliorum in simili re vel hallucinatio, vel ignorantia. Pariter enim $\sigma\epsilon\acute{\iota}\rho\iota\nu$ Græci sibi vindicaverunt, quod Dionysius Æthiopum esse ait, & verum esse apparet, quia Hebræo ad fine est. Quin Augustinum quoque & Cyprianum, qui omnibus Græculis majores sunt, transversos hîc abripuit mysteriorum amor. mira enim subtilitate quatuor mundi partes, $\acute{\alpha}\rho\kappa\tau\omicron\nu$, $\delta\upsilon\sigma\iota\nu$, $\acute{\alpha}\nu\alpha\tau\omicron\lambda\eta\nu$, $\mu\epsilon\sigma\sigma\eta\mu\beta\rho\iota\alpha\nu$, ex nomine $\acute{\alpha}\delta\alpha\mu$ erueunt; quod tamen Hebraicum est, neque plura dat, quàm tria dictionum capita $\sigma\tau\alpha$. Quare Cabalici Iudæi tria alia figmenta hic nobis obtudunt, $\eta\eta\mu$ $\sigma\tau\eta\eta\alpha$. quæ anilia sunt, & putida.

146. 17. $\eta\theta\acute{\alpha}\delta\alpha$ $\rho\acute{\alpha}\beta\delta\omicron\nu$ $\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\pi\epsilon\nu$] non est $\kappa\omega\mu\omicron$ hoc (92)
loco deus ille, qui à Philostrato imagine tertia describitur, sed comissatio. $\pi\acute{\alpha}\nu\nu\chi\omicron$ $\acute{\epsilon}\pi\lambda\epsilon\tau\omicron$ $\kappa\omega\mu\omicron\varsigma$, id est, $\pi\alpha\nu\nu\chi\iota\omicron\iota$ $\kappa\omega\mu\alpha\zeta\omicron\nu$. quare quod sequitur $\sigma\pi\epsilon\acute{\upsilon}\delta\omega\nu$ $\gamma\delta$, &c. nō potest huc pertinere. Certus sum aut periisse quædam, aut legendum esse,

$\pi\acute{\alpha}\nu\nu\chi\omicron$ $\acute{\epsilon}\pi\lambda\epsilon\tau\omicron$ $\kappa\omega\mu\omicron$ $\acute{\alpha}\kappa\omicron\iota\mu\eta\tau\omicron\iota\omicron$ $\chi\omicron\rho\epsilon\acute{\iota}\eta\varsigma$
 $\mu\epsilon\lambda\pi\omicron\mu\epsilon\nu\omega\nu$ $\sigma\pi\epsilon\acute{\upsilon}\delta\omega\nu$ $\gamma\delta$ $\acute{\epsilon}\varsigma$ $\acute{\alpha}\gamma\rho\acute{\upsilon}\pi\eta\varsigma$ $\acute{\upsilon}\mu\epsilon\nu\acute{\alpha}\iota\upsilon\varsigma$
 $\acute{\epsilon}\rho\mu\eta\varsigma$ $\rho\acute{\alpha}\beta\delta\omicron\nu$ $\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\pi\epsilon\nu$, $\acute{\epsilon}\pi\omega\iota$ $\tau\alpha\mu\eta$ $\pi\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\nu$ $\acute{\upsilon}\pi\eta\upsilon$.

jam nihil deest amplius.

148. 1. confusa sunt, & male concepta. lego, (93)

$\kappa\alpha\iota$ $\theta\epsilon\delta\omicron\nu\omicron\nu$ $\acute{\epsilon}\nu\lambda\acute{\alpha}\iota\gamma\gamma\alpha$ $\pi\acute{\omega}\rho\epsilon$ $\chi\rho\upsilon\sigma\acute{\omicron}\theta\rho\omicron\nu$ $\eta\eta\eta$
 $\acute{\alpha}\rho\epsilon\alpha$ $\kappa\upsilon\delta\acute{\alpha}\iota\nu\sigma\alpha$ $\pi\omicron\lambda\upsilon\phi\rho\acute{\alpha}\delta\mu\omega\nu$ $\delta\iota$ $\acute{\alpha}\phi\rho\delta\acute{\iota}\tau\eta$
 $\chi\rho\acute{\upsilon}\sigma\epsilon\omicron\nu$ $\delta\rho\mu\omicron\nu$, &c. hoc ex genio Nonni est, qui

$\tau\eta\eta$ $\lambda\upsilon\sigma\iota\nu$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\kappa\acute{\omega}\lambda\omega\nu$ ubique vitat.

ibid. 27. scribe. — $\pi\lambda\epsilon\rho\acute{\upsilon}\gamma\omega\nu$ $\pi\iota\sigma\acute{\upsilon}\rho\omega\nu$ $\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\zeta\upsilon\gamma\iota$ (94)
 $\kappa\acute{\omicron}\sigma\mu\omega$.

ut semper solet. nam $\kappa\eta\mu\omicron\varsigma$ non est aquilarum, sed equorum: neque alis, sed ori circumponitur.

E 4

ibid.

(ibid.) ibid. 35. ἄλλη μάργαρον εἶχε φασφόρον, ἔχάριν αἰ-
γλης

γλαυκὸν ἐρυθράνης ἀμαρύσσειαι ὄιδμα θαλάσσης]
(798) solennia βαρβαρίζει. sicut & pag. 1212.4. de Icario,
ὄν χάριν οἶνου

ἀγρονόμοι δατπλήτες ἐδηλήσαντο σιδήρω.

putavit perinde esse ac si diceret, ὑπὸ τῆς αἰγλης, &

ὑπὸ τῆς μέθης. hoc tam ineptum & barbarum est,

ut dignis modis eludi non possit. Certè ad Gram-

maticorum tribunal deducendus est, qui viri gra-

vissimi si hoc inusitatum portentū viderint, quanta

indignatione statim incipient τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς,

& toruum tueri? ut ineptias videamus, ad alia eun-

dum est. In Xenophontis symposio suavissimum

illud est, ἦν ἡμῖν οἱ παῖδες, inquit, μικραῖς κύλιξι πυ-

κνά ἐπιφεκάζωσιν, ἕτως ἔβιαζόμενοι ὑπὸ τῷ οἶνῳ με-

θύειν, ἀλλ' ἀναπειθόμενοι, πρὸς τὸ παγνιωδέερον ἀφι-

ξόμεθα. hīc si aliquis balbutire audeat, χάριν τῷ οἶνῳ

Aristoph.
in Achar.

μεθύειν, nā ille loris operiri, κ' εἰς φοινικίδα καταξαι-

νεσθαι merebitur. Memorat Herodotus in Clio,

Croesi filium, quum esset infans, locutum fuisse:

quo ostēto domum patris & regnum funditus con-

cidisse. ὁ δ' παῖς ἔτ' ἔσθ', inquit, ὁ ἄφωνος, ὡς εἶδεν ἐπι-

όντα τὸν πέρσην, ὑπὸ δέους τε καὶ κακοῦ ἔρρηξε φω-

νὴν, εἶπε δὲ, ἄνθρωπε, &c. Quid magis barbarum

fuisse, quàm si omnis antiquitatis maximus scri-

ptor dixisset, χάριν τῷ δέους, vel τῷ κακοῦ ἕνεκα? hoc

unum satis fuisset ad perpetuam inscitiae notam ei

inurendam. Nulla est libertas ne horum quidem

qui numeris adstricti sunt, nullum privilegium,

cujus titulo tam fœdus error defendi possit.

(95) 150. 21. videbūtur luxata esse, nisi mutes & legas,

τῶιον ἐῖ κυθέρεια γέρας δῶρησάτο κέρη

χεύ-

χρῦσον ἐνλαΐγι παρήγορον ἀυχένι ρύμφης.
ἢ γαμίων ζευθεΐσα. &c.

ibid. 27. τετράκισ ἔνθεα κύκλα] malè corruerunt (ibid.)
scriptores librarii. tempus designat quod satis sit
dum matris utero infans pròdeat. hoc autem est
spatium novem mensium. igitur legendum,

τετράκισ ἐννέα κύκλα διαπλήσσα σελήνης.

quater enim peperisse eam constat.

ibid. 26. ——— ἀμοιβαίη δὲ λοχείη

ἔγκυον ὄγκον ἔλυσε θυγατρογόνος δαναοῖο] sunt hæc
& sensu & verbis inepta, ut quidem nunc legun-
tur. nam neque quinquaginta filias, sed quatuor
peperit: & ut maximè tot peperisset, non posset ta-
men dici ὄγκον θυγατρογόνος δαναῶ λῦσαι. foetidum
enim esset, & lutulentum. aut insigniter fallor, aut
scripsit,

———— ἀμοιβαίη δὲ λοχείη

ἔγκυον ὄγκον ἔλυσε θυγατρογόνος τοκελοῖο.

hoc longe præstat, & germanum illius est.

152. 14. ἢ λέχῳ ἄλλο μεί' ἄλλο συνήρμοσε, &c.] qui (96)
dispositionis modum & rectam rationem in hujus
scripto quærere velit, is nihilo plus sibi explicet,
quàm si certa ratione & modo paret insanire. Quū
de quatuor his sororibus paucula obiter dicere
vellet, à prima orditur: in qua hæret deinde, & sui
obliviscitur. tandem ubi integram penè historiam
de hujus rebus contexit, reminiscitur de cæteris
quoque dicere propositum sibi fuisse. quod brevi-
ter facit, & tribus tantum verbis. Atqui causæ non
erat, cur de hac plura, quàm de cæteris adferret. nõ
enim debuit ullam harum huc introduxisse, nisi
quía de Dionysii matre post dicendum erat.

152. 25. ὄχμὸς, &c.] non tam miror corrupta esse, (97)

E s quàm

74 PETRI CYNÆI ANIMADVERS,
quàm ab aliis præterita. de servis loquitur, qui
oleum, mel, & alia dona ferebant. quare, si atten-
dimus, legendum est,

ἢ πολὺς ἀχθοφόρος βεβαρημένῳ ὄχλῳ ἀνάγκη
φόρον ἐλαίην / ἐκέφισεν ἀμφοροῦ,

huic sequentia consonant.

(97) 154. 4. valde me pœniteat Nonni, siquidem hæc
tam spurca ab ipso sunt. nihil est magis perplexum
& intricatum: ut omnino credam aut periisse mul-
ta, aut sic legendum,

ἢ ποσὶν ἐνδρομίδεας θρηήτορα φῶτα δίδαξεν
ἀσχετον αἴσσοντα κυνοσσόν εἰς δρόμον ἄγρης
πέπλά τε φαινομένης ἐπιγενίδῳ ἄχει φορῆσαι.

(98) ibid. 16. καὶ δολίῳ πνιγόνετι, &c.] pariter luxata
sunt, neque constant sibi. legerim,

γῆα περισφίγξας ὀνύχων ἀπο μέχει κομάων,
κερδαλέῳ πνιγόνετι πυρὸς τεχνήμονι καπνῷ
σνομένην πρήυνε.

in hoc postremo aliquid desiderarunt viri sum-
mi, cum substituerent, σμῆνῳ ἐνιπρήυνε. optimum
fuiſſet,

—— σίμβλων ἐκλὸς ἔλαυνε.

sed in conjecturis haud facile tantum mihi permi-
ſerim. ut ut hæc sunt, apparet traducta esse ex Apol-
lonii libro 2.

ὡς δὲ μελισσάων σμῆνῳ μέγα μηλοβοτῆρες,
ἢ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἐνι καπνιώωσιν,
αἰ δὴ τοι τείως μὲν ἀολλέες ᾧ ἐνὶ σίμβλω
βομβηδὸν κλονέονται, ἐπιπρὸς ἢ λιγνυόεντι
καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἐκὰς αἴωσσι.

ſæpe hoc ſibi ſtudio habuit, ut Apollonio ne dete-
rior eſſet, cujus ne minimam quidem virtutem ad-
ſequitur.

154. 33. ξύνωσε] est ineptum. debuisse, (98)

ὄπισθοπόρων σίχα μήλων

εἰς νομὸν ἀνθεμέντα μὴ συνέωσε κελεύθῳ.

158. 2. ἀλλά μιν ὄλεσε μοῖρα κυνοσπάδα νεβρὸν (100)
ἀλήτην

ινδώνην μετὰ δῆριν] sequitur jam παρέκβασις de re, quæ multis annis post accidit, quam postquam semel arripuit, finem facere non potuit. consumpsit enim majorem hujus libri partē fanatica hac narratione. Episodia quidem prolixa sæpe in aliorum scriptis sunt, sed de rebus præteritis. nam quæ nondum evenēre, si forte occasione quadam κατὰ πρόληψιν memorantur, breviter hoc ubiq; fit, & cum isto aut simili superdicto,

καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκλεέεσθαι.

noster hoc non observaverat. quæ summa fuit ejus oscitantia.

158. 16. ὄλον δέμας ἔκρυφε κάρη] mendosum est, & (100)
ineptissimum, κάρη. pro quo Falkenburgus male restituit, κέρη. non est dubium, quin vera lectio sit,

ἔστω δύνουσαι ρεῖθρων

αἰδομένη κατὰ βαιὸν ὄλον δέμας ἔκρυφε κρήνη.

ad fontem enim accesserat ut se lavaret.

160. 4. ——— ὑπὸ βρολίῃ δὲ μενοινῆ (101)

πότμον ἐὸν σθένάχων κινυρῆ βρυχήσατο φωνῆ] venustus est & bellus. voluit enim hoc loco ostentare febriculosam eloquentiam suam. Cadmi nepos, interea dum à rabidis canibus discerpitur, inani cuidam circa voces studio intentus est, & ornate ac splendidè verba facit. crederes eum causam perorare in foro Atheniensium. nullam enim ferè aut sententiæ figuram prætermisit, aut dictionis. consideremus elegantias. Primo quidem sic inquit,

ὄλβιε

76 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

ὀλβιε τειρεσία. σὺ μὲν ἔδρακες ἐκλὸς ὀλέθρου
 γυμνὸν ἀναινομένης οἰκλίσιμονος εἶδ' ἁθίνης.

acrior est sermo & vehementior ad personam di-
 rectus absentem. quare magno iudicio artis præ-
 cepta híc secutus est. ego quidem hoc credere ma-
 lim. nam hominem sophistam aliquid videri te-
 merè egisse, nimium quantum injuriosum est illi
 ordini. Illud verò talento contra carum non est.

χῶεται ἰοχέαισα κακώτερα τριτογενείης.

αἰθέ μοι ἄλγ' ὅτ' αὖτε ὁμοίον, αἰθε κ' ἀυτὴ

ὄμμασιν ἠμετέροισιν ἐπέχεσεν ὡσπερ ἁθίνης.

αἰθε νόον μελάμειψεν, ἄπερ δέμας ἄλλοφυῆς γδ

μορφὴ θηρὸς ἔχει με, κ' ἀνέρος ἠθ' ἀέξω.

item illud Rhetorum πύσμα non sine arguta fa-
 cundia est.

σφωϊτέρω πότε θῆρες ἐπισθενάχασιν ὀλέθρου;

mox solvit τὸ ἄπορον,

ἀφραδέες ζώουσι, κ' ἔνοευσι τελευτῶν.

excipit tamen se unum ex hoc numero,

μοῦν' ἐγὼ μεθέσω πινυτὸν νόον.

quod probat amplius hoc modo,

ὀλλύμεν' γδ

δάκρυσι θηρείοισιν ἐχέφρονα δάκρυα λείβω.

deinde iudices suos, viros excellenti dignitate al-
 loquitur,

ἀγριοι ἄρπ' γένεσθε κύνες πλέον' ἔποτε τόσον

ἄλμα πλυσθήεντι κατεσεύεσθε λεόντων.

addit etiam ἀναδίπλωσιν, quam valde commenda-
 ri sciebat ἐν δεινότητι. & certè ad characterem δεινῶν
 res ejus nunc magis, quàm ad τὸν γλαφυρὸν spe-
 ctabant. ναὶ λίτομαι, ναὶ θῆρες ὁμοῖοι. subjicit con-
 tinuò,

εἰπὲ κιδαιρῶν

αὐτογόη τάπερ εἶδες. de improviso enim, ex usu

artis

artis, transit ἐκ παρομοίων εἰς πρόσωπα, ut sermo esset concitator & ἐμπαθέστερος. singulis moribus, quos figebant canes, novum schema ei in mentem venit. neque hoc prætereundum erat, etsi stolidum,

—— αἰσαίφ δὲ τοκῆϊ

δάκρυσι πετραίοισιν ἐμὴν ἀγόρευε τελευτήν.
tum & indignabundus exclamat,

—— οἱ μοι ἀνάγκης

αὐτὸς ἐμῆς παλάμῃσιν ἐμὸς ἔδρεψα φωνῆας.

postremò voti sui summam aliquoties ingeminat:

αἶθε λέων μ' ἐδάμασεν ὀρίδρομῶ, αἶθέ με πικροῖς

ἀμφιπαγείς ὀνύχεσιν ἀφειδέσι λυσάδες ἀρκίῳ

νεβροφανῆ χαροποῖσιν ἐδατρεύσαντο γενείοις,

μηδὲ κύνες μὲ δάμασαν ὀμήθεες.

quasi verò interesset ejus utrum à canibus, an à feris dilaceraretur ubi finierat addit,

ἡμιθανῆς τὰ δ' ἔλεξε. ut magis miremur tam difertum oratorem. Sane abeunt hæc omnia non extra sanitatem, sed extra naturam: & verè sunt delitiæ sophisticj ingenii. Adeo nihil est, quod veterum divinam illam ἀφέλειαν magis olim perdiderit, quam sophistarum quotidiana declamatio. non enim modò controversias quasdam figebant ad imitationem fori, sed diversa quoque à judiciariis causis tractare, & ad quodvis genus nugamenta deflectere cœperunt. Horum insaniam secutus est noster. ubicunque enim levis occasio nascebatur, declamatiunculam adtexuit.

162. 10. νότον δ' ἔρριξε, &c.] est hæc herba parietaria sophisticarū ejus tēporis, ψευδήμων, & νόθος, & alia innumera. nunc tamen huic planè locus non fuit. (103)

162. 22. ——— φιλοκλαύτων δὲ γυναικῶν
συμφερῆ βαρύδεπῶ ὄλον δόμον ἔβρεχεν ἠχώ. (103)
multum

78 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

multum æstuant dicendi magistri ut arte quadam
 verisimile faciant illud, quod alioqui fidem exce-
 dit. prima enim virtus hîc est. τὸ κλέπτειν. Atque
 alii quidem alias repererunt vias. Aristoteles autē,
 qui nihil solet operosè moliri, modum, quo id fieri
 possit, facillimum, & ab ipsa natura petitum osten-
 dit. πιδανοῖ τὸ πρᾶγμα, inquit, ἡδίκηία λέξις. cau-
 sam addit hanc, quia decipitur animus noster, &
 sic adficitur, ut putet vera esse εἰ καὶ μὴ ἕτως ἔχει, ὡς
 ὁ λέγων τὰ πρᾶγματα ἕτως ἔχειν. simplicissima ra-
 tio est, & optima, quam si noster secutus fuisset, po-
 terat jam videri veris adfinia finxisse. nemo enim
 culparer, si dixisset, τοῖς γυναικῶν δακρύοις ὄλον τὸν
 δίκον βρέχεαθ. etsi enim incredibile hoc sit, fidem
 tamen aliquam faciet & dictionis proprietates, & rei
 conveniētia, sive τὸ ἀνάλογον. At hic nihil vicinum
 aut cognatum est,

συμφερῆ βαρύδραπ Ⓞ ὄλον δόμον ἔβρεχεν ἡχώ.

quæso quid hoc est, aut cui unquam in mentem
 venit? est soni ea natura ut verberare aërem, non ut
 madefacere possit. quod qui ignorat, communi
 sensu carere mihi videtur. & noster tamē in re tam
 vulgata, quā omnes sciunt, erravit. Sanè hoc nō est
 παθητικῶς dicere, sed risum excitare. quare aliud
 longè consecutus est, quàm speravit. Græci Rhetor-
 es huic vitio jam dudum nomen dederunt, ante-
 quam natum erat. arbitrati enim sunt fieri posse ut
 aliquis, qui ἐμπαδῶς & lamentabiliter dicere ad-
 fectat, ridiculus potius & suavis fieret. hoc illi rectè
 κλαυσιγέλωτα dixerunt. tollitur enim pro gemitu
 cachinnus. cujus rei etsi exempla aliquot adferunt,
 nemini tamen hoc frequentius & felicius succes-
 sit, quam Panopolitæ nostro. tam imprudēter enim
 in luctu

in luctu & rebus funestissimis lufit, ut ne præfica quidem, quæ prope plura dolentibus ex animo facere solet, si in hoc funere ad plorandum conducta esset, risum tenere posset.

162. 24. ἡὶε μασεύουσα πολύπλανα λείψανα νεκρῶ] (103)
hoc tam absurdum est, ut confutatione opus non habeat. Qui longè latèque pervagati sunt, & incertis itineribus orbem peragravūt, ii sunt πολύπλανοι & ἀπεπλανημένοι, aut si quos palantes error de recta via pellit. At reliquæ illæ, de quibus loquitur, non errabant, sed per sylvam hic illic sparsæ jacebant, & ubi singulæ relictæ erant, reperiebantur. malè igitur πολύπλανα. nam neque πλανῶνται, & ut maxime hoc ita esset, tamè non poterat de vlyse aliquo magis magnificè.

166. 14. ——— ἐμὲς μὴ κτεῖνε φονῆας· (105)
παυδοφόνους οἰκτεῖρον ἀμεμφέας. ἡμετέρας γῶ
θρηῖνης ἀέκοντες ἀπεπλάγχθησαν ὄπωπῆς] fecit imperitia Hellenismi, ut cogitata proloqui non potuerit. Contigisset illis ἀποπλάζεσθαι, sive, aberrare ab ejus adspectu, si quæsvissent, & non reperissent. at nunc hoc vult, deceptos eos fuisse novitate formæ, & mutato vultu. quod longe aliud est, quam quod ait,

——— ἀπεπλάγχθησαν ὄπωπῆς.
turpissimus est quidem iste error, sed non novus tamen. jam ante enim similiter lapsus est, ne quis credat eum semel hallucinari. Pag. 158. 31.

ψευδομένης ἐλάφοιο παραπλάγχθεντες ὄπωπῆς (101)
εἰκλὸν ἐθοιμήσαντο νόθον δέμας ἀφρονι λύσῃ.
sane non habebat hoc in animo. quare egregiè infelix fuit. quid enim miserius est, quàm si efferre animi sensa non possis lingua interprete: enim vero hoc

80 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

hoc unum fere agunt omnes hæc in literaria vita, ut Musis addicentibus vim quandam facundiæ consequantur: sin id minus procedat, at saltem ut nudè & simpliciter mentem explicent suam. Noster sibi neutrum jure vendicet. sæpe enim neque dicit, quod vult, & tacere nequit, quod dictum non vult.

(107) 168. 12. supra dixit, — καθήμεν^ο ὑφ' ὄψε^ο φηγ^ῶ

λαομένης ἐνόησεν ὅλον δέμας ἰοχεαίρης.

nunc hoc ei exciderat, ait enim,

δάμν^ο ἔην τανύφυλλ^ο, ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.

δειλὸς ἐγὼ φυλῆς γ' ἐπ' ὀνόμαον ἔρ^ο ἑάσας

πρέμνον ἐς ἀγχιέλενθον ἀνέδραμον ἄλγδον ἐλαίης,

ἄρτέμιδ^ο χροῖα γυμνὸν ἀθηήτοιο δοκεύων.

hoc ei non fortunatè accidit, quia alieno tempore voluit Homerum imitari, apud quem ex flumine ascendens ille,

— δοίους ὑπελήλυθε δάμνης

ἐξομόθεν πεφυῶτας, ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.

huc dum respexit, sui oblitus est.

(107) 168. 28. καὶ λόφ^ο] non de vertice, aut de colle loquitur, sed de oculorum tenebris. cæpit enim ἰλιγγιᾶν, & vertigine correptus in terram cecidit. lego, καὶ ζόφ^ο ἠερόφοι^ο ἐμὰς ἐκάλυψεν ὀπωπᾶς. est enim σκότωμα adfectus ille.

(108) 170. 9. ἐμορφώθησαν] perperam. neque ita scripsit, opinor. multò malim,

ὄψαι ἰοδόκην καὶ ἐμὸν βέλ^ο ἐγγύθι δένδρον·

εἰ μὴ καὶ πλερόεντες ἀμαυρώθησαν οἷσ' οἱ.

nisi, inquit, mecum perierunt, reperies.

(ibid.) ibid. 13. aut mutilata sunt, aut corrupta. si illud, ex solis libris restitui possunt. si hoc, etiam conjecturæ

Autē aliquid relinquitur. forte,

ἢ κύνες ὠρίωνα διέσπασαν, αἶθε καὶ αὐτὸν
σκορπίῳ ἀκλαίωνα κατέκτανεν ὃξεί κέντρῳ.

172. 16. ὅς ἐα δ' ἔνθα καὶ ἔνθα χυλῆ μεμεισμένα Γάιη (109)

λείφανα πεπληῶτα μόγῃς συνελέξατο μήτηρ] sicut
frigus membra omnia contrahit, ita etiam metus.
est enim metus, inquit Aristoteles, ἔκλειψις θερμῆ ἐκ
τῶν ἄνω τόπων. atque hinc fit ut πῆξιαι dicantur, nō
qui cadunt, sed qui pavidī tremunt, & contrahun-
tur: ubi vero paululum animi accessit, fugiunt, &
occultant se. utrumque timoris est, & ab eodem
Aristotele aut jungitur, aut confunditur. Sic lib. ix,
hist. animal. cap. xliiii. de leone, ἐν ταῖς θήραις,
inquit, ὀρώμενθ μὲν, ὑδέποτε φεύγει, ὑδέ πλήσει. ἀλλ'
ἔαν καὶ διὰ πλήθῳ ἀναγκαθῆ τῶν θηρευόντων ὑπα-
γαγεῖν, βάδην ὑποχωρεῖ, κατὰ σκέλῳ, καὶ κατὰ
βραχὺ ἐπιστρέφόμενθ. similiter est apud alios quos-
cunque, ut plura adferre necesse non sit. Noster, ut
solet omnia innovare, ossa cadaveris projecti &
collapsi πεπληῶτα λείφανα dixit. in quo sanē insi-
gniter erravit, alibi ait,

σκοπιάζε σσηπότα λείφανα νεκρῶν.

quod propius abest à recto.

172. 22. ὄφρα μὲν ἔβρεμε πένθῳ ἀρισταίοιο μελάθρῳ, (110)

τόφρα δέ, &c.] non melius potuit proluxa πα-
ρεκβάσεως pœnam dare, quàm hoc modo. Quum
enim verborū κατὰ πρόκηνφιν, uti diximus, rem nar-
rare cœperat, quæ multis annis pōst demum futura
erat, tam diu digressiōni immoratur, ut quum jam
desiturus est, obliviscatur se futura narrasse, sed cū
præsenti rerum flatu ea copulet. Supra pag. 158. 3. (100)

ubi incipit παρεκβαίνειν, dixerat eum periisse

ινδῶν μετὰ θῆριν ἐπ πνεῖοντα κυδοιμῶ,

F

hoc

82 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

hoc est, statim post bellum Indicum. nunc ubi definit, ait hoc tunc factum esse, quum nasceretur is, qui ab hoc recenti luctu

——— φεράνυμι ἔπλετο πένθεύς.

atqui uterque statim post expeditionem factam interemptus est, & quidem fermè eodem tempore. tum & uterque, quum interimeretur, adulta ætate jam erat. quare alter interire, quum nasceretur alter, non potuit. & lib. XLVI. ipse errorem suum confutat. Satis sudabit, si se ex his laqueis ἀνπιλογιῶν expederit, in quos ipse se induit. manifestè tenetur, neque ulla est effugiendi via.

(110) 172. 23. ἐχίονι τίκτεν ἀγαύη

γηγενέσθαι δρασὺν ὕια] sepe subiit mirari, quî tam ineptum quippiam potuerit ei venire in mentem. perinde enim balbutit, atque si diceret, τῷ ἐχίονι ἔτικτεν ἐχίονος ὑίον. Equidè profecto ignoro quam rectum hoc sit, nisi eum credimus huic natum esse rei, effutiendis nugis. pueros memini ex his frivolis sophisma quoddam contexere, & stultissima quæstiuncula decipere sese in vicem. Extat locus

(529) pag. 804. 22. ubi de Io ait,

——— ἢ παρὰ νείλω

τίκτε γονὴν ἐπάφοιο, καὶ ἀρχηγόνου κερέσσης.

„ Io, inquit, quæ Ægyptiorum Isis est, peperit è Iove
„ progeniè Epaphi, & suam, hoc est, Ius ipsius. népe
simpliciter hoc voluit, peperisse eam filiū suū Epaphum, à quo deinde Ægyptii vel Memphitæ oriundi sunt. planè ad fine est superiori illi delirium hoc, & eadem nugacitatis indoles. quod quidem initio non animadvertimus ipsi, dum commentò quopiam juvare ineptias has volebamus. sed tandem tamen ita habendum esse indicavit nobis magnus ille

ille Phœbus noster, divinus & incomparabilis vir, Daniel Heinsius. cujus opinionem de hoc loco esse certissimam arbitror. etsi enim postea in Eustathii cōmentationibus ea sese obtulerint, quæ pro Pano- polite nostro facere possent, tamē libet credere, hal-

Ad Did-
nysium
periege-
ten.

lucinatam hic fuisse eruditissimū illius seculi epi- scopū, qui & legerat hos libros, & multa ex iis cita- vit, & admiratus est. ita quippe fit pessimo vulgi errore, ut sanctū esse putemus quicquid paulo ve- tustius est. quum igitur in hunc locum incidisset,
 ——— τίποτε Ἰονὴν ἐπάφοισι ἢ ἀρχαίων κερόεσσις,
 de fatali nugacitate hominis nihil suspicabatur. statim enim pro oraculo istud habuit, & Ceroes- sam quandam Iūs filiam animo & cogitatione fin- xit, de qua nemo veterum somniavit unquam. po- stea vara vibiam secuta est, & errorem error traxit. est locus lib. 3. pag. 106. 12. ubi de Byzantii origine more suo Grammaticè ineptit,

(66)

ἄλλ' ἀνὴρ φερέοικ' ἔχων γέν' ἐνθεον ἰῦς
 αἰθέριον βλάστημα δι' ἑλῆς, ὄνομα βύζας,
 αὐτογόνος νεύλοιο πτωτῶν ἐπ' ἄσομον ἕδωρ
 γαίονα γαίαν ἔδειμεν, ὅπῃ παρὰ βόσπορον ἀκλήν
 ἰναχίη δαμάλη πέπερημένον ἔλκεται ἕδωρ.

non dubito quin hæc verba aptaverit ad figmen- tum suum. Byzantē enim vidit ex posteris Iūs fuis- se. & hujus igitur matrem placuit facere Ceroes- sam illam, Iūs filiam, quam nuper ex sordibus vi- tiosæ locutionis eruerat. Adeò res periculi plena est, temerè veteribus fidem habere: nam & ipsi mu- tudò se fallunt, & posterorum credulitati sæpe fa- ciunt fraudem.

174. 16. concinnem hæc & illustrem,

(111)

λήμνι' ἀρτίελεσον ἔτι πνεύοντα χαμίνε

F 2

ποικί-

84 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

ποικίλον ὄρμον ἔτεινε, &c.

supra fuit, λήμνι & ἐργαλίης.

- (112) 176. 24. hoc perplexum sic evolvas licet,
 ἦρης δ' ὄικον ἔλειπε, λέχ' δ' ἀπέπεισε διώνης,
 δηῆς ῥίψεν ἔρωτα, θεὰς φύγε, κάλλιπε ληϊῶ,
 μύνης δ' εἰς ὑμέναιον ἐδέλετο περσεφονείης.

*In librum sextum
 Dionysiacorum.*

- (113) 178. 10. καὶ δόμον ἀστράιοιο μετέσιχεν ἔυποδι ταρσῶ] hoc cōfutavimus jam antè. vide quæ ad pag. 46. 15.
- (115) 180. 18. emendandum hoc est, θέσφατα μασεύσσα.
- (ibid.) ibid. 22. καὶ δρόμον ἢ πλαιονία, καὶ ἀπλανέ & δρόμον ὄρης] est odiosa battologia, bambalione quodam & fatuo homine digna.
- (116) 182. 11. σὺν ἀσέρι κυπερογενείης ἐσπερίῳ] multum ei ac sæpe fraudi fuit incogitantia sua. Fatetur jam Hesperum esse Veneris stellam. quemadmodum & Phosphorum esse ejusdem dicit ex communi Astrologorum sensu. pag. 972. 29.
 καὶ μέλ' εἰς ὑμέναιον ἀνέπλεκε κύπριδ' ἀσῆρ
 συζυγίης περσκέλευθ' ἑωσφόρ'.
- Sane hic quidem cum cæteris sapuit, & Iove æquo judicavit. At alibi de hac eadem stella sic pronuntiat, ut non modo ab omnium opinione recedat, sed pugnet quoque ipse secum. nam de Mercurio sic inquit, pag. 988. 16.
 ἄρμα & ὑραγίοιο παρὰ τροπ', ὃ πᾶλεν αἰεὶ
 σύνδρομ', ἢ περσκέλευθ' ἑωϊ', ἐσπερί' δ' ἐ
 ἡαλίη δύνοντι ὀπίσερα φέγγεα πέμπτει.

mani-

manifestè dicit Luciferum & Hesperum esse stel-
lam Mercurii. quod falsum est. At supra Veneris
esse innuit. quod verum est. Ita nō solum Astrolo-
gicæ rei imperitus fuit, sed etiam tam imprudens,
ut gladium ipse prompserit, quo se confoderet.

182. 22. nescio an eligam, (116)

κρυπτόν ασυλήτοιο τῆσ' συλήτορα τέκνον.

de filiaë enim raptu, non de arte ejus mystica lo-
quitur.

ibid. 25. quod hic deest, ita reponere possis, (ibid.)

ἀπροιδή δὲ

ἀδρήσης πρὸ γάμοιο νόθον λαθραῖον ἀκοίτην
δύρομιγῆ, δολόμηλιν ἐπεὶ δυτικῶ παρὰ κέντρον
σὺν παφίῃ σείχοντα γαμοκλόπον ἄρεα λεύσω.

Falkenburgus non rectè explevit.

184. 26. ὃν φύσις ἐδρίγκωσε] videtur noluisse in- (118)

telligi quæ diceret. adeo obscurus est, & ambages
quæritat. Tamen si hoc secretum eliminare
licet, expressit illa, quæ sunt ὀδ.ν. ubi de saxo quo-
dam & antro,

ἐν δ' ἰσθί λιθεοὶ περιμήκεες, ἐνθά τε νύμφαι
φάρε' ὑφάινουσιν ἀλιπόρφυρα, δάιμα ἰδέσθαι.

hæc ille simpliciter, & rectè. noster sensum invol-
vit, & tegit, ut magis sit admirabilis.

186. 25. viri doctissimi, quotquot hunc locum (119)

inspexere, omnes arbitrati sunt multa hîc periisse,
videbatur enim hiatus esse quidam & lacuna.

ἢ γαμίαις γενύεσαι δέμας λιχμάζελο κέρης.
περσέφονης γονέεντι τόκω κυμαίνελο γαστήρ
μείλιχ' αἰθερίων ἢ δρακοντείων ἱμεναίων
ζαγρία γειναμένη κερέν βρέφ', ὃς διός, &c.

sunt dissona omnia, & disjecta, ac luxata. nō despe-
ramus tamen de isto ulcere. pauca enim si transpo-

superimus, nihil jam asperum, nihil inæquale amplius erit.

Transp.

καὶ γαμῖαις γενύεσσι δέμας λιχμάσσατο κέρης
 μείλιχθ· αἰθερίων ἢ δρακοπείων ὑμενάων
 περσεφόνης γονβεντι τόκω κυμαίνετο γασῆρ
 ζαγρέα γειναμένη κερσέν βρέφθ, ὅς διὸς ἔδρηε
 μῦνθ· ἐπεραγίης ἐπεβήσατο.

nisi pertinaciter contumaces sumus, fatendum est hæc plena esse, & vera, & genuina.

- (120) 188. 7. πῆ δ' ἐτέρων βαρύγηνθ, ἀτε κρόνθ] perver-
 sè mutatum ab imperito librario. quod vidit vir
 summus, & substituit πῆ δ' ἔπερθ, &c. sed neque
 sic tamen rectè. fidenter rescribo,

πῆ μὲν ἀτε κρονίδης δολιχὸς νέθ· αἰγίδα σείων,
 πῆ ἢ γέρων βαρύγηνθ, ἀτε κρόνθ, ὄμβρον ἰάλλων.
 ἄλλοτε ποικιλόμορφον ἔην βρέφθ.

operam & tempus conteram, si hoc probare coner.
 nihil enim est verius.

- (120) 188. 17. postulant antecedentia, & sequentia,
 εἶτα λεοντείοιο λιπὼν ἴνδαλμα περσώων, &c.
 ordine enim singulas conversiones recenset.

- (121) 190. 7. αἰθερίω πυλεῶνι] si hoc sine mendo est, jam
 & sibi ipse adversatur, & aliis omnibus, qui non
 in cælo eos, sed sub terra fuisse conclusos ajunt.
 forte scripserit,

ζαγρέθ· ἐν κερσίοιο κατεκλήϊσε φονῆας
 νερτερίω πυλεῶνι.

non longè recessimus à vestigiis vulgaræ scriptu-
 ræ. possis & ταρταρέω.

- (122) 192. 2. μετασήσασθ] male. debuisset,
 κύπεις ἀπὸ κειοῖο μεδερσηῶα κεραῖης.

- (124) 194. 6. μελανάσιθ ἢν τόπι] non difficile est veram
 lectionem eruere. leg.

ἐν δὲ

— ἐν δὲ κολώνῃ

πανὶ φιλοσκοπέλῳ μετανάστῳ ἦν τῆς νηρέως.
in scopulos enim ex mari delatus erat.

198. 8. verius erit, & rectius,

ὅς τ' ἀραϊξᾶς προτέρην ὁδὸν ἠθάδ' ἀγρῶ
ἀχνύμεν' ἀπεφόρητο.

solebat enim antea Nilus agros Ægypti inundare.
at nunc non poterat, quia omnes fluvii, omnia ma-
ria limites suos egrediebantur.

200. 6. ex vestigiis pristinae lectionis ἄκρον ** ξας (128)

Falkenburgus reposuit, ἐλίξας magis rei aptū erit,

δεσσαλικῷ σκοπέλοιο μεσόμφαλον ἄκρον ἀράξας
γυιοτόμῳ τριόδοντι διέξιεν.

percussit enim & divisit; quod aliud est, quam ἐλίσ-
σιν.

200. 18. — νεοκλίσων δὲ πολήων (128)

ἀρπηγόνοις μερόπεσσιν ἐγυμνώθησαν ἀγχαί] est
barbarissimus Nonnicus, quem magistrilli severè
castigarent. dicendum enim fuerat, ἐγυμνώθησαν
μερόπων. nulli unquam veterum contigit tam in-
solenter in ποῆσι σλοικίξειν. hic primus error est.
alter restat, qui priorem vincit absurditate. voluit
innuere, paucos illos, qui ex diluvio servati erant,
novas condidisse urbes: in quibus initio quasi soli-
tudo quædam & vastitas fuit, quia nondum ma-
gna erat hominum frequētia. en. socordiā. hoc sci-
licet est ἀνθρώπων γυμνῶδες. quis vel leviter doctus
ignorat aliud esse γυμνὸν εἶναι, aliud γυμνῶδες? nam
hoc quidem necessario περὶ παραξιν notat. illud ve-
rò non semper. potest enim fieri ut divitiis nudus
sit, qui nunquam eas possedit. at nudari illis nemi-
nem contingit, nisi qui dives antea fuit. Scitum ve-
rus est, εἶδεν εἶναι γυμνότερον ὑπέρου. nempe si verum

F 4

fateri

fateri volumus, nudum esse agnoscemus, sed non nudatum. prius enim aliquid fuisse, quod auferretur, necesse est. Non sumus iniqui antiquo scriptori, sed pensitamus quid rectū sit, quidque vitiosum & egrè nobis est, quod multa ejusmodi sint, ut excusari, aut præteriri à nobis non possint.

- (128) 200. 19. καὶ φύσις ὀφείλει τάλασσε] non considerarunt loci elegantiam viri eruditi, quæ tamen maxima hîc fuit. miserè ineptum est illud, ὀφείλει τάλασσε, neque capio quit sit. toleravit enim antea quoque & afflicta fuit. nunc iterum regerminant omnia, & nitore suo restituitur rerum universitas: atque hinc quasi renidere natura videbatur. lego.

καὶ φύσις ἀφ' ἐγέλασσε.

- (651) multò post dicet, pag. 990. 11.

γαῖα ἣ πᾶσα γέλασσε τὸ δεύτερον, ἠεὶ ἔθεν δὲ ζωοῖόν τε διὸς ὄμβροσ' ὅλας ἐκάθησεν ἀρέσας.

planè simile est.

*In librum septimum
Dionysiacorum.*

- (129) 202. 12. lego, ἀλλὰ διὸς πετάσας ἐπὶ γένοισι λευκά-
δα χαιτήν.

hoc quippe supplicis est. & sic mox quoque,

δαπέδῳ ἣ καθελκομένοιο καρήνῃ
ἐκλαδίην ἐδλίφε ῥάχιν.

- (130) 202. 19. Ζεῦ ἄνα, ναὶ σὺ δόκευε καλιφέσ' ἀλγεα κόσ-
μεν] hæc ventilanda sunt à dicendi magistris, quo-
rum notam nunquam erit ut effugere possit. Ver-
ba, quæ hic leguntur, à squalido sene facta sunt, &
à sup-

à supplicante, qui rerū universitatē in languore & malis esse cōqueritur. Oportuit igitur omnia miserabilia esse & depressa. quod nō observavit noster. nam hic pariter, ut in cæteris, magnæ illius ideæ sublimitatem adfectavit. Atqui meminisse debebat contra veterum edicta hoc fieri, qui in his nihil admiserunt præter τὸ ἔλεθρον & τὸ πάθος. & ratio quidem manifesta erat. cum enim exurgere grandi oratione nemo possit, nisi cujus sit animus ἐμβριδῆς καὶ διοτινὲς ἐγκύμων γενναίως πρὸς παρορμήματα, sequitur ridiculè hoc & indecorè ab eo tentari, quem dolor & dejicit, & alteri supplicare cogit. Non nesciit hoc, opinor: sed fuit tamē aliud quiddam, quod eum fefellit. cum enim supplicationem fingi debere παιθητικὴν videret, existimavit etiam τὴν ἐν διάρσει σύνθεσιν huic jungendam esse, sine qua nunquam esse τὸ πάθος videbatur. Hæc opinio quàm futilis sit, jam olim ostenderunt acutissimi & sapientissimi veterum. Accidit enim semper ut & luctus, & lamentatio, & metus commoveant quidem mentem, sed deprimant tamen. quare hic necesse est τὸ πάθος ἵψως χηρεύειν. contrà, nihil frequentius est, quàm ut declamatores in encomiis, ἐν τοῖς πομπικοῖς καὶ ἐπιδεικτικοῖς attollant sese, sed ita, ut τὸ πάθος nusquam appareat. Quæ cum ita sint, non possumus grandiloquentiam illam hoc loco tolerare,

ἔχ' ὀράας, ὅτι γαῖαν ὅλην οἰσρησεν ἐννῶ
 ὄριον ἀμώσσα ταχὺ φθιμένης σάχυν ἤβης;
 ἔπω λείψανα κείνα παρήλυθεν, ἐξότε φωλῶν
 ἔκλυσας ἔθνεα πάντα, καὶ ἠερίσ' ῥόθ' ὄμβρα
 ἠέρα κυμαίνων ἐπεπάφλασε γείτοσι μῆνη.

amplius est, copiosus, gravis, ornatus. in quo profe-

F s

ctò

ὅτι vis maxima est, sed non omni tempore. μοχ,

χαίρειτω ὠκυπόρων μερόπων βίῳ, ὡν ἐπὶ πόντῳ

ἕρπυλις οἰκίας ἀναίνομαι ἔκ' ἐτι κόσμῳ

πείσμα κυβερνήσω μακάρων δέ τις ἄλλῳ ἀρείων

πηδάλιον βιότοιο παλιννόσοιο δεχέσθω.

non discedit à majestate illa, & acerrima conten-
tione, sed eundem magnitudinis spiritum sine ul-
la commutatione retinet. Iam illud,

κυφός ὅτε τρομερῆσι περισσοπόδεσσι πορείαις

γηροκόμῳ βαρύγυνῳ ἐρείδεται ἠδ' εἰ βάρκτρῳ,

potius est delicati, & lascivientis, quam mæsti, &
desperantis ut taceam mirè ineptum illud esse,

————— περισσοπόδεσσι πορείαις.

est enim περισσόν, quod redundat & superfluum
est. at nihil superfluum est, quod idem sit necessa-
rium. necessitas autem senibus fulcra ista addidit.

In sequentibus verò,

οἶδα μὲν ὡς ἐρόεις πέλεται γάμῳ, ἤχι λιγαίνεις

πανιάδῳ σύριγγῳ ὁμόδροῳ ἀυλὸς ἀθήνης·

ἔμπης ποῖον ὄνειας, ὅπ' ζυγίῳ παρὰ πασῶν

ἑπταλόνης φόρμιγγῳ ἀράσσειαι ὄρδιῳ ἠχῶ;

πηκτίδες ἢ λύκοι μεληδόνας.

disputat, non precatur. præterea est juvenilis re-
dundantia, quæ nihil habet attenuatū, sed quædam
etiam paulo hilariora. quare vix sana hæc sunt,

(130) 202. 31. nō potest hīc se tueri à culpa barbarismi.

ἄρκιον ἢ πέλε γῆρας, ὅπερ νεότητα μαραίνει,

κ' βραδὺν ἄνδρα τίθησι κάτω νεύοντα προσώπῳ.

tum & illud, quod addit postea,

ἄρκιῳ ἢ πέλε πόντῳ, ὅς ἐκρυφε πολλάκι λήθη

νυμφίον ἀρπυγούρον ὁμόσολον ἠλικι νύμφῃ.

nisi sententiæ ductu adjuvarer, non intelligerem
verba. dolet nullum esse remedium, quo aut sene-

ctutis

Et utis molestiæ tolli, aut mors propulsari possit. igitur, ἔκ ἐστιν ἄρκιον ὁ θάνατος, perinde est ac si diceret, ἔκ ἐστιν ἄρκειν τὸν θάνατον. sane ἄρκιον quidvis potius aliud est, quam istud. ἄρκια νόσων Nicandro sunt ἀλεξητήρια, quæ avertunt morbos. at νόσος ἄρκιον non est morbus, qui depelli nequit. hæc discernenda erant, si ἐλληνίζειν voluisset.

204. 4. συζυγίης ἀλύτοιο φερέσβια πείσματα λύσας] de conjugio, quod mors dirimit. sunt bracteatæ nugæ. (130)

204. 13. φάρμακον ἐρρίζωσε] non hoc voluit, sed contrarium potius. ait enim cum æterno luctu & mœrore dampnasse gentem humanam, & hac fine radicatus sustulisse primam & solam lætitiæ causam. legendum est, (131)

ἀλλὰ πολυκμήτων μερόπων ἐπίληθον ἀγίας
φάρμακον ἐκρίζωσε βιοσόν.

antecedentia hoc stabiliunt.

204. 20. ὄφρα τέως σκεδάσει] legendum est, (131)
ὄφρα θεῶν σκεδάσειε ποτῶν μελεδήματα κόσμῳ.
nō enim de potu simpliciter, sed de præstantia ejus, & differentia, καδ' ἦν ποίος τις, agit.

206. 7. γαῖα χαρσαομένη σαχύων μνηστῆρι σιδήρῳ] quemadmodum in Musicis sonus proprius suavior fit διὰ τῶν παραφώνων, ita in loquendo quoque circuitus sæpe cum ornatu latiùs extēdit, quod significari breviter potest. etiam Aristoteli visum est ὅτι εἰς μέγεθος τῆς λέξεως συμβάλλεται τὸ λόγῳ χρῆσθαι ἀντ' ὀνόματос. verum sicut hoc ibi laudat, ita alibi, cum decorem non habet, φεναισµὸν appellat. & certe nihil aliud tunc est, quàm inepta περισολογία quædam, qualis sæpe in hoc scripto nauseam legenti movet. Vomer, inquit, quo terra proscinditur, (132)

tur, est σαχών μνηστῆρ σίδηρ. nihil est anilius. In Platone veteres subinde hac parte damnant τὸ μὴ ἠδέως κεκεραμένον, ἀλλὰ φουσῶδες, καὶ ἄμυσον, ὅπερ εὐθύς ἀβλεμῆς προσπίπτει, κυφολογίας τε ὄζον καὶ παχύτη-
 70. fuit ille quidem, fateor, minus hic temperans: tum & alii multi, quantò plus in versibus sibi permissum sciebant, tantò magis insolenter, & enormiter peccarunt aliquando: sed levia sunt ea omnia, prætut noster quæ dabit. non recensemus singula, quia integros sepe libros occupavit iste error.

(112) 206. *Δερμὸν ἀκοντίζων ἀνύσσουτον ἀφρὸν ἐρώτων.*] hoc multò feliciter expressit, quam cæteri omnes, qui *ἀντομάτητα* & *δορὴν* dixere. mox repetit iterum pag. 362. 1. Si Hebraicè scivisset, crederem eum fecutum esse planè illud ipsum, quod veteres Iudæorum magistri huic rei designandæ reppererunt. Solent enim illi, quoties in contextu Biblico aliquid *μονῆρες* & minus familiare semel tantùm occurrit, id aliâ quadam formâ induere, & ad peculiarem suam idiotismū traducere. Eruerunt igitur alicunde *היט* suum, & in hiphil eleganter *היטת* finxerunt, quod nō magis frequenter illis est *ἀκοντίζειν*, quàm *σπέρμα ἐμβάλλειν*, sive semen ejaculari, & effundere in uterum. Hoc valde conveniens est, & idem cum Nonnico illo.

(132) 206. 17. *μισσάδα χαίτην.*] talia fingere solet pro libitu. etsi magis tamen credo eadem peregrinitate scriptum fuisse,

*βασαρίδων τε φάλαγγα φιλεύϊον ὑψόθεν ὄμων
 ἀπλοκον ἀθύσσαν ἐς ἠέρα κισάδα χαίτην,*

id est, hedera redimitam. si recte memini, dixit alibi quoque, *κισσὰς ἐδείρη*. nihil de hoc genere adferri potest, à quo abhorreat ejus genius.

206. 3.

206. 3. περι πλοκάμοισιν ἐλίξας σῆμα τεῆς νεότητῃ] (132)
 pendent omnia, & confusa sunt, neque pertinent
 ad hunc, quē alloquitur, sed ad alium quempiam,
 leg.

κὶ θεὸς ἡμερίδων ἐπικείμενον ὄινοπι κισσῶ,
 ὡς σέφῃ, ἐρπυσῆρα περι πλοκάμοισιν ἐλίξει,
 σήματα τῆς νεότητῃ ἔχων, &c.

viri summi mutant quod integrum est. cætera reli-
 querunt inemendata.

206. 32. καὶ τὰ μὲν ὡς εἰπόντε διέτμαγεν. ὅς μὲν
 ἰκάνων (133)

ἴκον ἐς ἁρμονίης] quā veteres philosophi φύσιν,
 sive Naturam dixere, eam recentiores Græci ἁρμο-
 νίην appellabant. Hos secutus noster facit universi
 matrem præsidemque harmoniam, de qua hic lo-
 quitur, & alibi non semel. sic enim pag. 328. 15. Sol (213)
 oracula sciscitanti ostendit.

κῦρβιας ἁρμονίης ἐτερόζυγας, αἷς ἐνὶ κῆται
 εἰν ἐνὶ δέσφαλα πάντα, τάπερ πεπρωμένα κόσμῳ
 παρωλόγοιο φάνητῃ ἐπέγραφε μανπώλῃ χεῖρ.

qui Inuum eundem cum Sole faciunt, ἦχῳ quo-
 que non aliam esse, quam ἁρμονίην voluerunt, quæ
 amica Soli fuit, tanquam sphaerarum omnium, de
 quibus nascitur, moderatori. pag. 1068. ejusdem (703)
 quoque meminit,

εἰς δόμον ἁρμονίης παμμήτορῃ, ὁππόθιν ὑνύφη
 ἴκελον ἴκον ἐναίε τύπῳ τετράζυγι κόσμῳ.

& mox pag. 1070. ad eandem, (705)
 εἰρομένη θέσπιζε, κὶ ὡς βιότοιο τιθήνη,
 ὡς τροφὸς ἀθανάτων, ὡς σύγχρονῃ ἡλικί κόσμῳ,
 εἰπὲ τίνι πηολίων, &c.

208. 31. — ἄρα κοίνης (134)
 λεπτὸς εὐκνήμιδῃ ἐπέγραφεν ὀλκὸς ἀπίνης] quod
 ulterius

ulterius progreditur, eò magis ridiculus fit. Apud Homerum passim sunt milites *εὐκνήμιδες*. quod quid sit, tirunculi non ignorant. est enim res omnibus obvia. Noster, quoties hujus vestigia deserit, toties in tenebris quasi palpitat & offendit. Sanè quidem *ἀπήνας* sive currus facere *εὐκνήμιδας*, mera inscitia est. non enim jam capiti, ut Luciani jocus est, sed rotis induuntur ocreæ. Cæterum fefellit eum *ἀγγραμματισία* sua. radii in rotis sunt *κνήμαι*, quas & *κνημίας* à Lyfia dictas ait Pollux duobus locis, sed altero à scriptoribus librariis depravato, qui ex priori restituendus est. Ab his longè diversæ sunt *κνημίδες*, neque confundi possunt sine imperitiæ nota. Pari modo jam reliqua, quæ utrinque ex lege *ἀναλογίας* ducuntur, differunt. quemadmodum enim curuum *τροχοὶ* sunt *εὐκνημοί*, & *ὀκτάκνημοί*, ita Achivos suos facit ille *εὐκνήμιδας*. nos hæc minima persequimur, ut magis manifesto appareat, quàm ridicule Homerum secutus sit.

(134) 210. 4. *τιθέμενον κρονίων*, &c.] in sublimi Idea veteres operosè commendant λέξιν σεμνήν κὶ περιττήν, κὶ ἐξαλλάτυσαν τὸ ἰδιωπικόν. hanc virtutem autem Aristoteles constituit ἐν τοῖς ξενικοῖς. cæterum ξενικὸν esse dicit γλῶτταν, μεταφορὰν, ἐπέκτασιν, καὶ πᾶν τὸ παρὰ τὸ κύριον. quicquid enim proprium nō est, id peregrinum esse, & magis excitare admirationem censet. Sed hic iterum cavendum esse ait, ne peregrinitas ista tollat perspicuitatem. nō enim minus necesse est, ut dictio hic dilucida sit & plana, quàm ut humilis ne sit. Hinc est cur cæteri quoque Græci magistri, quum vulgaria omnia & trita vitanda docent, in hac tamen insolita & insuetis dicēdi ratione consuetudinē quandam & usum volunt

volunt observari. quemadmodum enim in ornatu orationis aliquid esse incomptum potest, ut appareat quaedam etiam negligentia diligens, quod Marcus Tullius existimat: ita ἐν τῷ ἐξηλλαγμένῳ ἰῆς λέξεως iidem illi ponunt quandā συνηθείας τέχνην, sive φύσιν. noster omnē usum & consuetudinem sic vitat, ut sæpe insolenti quadam novitate dicta sua confuter. Vites, dum immaturas uvas ferunt, non nive, sed pluvia gaudent. & quid igitur illud est?

φυτὸν ἐνδοθι κήπευ

ἔγχλοον οἰδαλέῳ βεβαρημένον ὄμφακι καρπῶ,
νιφόμενον κρονίων & ἀξιφύτοισιν ἐέρσαις.

respuebat ἀρδόμενον, vel δευόμενον. vulgare enim erat. magis placuit νιφόμενον homini fastidioso, Sanè quidem non exigebat rerum natura dictionem ἐξηλλαγμένην (potius enim ad infimum genus spectat) sed tamen si hac parte pro more suo & ingenio (quod alibi sæpe factum reprehendimus) peccare voluit, saltem eligere debuit eam dicendi rationem, quæ & dilucida simul esset, & non humilis. Nunc ipse sibi tenebras offundit, vel contradicit potius. neque enim nive maturescunt uvæ, sed pereunt. abest igitur ἡ σαφήνεια, cujus proprium erat παριστῆν τὸ νοούμενον. manet verò solum τὸ ξενικόν, quod in vitium excidit.

210. 13. καὶ σεμέλη φύδον ἦεν] est fatalis ἀπροσεξία, (135)
quæ aliud dicit, quàm vult. debebat scripsisse,

καὶ φυτὸν ἦν διόνυσου.

nam huc tendebat. nūc longe diversum quiddam extrusit. præter omnium expectationem. Apud Comicos frequens γῆμα est τὸ παρ' ὑπόνοιαν, quod illi magna arte adfectant. noster hoc sine cura adsequitur, solo naturæ ductu, sive, ut lepidissimus Aristopha-

Stophanis jocus est in Vespis, πὸρρῶ τέχνης. tantum
cuique prodest ingenii dexteritas & εὐφύια.

(135) 210. 23. nihil æquè vitibus nocet, quàm hirci
morsusⁱ, & impressi dentis venenum. legendum
est, καὶ τράγον ἔασομένης σαφυλιτόμον ἐχθρὸν ὀπώ-
ρης.

(ibid.) ibid. 28. καὶ βοέαις λιβάδεσσιν ἐπορφύροντο χιτῶ-
νες] hoc est, sanguine taurino maculabantur. non
satis explicat quid velit. nescias enim utrò vergat,
sitne urina tauri, an sanguis. nec enim hæc magis,
quàm ille, est βοὸς λιβάς. debebat, καὶ φόνιαις λιβά-
δεσσιν ἐπορφύροντο &c. est enim φόνις sanguis qui-
vis, etiam sine cæde effusus. sicut apud Theocritum
de pugile Amyco,

ἔσῃ δ' ἄλλη γαῖς μεθίω, ἐκ δ' ἐπίψεν αἶμα
φοίνιον.

(138) 214. 22. χρεΐαις] nihil hic quidquam de cho-
reis. vera lectio in promptu est.

μὴ ποταμὸς μετὰ πόντον ὁμοζήλοισι τοκείαις
κύματ' αὐτογόνοιο λεχώϊον ὀλκὸν ἐλίσων
ἄλλην κύπριν ἔτικλε;

(ibid.) ibid. 31. εἰς λεχ' ἐνδυμίω' ἀκοιμήτοιο νομῆ']
imo apud Theocritum est,

— ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰάυων ἐνδυμίω.

(139) 216. 10. δέρμα βαλῶσα] hæc sine sensu sunt. quid
restitui possit, nondum mihi in mentem venit. nisi
forte scriptum fuisse arbitremur.

ναὶ τάχα τειρέσιαο παλαιότερην μετὰ νίκην
λίσαλο δειῖμα βαλῶσα πάλιν γλαυκῶπις ἀθήνη.

hoc est, Σποβαλῶσα τὸν φόβον, sive, abjecto metu, qui
semel eam ceperat, ex quo conspecta olim nuda
fuit.

(139) 216. 18. ῥοδέω σπινθήρα κεραυνῶ] neque fulmen
est

est ῥόδεον, neque mentio fulminis cum cæteris, quæ adduntur, convenit. concinnius erit,

πῆ μὲν ὀπιπεύων ῥοδέων σπινθῆρα παρειῶν,
 πῆ δ' ἑβοογλήνων βλεφάρων σέλας, ἄλλοτε χαιτην.
 spectabat enim formam ejus, & admirabatur. alibi dixit.

παρθενικὰς ἐρύθηνε νόθῳ σπινθῆει παρειάς.
 218. 12. νύξ φονίη] gravatur solis lucem. & jam noctem velit esse ac tenebras. quare vulgatum illud nihili est. lege,

ἔννεπε νύξ χρονίη, φθονερὴ πότε δύσεται ἡώς;
 nam χρόνιⓄ advenit, qui tarde & cunctanter.
 ibid. 32. μέλφον] res ipsa præit nobis ad germanam lectionem. scrib.

ἐπαντέλυσαι μελάθροις
 λάμφονέμοι ποθέοντι σὺν ἀσέει κυπρογενείης.
 220. 12. nullos malle ludos spectasse præ his, quæ nunc narrat.

ἢ σεμέλην φιλίῳ πάλαμης ἠγκάσατο δεσμῶ
 πῆ μὲν ὑπὲρ λεχέων βοείην μυκῶμεν ἠχώ,
 ἀνδρομέεις μελέεσσιν ἔχων κερύεσαν ὀπαπὴν
 ἰσοφύες μίμημα βοοκράτη διονύσου.
 est inventio miserè lascivientis sophistæ, & tot ineptiæ, quot verba. dicit eum inter puellæ amplexus formam tauri induisse, & mugisse, ut filium gigneret ταυροφυῆ. iterum,

πῆ ὃ λεονταῖην στυκινότριχα δύσαιο μορφῆν.
 ἄλλοτε πόρδαλις ἦεν, ἄτε θρασὺν ἤα φύτεύων
 πόρδαλιῶν ἐλαίῃρα, ἢ ἠνιοχῆα λέοντων.
 nemo jam neget eū ἐλλαβερίζν. quid enim his opus fuit? Hercules feras omnes domuit; & cur igitur pater ejus potius Amphitruonis, quàm tot ferarum vultum sumpsit, cum Alcmenem comprimeret?

cur Majam sine alatis pedibus inivit? aut cur citharam, arcum & sagittas omisit, quum Latonę vitium offerret? Si tam febriculosi fuissent ceteri, poterant gemina his deliria effutivisse. Quæ verò subjicit, majoris etiam nugacitatis sunt.

Ζεὺς ὃ γὰρ Διὶ Διὸν, καὶ ὡς παρὰ γείτονι ληνῶ
 εὖιον ἐσμαράγησε φιλεῖον ὑία φυτεύων.
 καὶ σῆματι σῶμα πῆξεν ἔρωμανές ἡμερόεν δὲ
 νέκταρ ἀναβλύζων σεμέλῃν ἐμέθισεν ἀκοίτης
 νεκταρέης ἵνα παῖδα τέκη σκηπτῶχον ὀπάρης.

sunt frigidissimæ ἐννοιαι. & fatius erat hæc omnia unâ liturâ emendari. nulli enim rei sunt.

*In librum octavum
 Dionysiacorum.*

- (144) 224. 10. utinam ne tam saepe acutus videri voluisset. multò commodiore eo uteremur. pergit nunc sedulo argutari homo ad unguem factus, & planè ἡκειωμένῳ πρὸς τὸ ληρεῖν. dum hæc scriberet, casu quodam, ut fit, in mentem ei incidit, esse prægnantium morbum quendam, qui κίτλα vocaretur. non erat prætereunda tam pulchra occasio. aliquid comminiscendum fuit de ista adfectione, quod ad hanc congeriem traheretur. ait igitur, & graviter pronuntiat,

μαρτυρίῃ δὲ τέκοιο φιλοσεφάνῃ Διονύσῃ
 σέμματι θυμὸν ἕτερπεν, ἐπ' ἀνθοκόμῃ δὲ καρῆνῃ
 θυάδῳ αὐτοέλικτον ἀτέπλεκε κισσὸν ἐθείρης,
 βασιπρίδων ἄτε μάντις, ** ἀπεσομένησι ὃ νύμφαις
 ὄψιμον ἀγχιλόκοισιν ἐπωνυμίην πόρε κισσῶ.

mat er

mater ejus, inquit, dum gravida erat, κισσῶ redi-
 mivit caput: & quia malacia tunc subinde tenta-
 batur, factum est ut exinde omnes mulierculæ νεό-
 γαμοὶ & gravidæ, quæ idem malum sentirent, κισ-
 σῶν dicerentur. παρὰ τὸν κισσόν. nescio equidem
 quid tantum de se meruit; aut quo modo tam ridi-
 cula potuit scribere. Hederæ nihil est quod cum
 gravidarum malacia commune sit, nisi quod eis-
 dem ferme literis Græcè signetur. quid tum postea?
 ergo isti morbo, inquit, origo & causa est ab hede-
 ra. Sanè hoc novum est. jam enim multo antè phi-
 losophi & medici, ingratiis omnium Ægypti so-
 phistarum adfirmarunt esse aviculam quandam,
 quam κίτταν appellant. ab hac malaciæ mulierum
 nomen factum esse, sive quod illa consimili forte
 tentetur rædio (quod Ægineta censuit) sive quod
 varios induat colores. Horum mentem Romani
 quoque secuti sunt. κίτταν enim cum Latinè red-
 dere vellent, picam dixere. nam hederam cur mal-
 lent appellare, causæ non erat. & fortasse nescive-
 runt, quid Panopolitæ nostro de hac re in aurem
 susurrasset

——— πάλιν ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

latent enim nos ceteros talia mysteria, neque ma-
 gnopere dolemus.

224. 9. * * ἀποεσομένησι δὲ] dubito an rescriben- (144)
 dum sit,

——— ἀσωμένησι δὲ νύμφαις

Ὁ Φίμων ἀγχιτόκοισιν ἐπωνυμίην πῶρε κισσῶ.

sic enim Aristoteles quoque locutus est de eodem
 prægnantiū adfectu, lib. vii. hist. animal. cap. iiii.

ἰώθασιν δὲ ταῖς κύσεσι αἱ ὀπιθυμία γίνεσθαι παντοδα-
 παὶ, καὶ μεταβάλλειν ὀξέως, ὃ καλῶσιν πνευ κισσῶν. μά-

100 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

λίσαι ἢ ἀσῶνται, ὅταν ἀρχῶνται τὰ παιδία λείχας ποιεῖν.
porro nύμφας dixit τὰς νεογάμους, & quæ mox uterum ferre incipiunt.

(146) 228. 5. ἀξίονα βαίνω] non est hoc nauci. lego,
ἕρανός ἐστι λήκοι μερόπων δόμοι, εἰς χθόνα βαίνω.
dolet mortalibus in cælo locum dari. & ipse igitur ad terram abire vult, ubi hæc non videat, neque audiat.

(147) 228. 17. τελεσιγάμοιο] est ineptum. consultius scripisset,

σοφὴν ἀδίνα τελεσιγόνοιο καήνω &c.

hoc & verius fuisset: neque recessisset à consuetudine sua.

(148) 230. 16. certus sum librarios invertisse mentem hujus loci. contra enim verum est. lege,

ἢ γὰρ ἀεὶ παρήμενε διὸς ψευδήμονι τύμβῳ
τερπομένη κρήτεσσιν, ἐπεὶ πέλον ἠπερρωπῆες.

est hoc pulcerrimæ inventionis, & plenum venustatis. Deam quandam ἀπάτην fingit, cujus sedem in Creta constituit. Cretenses enim præ cæteris amabat, quia mendaces erant.

(150) 232. 22. μηδὲ τεινὸν ὀπάσειας &c.] est germana lectio, quam eruditissimus Falkenburgus temerare non debuit.

(153) 238. 2. ἐπεβήσατο] lege,

εἰ δὲ γυναιμανέων σε βιήσαιο κυανοχαίτης.

hoc enim est εὐφημότερον. & necesse fuit ut uteretur hîc eo schemate.

(158) 246. 1. non sunt pleni numeri. scribe,

θνητὴ ἀπαιτίζεις με, τὰ μὴ θεὸς ἤτεε ληῶ.

(159) ibid. 20. ἀκίμορον δὲ τέκον &c.] etiam hîc eundem

errorē errat, in quem induxit eum proluxa παρέκβασις & evagatio, quam reprehendimus ad pag. 172. 22.

248. 25.

248. 15. νέον δέμας αἰθοπι πυρσῶ] sunt adulterina, (160)
 & hiatus apparebit, nisi sic mecum restituas.

ἢ καθαρθῶ λύσσα νέον δέμας αἰθετο πυρσῶ,
 ἢ βίον ἀφθιτον ἔχεν ὀλύμπιον.

*In librum nonum
 Dionysiacorum.*

250. 10. κικλήσκων δῖονυσσιν, ἐπεὶ ποδὶ φόβρον αἰείρων (161)
 ἢ ἢε χωλαίνων] iterum Grammaticum agit, &
 syllabarium iudicium sibi vendicat. tum & Græ-
 corum γλώττας interpretatur.

νῦσος ὅτι γλώσση σωρακοσσίδι χωλὸς ἀκύνει.

inepta est hæc & intolerabilis ambitio in huius-
 modi scriptione.

252. 28. θρεπῆρια νείλῳ] nescio quem locum Ni- (163)
 lus hic habeat. lege,

— σὺ δὲ κρονίων

ἄξια σῶν καμάτων ὀπάσει θρεπῆρια κέρει.

mercedem pollicetur pro munere nutritionis.

hinc postea conqueritur infantis huius nutritæ,

καλὰ μοι ἀργικέρανε πόρες θρεπῆρια βάκχῳ.

254. 1. νόθης ψαύσατο κονίης] est distortissima ora- (164)
 tio, in qua nihil sani est. nos sententiam & veram
 lectionem reponimus,

ἢ μόρον ἐρεσίφοιθ' ἐσαθρήσειεν ἀγάυη

πενθέθ' ὀλλυμένοιο, νόθης ψαύσειε δὲ κόρησ

παιδοφόνθ' γεγαῖα.

est planè hoc ipsum quod multo pòst evenit. nam
 pag. 1196. sunt matris ipsius verba, (788)

θῆρα βαλεῖν ἐδόκησα, νεομήτοιο θ' κόρησ

G 3

ἀντι

ἀντὶ λεοντείης κεφαλὴν πονεῖν αἰείω.

(165) 256. 7. ἔσασεν] forte, πρῶτη ῥόπτρον ἔπαλλεν. aut si quid huic simile est.

(168) 260. 21. facit ejus fatalis barbarismus, ut credam primitus scriptum fuisse,

δεξιτερὴν ἐπίταινον ὅττι σῶμα λυσάδου ἄρκυς,
σμερδαλέαις γενύεσιν ἀταρβέα δάκτυλα βάλλον,
δάκτυλα κρείζοντα.

nam & puer erat, & inter ludendum ut sarum ori manum suam immittebat. est insolens, fateor, & novum, sed tamen solet interdum à communi usu etiam multo longius recedere.

(169) 260. 32. ἦρη ἐσπλήθης· σμερδαλέαις τὸ κ· ἐσιν ἀρείων] est Nonnismus. ubique enim hoc nobis occinit, quoties impares facit duorum laudes. sic pag. 342. 6.

ἦρὼ ἐσπλήθης μετὰ παλλάδου· ἔγδ' ἐλαῖαι
εὐφροσύνην τίλλουσι, καὶ ἔσ' ἀχὺς ἀνέρα δέλγει.

pluris enim facit vites. alibi hæc sine fine occurrunt, & authoris sui καινοσπυδίων arguunt.

(172) 266. 10. extant elegantissimi versus Platonis in statuam Panis. inter quos duo sunt planè Græcæ rotunditatis,

αἰ δὲ περίξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐσήσαντο
ἰδρυάδες νύμφαι, νύμφαι ἀμαδρυάδες.

utinam tale distichon noster scripsisset, & de Dionysiæ, aut de paraphrasi nunquam cogitasset. plus quippe laudis hinc ei partum fuisset, quàm ex multis versuum millibus. Poterat quidè istam venustatem imitari hoc modo.

εἰσέπει νηπιάχοιο χορὸς ἐσήσαντο βάρκχου,

sed maluit aliquid innovare. Meminerat cognata hæc inter se esse, ἰδρυεῖν & ἰσάναι. quare pari iure utrumque sine discrimine ubique confundi posse credidit.

IN NONNI DIONYSIACA. 103
credidit. Atque hinc est admirabilis ille Hellenis-
mus,

— κῆ ὁμφάιη παρὰ πέτρῃ
εἰσέπῃ νηπιάχοιο χορὸς ἰδρύσατο βάνχῃ,
φοῖβῃ μαντοσύνησι.

Ne quis nesciat quid hoc sit, nova quadam Non-
nismi lege χορὸς ἰδρύσατο est idem quod, choreas
ducere. Nihil obstat quo minus cætera eodē bar-
barismo turbemus. καθίσαι & ἰδρύναι adfinia sunt.
dicat ergo similiter aliquis,

— χορὸς ἐκάθισσε λυαῖσι,
id est, ἐσθήσῃ. nescio quæ victimæ satis sint isti er-
rori expiando. adeò inusitatus est.
ibid. 32. καὶ ὡς βροτὸς] est illud in mendo. lege. (172)

— καὶ ὡς τροφὸς ἀβρὸν ἀδύρων &c.
vir, inquit, cum esset, tamen nutricis munere fun-
ctus est. sequitur enim deinde,

καὶ οἱ σακρυχέοντι γαλακτοφόρα περὶ θηλῆς
ἄρσενά μαζὸν ὄρεξε.

In librum decimum Dionysiacorum.

274. 7. ἀναγκαίη μεγάλη θεὸς εἰν ἐνὶ φεύγῃς] vi- (177)
tiose. & mox male, φυλαγμένον ἐγγύθι πόντου. visus
sum locum integritati suæ reddidisse,

τέκνον, ἀναγκαίη μεγάλη θεὸς εἰς τίνα φεύγῃς,
πῶσον ὄρεθ' δέχεταί σε πεφυγμένον ἐγγύθι πόντου;
partem horum mutuatus est à Callimacho, cujus
illud divinum est hymno IIII.

G 4

λετοῦ

λητοῖ, ἀναγκάει μεγάλη θεός· ὃ γὰρ ἔγωγε
 πῶτνια σὰς ὠδῖνας ἀναίνομαι. ἀλλὰ μοι ἦρη
 δαφιλὲς ἠπείλησεν.

(177) 274. 11. ἢ ξίφῳ, ἢ σε θάλασσα &c.] hæc admira-
 bilia sunt, & magni cuiusdã spiritus. apparet enim
 vehementissimum πᾶσι δὲ ὑπὸ μανίας τινὸς ἐνθυ-
 σιασικῶς ἐκπνέον, καὶ ὀνειρεὶ φοιβάζον τῆς λόγῃς. valde
 perturbat animos, & concitat. deinde casta sunt
 omnia, plena, & rei accommoda. inspicitur inte-
 ger locus. pauca ejus enumerare possumus talia
 κατορθώματα.

(181) 280. 7. ἐκ μελέων γὰρ ὄνειαρ ἐφαίνετο· νεισομένῃ δὲ
 ἐκ ποδῶς ἀργυρέοιο ποδῶν ἐρυθαίνετο λειμών] gra-
 tiam à me inibit, qui interpretabitur quid sit istud
 ὄνειαρ, tum & quomodo nascatur ἐκ ποδῶς ὁ ποδῶν
 λειμών. restituendus est elegantissimus sensus,
 ἐκ μελέων δὲ ὄλον εἶαρ ἐφαίνετο· νεισομένῃ δὲ
 ἐκ ποδῶς ἀργυρέοιο ποδῶν ἐρυθαίνετο λειμών.
 feliciter adlectus est τὸ χαρίεν, taie est illud in
 epigrammate quodam,

ἔυδεις ἐν φθιμένοισιν ἀνάκρεον ἐσθλὰ πονήσας.

ἔυδει δὲ ἡ γλυκερὴ νυκτιλάλῃ κισθάρ.

ἔυδει καὶ σμέρδις τὸ ποδῶν ἔαρ.

& apud Theocritum pari venustate,

νύμφαι ἀκόμηλοι, δεῖναι θεαὶ ἀγροιώταις,

ἐννίκα, καὶ μαλὶς, ἔαρ δ' ὀρώσα νυχεῖα.

Plautus Truculento, scen. Nū tibi nā. — *Ver vide*

Ut tota floret! ut olet! ut nitidè nitet!

(184) 284. 5. non erat periculum ei ab alia re, quàm à
 Zephyri flatu. lege.

μὴ ζεφύρου πνεύσασε πάλιν θανάτηφόρῳ ἄνρη.

(186) 286. 23. μῦνον ἐμοὶ φίλε δῶμα φιλοσκάθμῳ Διονύσῳ·
 καλὸν ἐμοὶ σεμέλης σεσπῶν ἐλάχειαν ἀείρειν]

emen-

emendare jam antea hunc locum conati sunt viri summi, sed non κα, ut rem tetigisse videri possint. plura enim mendosa sunt, quæ nos si non correximus, at saltem ut concinniora essent, effecimus. leg.

μῦνον ἐμοὶ λίπε παῖδα φιλοσκάρθμω διονύσῳ.

καλὸν ἔοι σέμελη σεροπὴν ἐλάχειαν αἰερίν.

mater mea, inquit, fulmen, & alii alia à te petant præmia. mihi satis sit, si per te liceat hujus amore frui. pag. 488. 7. παῖδα pro δῶμα suppositum est. (319.4) hic contra.

In librum undecimum

Dionysiacorum.

300. 6. ἀρετιθαλῆ πνα νεβρόν] narrat portenta quædam, quæ fidem excedunt. cerastes serpens, inquit, hinnulum dorso ferebat, & tandem cornibus suis interfecit. hoc ridiculū est. nam & cornicula ejus, sicut cochlearum, tenera & mollia esse ait Plinius, & Aristoteles lib. 11. hist. animal. cap. 1. negat ullas animâtes esse κερατοφόρους, nisi quadrupedes. fieri tamen ut serpentes quidam dicantur ἐπανάσασιν quandam habere, & cornua appellari κατὰ μεταφορὰν κὲ λόγῳ χάριν.

302. 3. leg. — ἀγρώσανι ἀποπλαγχθέντα λυάιν ἠϊθέου χαρίεντι ὁμοίῳ ἠλικι μορφῇ

ἀμπελον ἠπεροπῆι τόσῳ μελιξατο μύθῳ. alicui inepta erunt.

302. 25. σὸν δέμας ἀδρῦπλοισιν ἐοῖς ὀνίχεσσιν αἰείρων] est hoc contra Grammaticorum sanctiones. analo-

G 5 gia

gia enim postulat, ut ἀδρυπῶ sit, qui non lacera-
tur. at noster hoc, quod nunc ait, idē esse existimat
cum illo, quod alibi dicit, φειδομένοις ὀνύχεσσι. ει-
rat igitur vehementer. Apud Aristophanem qui-
dem est in Avibus,

εἴαν τις ἀνδρώπων ἱερεῖον ἦ θεῶ
εὐξάμεν, εἴτα διασφίζηται λέγων
μενετοὶ θεοί.

fateor μενεῖς esse τὰς ἀνεξικάκους, & in Iliade τληθῶν
θυμὸν agendi notione dici τὸν ὑπομονήικόν. sed hoc
causam ejus non juvat. etsi enim analogiæ maxi-
mum momentum sit, usus tamen contrā subinde
obtinet. qui autem neque analogiam sequitur, ne-
que usum, is ineptus est, & sibi, non aliis, canit.

(198) 306. 1. κατεσφήκωσε κεραίνην] malè hoc de constri-
ctione, & præter rem est. illud enim tantum mo-
do dicit, auro eum oblevisse hujus cornua. leg.
igitur,

καὶ διδύμην ἐκάτερθε κατεχρύσωσε κεραίνην
χερσὶ βαθυνομέναις ξανθόχροα πηλὸν ἀφύσσω.

trahebat enim aureas arenas fluvius ille. hinc post
ait,

μὴ κοτέης ὅτι κῆρε τέην χερίσσωσε κεραίνην.

(200) 308. 29. mortuo puero iusta facit, & de more im-
ponit cadaveri crines. quare legend.

πλοχμὸν ἕνα τμήξας ἐπεθήκατο μάρτυρι νεκρῶ.

(201) ibid. 31. leg. ὅθεν θεὸς εἶδῃ ἀμείψαι &c. in tota lo-
ci ratione est acumen sophisticum, & minuta ob-
servatio.

(201) 310. 18. σεφάνοις σεφῶ, ἢ τίνα πάλλων] non ita
scripsit. leg.

ποῖον ἔχω καὶ ἐγὼ πλοκάμοις σεφῶ, ἢ τίνα πάλλω
ἀνθεὰ φωνήεντα παρήγορα παιδὸς ἀνίης;

312. 25. non satis cogitavit quid diceret. (202)

— δεδεγμένῳ ἠνία ρείης

μειλιχίων ἀδόνῃῳ ἐμάσις ἄρμα δρακόντων.
debebat scripsisse, — ἄρμα λεόντων. nam & sic ipse alibi, & cæteri omnes.

312. 33. leg. ἄξομαι ἀσράπτουσαν ἐρυθραίων λίθον ἰνδῶν. dona, quæ allaturus est, numerat. vir Ill. λάξομαι. quod hic admitti non potest. (203)

324. 11. θυγατέρες λυκάβανῃῳ ἀελλοπόδοιο τοκῆος] est hæc desperata quædam ἀλεγματισία, quam nō indicatē, nisi necesse esset. inspexerat, opinor, alicubi scriptoris locum quempiam, in quo forte flexus vocis ejusmodi erat, qualis est in illo Simoniadæ apud Aristotelem, (210)

χαίρετ' ἀελλοπόδων θυγατρὲς ἰσπῶν.
ex hoc patrio casu fecit rectum ἀελλόποδῳ, & porro ἀελλοπόδῳ, & ἀελλόποδον. hoc eum fefellit. non enim cogitavit etiam patrium illum posse esse à recto ἀελλόπος, quod & verum erat, & usurpatum omnibus. poterat eodem errore Apollinem Delphicum ἐκ τριπόδου vaticinantem fingere. perinde enim erit, & simile ιδιωτείας suæ argumentū dabit. (211)

In librum duodecimum

Dionysiacorum.

330. 32. εἰσέτι ρείης διςρον ἔχων] nunquam erit ut credam eum hic offendisse. res enim planior est, & notior, quàm ut ignorari possit. malim scriptū fuisse, καὶ νιόβη &c. & mox, (215)

θήσεται οἰκτρὸν ἄγαλμα, καὶ ἔσσεται αὐτόθι γείτων
συρῶς (216)

108 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

πυρρός ἐρωμανέων φρύγι⊕ λίθ⊕, εἰσέτι λιτῆς
 ὄϊσρον ἔχων ἀδέμισον ἀνυμφεύτων ἵμεναίων.

(217) 334. 15. ἀπνο⊕ ἔλκων] insigniter deformatum est.
 lego,

τανταλίδ⊕ σοναχῆσι διάβερχ⊕ ἀπνο⊕ εἰκὼν
 διπλῶα δάκρυα χεῖε.

(237) similis pene extat locus pag. 364. 7. dubito tamen
 an præferam,

—— διάβερχ⊕ ἀπνο⊕ ἀγκών.

nam & vicinum illi est, & de saxo loquitur.

(217) 334. 22. concinnem aliter, quam vir illust.

τοῖα πῶθῳ σενάχοντ⊕ ἀδακρύτε διούσε
 φεικτὰ μετετρέφαντο παλίλλυτα νήματα μοῖραι.

(218) 336. 3. ἠναέτης] nihil diversum voluit dicere ab
 his, quæ antè. lege,

ἠέ μιν ἐν θυμέλησιν ἀνῆε ἔυρυθμ⊕ ἀείσει
 ἠναέτης μαρσθῶν⊕.

manifesto enim quasi digitum intendit in Diony-
 sia Atheniensium.

(219) 336. 28. ἄκρε δ' ἐνείρων] vel cæcus hic mendum
 conspiciat, lego,

γαστήρ θάμν⊕ ἔην περιμήκελ⊕, ἄκρε δ' αἰ χειρῶν
 ἀκρεμόνες βλάσησαν.

Ill. vir. — ἄκρε δ' ἐθειρῶν. quod admitti pote-
 rat, nisi subjiceretur μοχ, βόςρυχα βότερνεσ ἦσαν. de
 manibus autem nihil, nisi hic.

(219) 338. 1. ἀμειβομένε δὲ κορύμβε] neque hoc emen-
 datè. est enim odiosa palilogia. lege,

—— ἀμειβομένε ὃ καρήνε

γναμπῆεσ κρετὰ κόρυμβα τύπον μιμείτο κεραίεσ.
 fuerat enim & ipse ex Satyris unus, quibus cornua
 in fronte surgunt.

(220) 338. 23. hæc aliter constituenda sunt, & emen-
 danda

danda. lego.

——— ἡδυπότι δὲ

χείλεσιν ἀκροτάτοισιν ἐγεύσατο βάκχῳ ἑέρσης·

γεύσατο ἢ καρποῖο ἢ ἀμφοτέροις φρένα τέσπων &c.

340. 12. viri summi scribebant, τεῆς κήρυκα τε- (221)
λευτῆς. sed omnia integra sunt, si paulo aliter con-
ceperis.

χροῖν ὑμετέρεην ἢ ἐν ἔρνεσι κῆρε φυλάσσεις·

σῶν μελέων ἀκτῖνα τεῆ κήρυξε τελευτή.

ἔπω σε παρελέοιπεν ἐρευθαλέη σέο μορφή.

342. 3. iterum est novus idiotismus Nonnicus, (222)

εἶξον ἐρισαφύλω κορυθαίολῳ· ἀμπαλοῖς γδ

σπένδει λύθρον ἄρηι, καὶ ἀμπελοῖς διονύσῳ

βότρυῳ· οἰνωδέηι· ἐρευθιώσαν ὀπώρην.

nemo tam infans & puer est, ut si civem aliquem
designare velit, civicum eū appellet. perinde enim
erit ac si pro imperatore diceret imperatorium, pro
paraphraste paraphrasticum. at noster his gaudere
visus est. ἀμπελοῖς illi est ἀμπελουργός, sive vinitor,
& sic cætera. & pag. 1158. (763)

ἔσομαι ὠκυπέδιλῳ ὀμήλυδῳ ἰοχεαίσης, hoc est,
pedisequa. quod valde ineptum est. multò plura
sunt de hoc genere. sed enumerare molestum sit.

342. 21. συγκὸν ἀεξομένης ἀποσεισεται ὄγκον ἀνίης]
inflat animos & effert jactantia: atque etiam tumi-
dos facit gaudium. quare ὄγκον ἀγνηνορίας & γηδο-
σύνης bene dixit, & aptè, at luctus deprimat, & exi-
les facit ac humiles. & qualis igitur erit ille ἀνίης
ὄγκῳ· potuisset longe rectius,

——— ἀποσεισεται ἄχθῳ ἀνίης.

apud Homerum irascitur ille, & ait,

ἀλλά μοι οἰδάνε' Ἰκροδῖν χόλω. sed aliter adfecti
sunt qui dolent, quàm qui excandescunt.

ΠΙΟ P E T R I C Y N Æ I A N I M A D V E R S .

(223) 344. 4. εἰ δὲ μεσημβρίζουσιν ἄγεις φαέδοντες ἀπει-
λὴν] si, inquit, perferendus est solis æstus, hoc tibi
solatio sit, quod uvarum vindemiationem præce-
dant Etesia. toties jam puerorum antiquo ludo in-
clusi fuimus. neque nunc finem sperare licet. sen-
sus non ita ineptus, quàm verba. fallitur enim ferè
ubique vicinitate quadam, & cognatione rerum.
φέρειν & ἄγειν propemodum eadem sunt. dixeris
autem Græcè, φέρειν πόνους, δίψαν, &c. at non etiam
ἄγειν πόνους &c. sicut neque in Romanorum idio-
tismo rectum erit, ducere frigus, & æstum: sed fer-
re & tolerare. est is igitur unus è cincinnis Nonni
sumptus ex munditiis τῆς ἀγροματησίας.

(225) 346. 20. ἀφρὸν εὐσαφύλοιο] miror qui tam mani-
festum mendum fugerit viros doctissimos. incurrit
enim in oculos, & se prodit. lego,

— μυχὸν κοιλήναλο πέτρης,
λειήνας τε μέτωπα βαδυνομένων κενεώνων
τάφρον εὐσαφύλοιο τύπον ποιήσαλο ληνῶ.
fossa, inquit, pro torculari fuit.

*In librum decimumtertium
Dionysiacorum.*

(230) 354. 4. duces belli Indici, & auxiliares copias
numeraturus, sic inquit,

— ἀλλὰ λιγείνων
ἡγεμόνας καὶ ὄμηρον ἀοσνήῃρα καλέσω
εὐεπίης ὄλον ὄρμον, ἐπεὶ παλιῆρες ἀλήται
πλαγκτοσύνης καλέουσιν ἀρηγόρα κνανοχάιτην.
quia levissima occasione de portu aliquid dixerat,
pergit

IN NONNI DIONYSIACA. III

pergit porro, & adtextit febriculosam ἐννοϊαν. pertinet totus locus ad illud ἐρμηνείας vitium, quod veteribus fuit μεϊρακιῶδες appellatum. de quo diximus ad pag. 8. 14. neque nunc repetere liber.

(1)

354. 22. πῆδον ἐν γυάλῳ χρονίῃ] non longe abit ab hoc id quod reponimus,

(231)

καὶ πῆδον ἐν γυάλῳ χρονίῃ πεφυλαγμένον ὀμφῆς ἀρμαλῶ ὁ ψιδόνιο φερώνυμον ἀμφιαρέε.

certum est intelligi Harma, qui est vicus Bæotix. & χρονίην ὀμφὴν dixit, quia scitum vetus est, ubi per Harma fulguraverit.

354. 31. γραίης θ' ἱερὸν ἄσσυ, καὶ ἐνρυχόρῳ μυκαλησῶ,

(231)

ἐνρυάλῳ μίμημα φερώνυμον ἀνθερεῶν] ad hæc investiganda viatico & face opus est. adeo in abscondito latent. videtur tamen tot ambagibus id quesivisse, ut mysticè nobis indicaret, quod apertè alii, de Mycalessi Bæoticæ origine, & bovis mugitu,

356. 17. δειδόκον ἔδασ] credo scriptum fuisse pulcra imitatione Homeri,

(232)

οἱ θ' ὑρίην ἐνέμοντο δειδόκον, ἔδασ ἀρέης.

358. 19. ἀγειρομένοισι δὲ δελοῖσι] mutavit scriptor librarius. lego,

(233)

ἀγειρομένοισι δὲ λαοῖσι

πυθιαῖς ὀμφήεσσα δειγός ἔκλαγε πῆτρι.

hoc aptum est & verum. convenerant enim illuc ex diversis populis militares copix ut sciscitarentur oracula.

362. 22. καὶ πολὺς ἀγγέλλων πειρέην αὐτόχθονα φύτλην

(236)

χρύσεῳ ἀπλέκησι κόμαις ἐσφίγγετο τέτιξ] rem vulgatam nos docet, Athenienses veteres fuisse τετίγοφόρους. Hoc enim & Thucydides jam ante, & multi alii dixerunt. sed quomodo ait solutos fuisse & fluitantes

fluitantes

fluitantes eorum crines? hoc falsum est. hærebant enim cicadæ in crinium nexu, quem Græcus interpret Thucydidis κρωβύλον in viris, in fœminis κόρυμβον, in pueris σκορπίον fuisse dictum scribit. non erat igitur cur plexos fuisse negaret. Ceterum congregabantur utrinque capilli in conum, ut quasi structura quædã esse videretur. Vetusissimis quoque Iudæis hoc idem in more positum fuit, qui hæc crinium plegmata ex usu Syriae dixere קנה, quod Latine sonat edificium, & simile est illi, quod Iuvenalis ait in Satyris,

———— tot adhuc compagibus altum
edificat, caput.

(237) 364. 7. καθηφιώσα δειπέλεν ἄπνο⊕] sunt intricatissima, ex quibus se non potuit expedire eruditissimus Falkenburgus. quippe ita locum emendavit, ut & langueret vis sententiæ, & maneret ἡ λύσις, quam merito non amavit noster, quia magis τῆ ὑποκρίσει conveniebat. res plana erit, ubi pauca mutaverimus,

κὺ ποταμὸς πύριχαυτ⊕ ἐνν χεδόν, ἀγχι ὃ κέρη
οἰκτρὰ καθηφιώσα, κὺ εἰ πέλεν ἄπνο⊕ ἐικὼν,
δόχμιον ὄμμα τίταινε, ἄτε γενάχου τοκῆα
ἀσωπὸν βαρύγυνον.

etsi, inquit, non vivebat, sed sculpta erat, tamen videbatur etiam tunc deflere patris sui calum.

(237) 364. 25. θήκης] forte, — κὺ ἐδέθλια τάρκης. is est enim Cretæ locus apud Ptolemæum.

(238) 366. 1. ἀλλὰ βίον περιέβλεπε λιπόπολιιν &c.] est vitium ἑρμηνείας, quod ita familiare ei est, ut pene proprium sibi fecerit. amat enim omnia δι' ἀκρίβειας μακρηγορεῖν, neque modum aut finem facit, si quid arripuit. Significare volebat Asterium Cretensem

IN NONNI DIONYSIACA. 113
tensem ducem vertisse patrium solum, & in Scy-
thia sedes suas collocavisse, non igitur satis habuit
dixisse,

ὅ γ' ἔμελλεν ἰδεῖν μετὰ φύλοπιν ἰνδῶν
πάτριον ἰθαίης κορυθαίολον ἄντρον ἐρίπνης,
ἀλλὰ βίον περβέβηλε λιπόπτολιν, ἀντὶ δὲ δίκης,
κνώσσι ἐν σκυθίῃ μετανάσι ἐσκε πολίτης.

sed odiosa sedulitate addit insuper,

ἢ πολὺν μίναα, ἢ ἀνδρογένειαν ἐάσας
ξεινοφόνων σοφὸς ἦλθεν ἐς ἔθνεα βάρβαρα κόλχων.

est idem, quod jam dixerat. & tamen neque sic de-
finere potuit. majori enim ad huc tædio illud cu-
mulat,

παιδοκόμῃ δὲ

πάτριον ἀμνίσιο ῥόον κρηταῖον ἐάσας
αἰδομένοις σομάτεσι νόθον πῖε φάσιδ' ὕδωρ.

diffidebat captui nostro, neque futurum credidit
ut posterii intelligere possent, quid paucis vellent.
quare prolixus esse laboravit. Antiqui inter pri-
mas dicendi virtutes statuunt ἡ παιδανότητα. quam
multis quidem modis obtineri ajunt, sed præcipuè
tamen, si quis ita dicat, ut plura relinquat, quæ tu-
te addas. Hoc magnæ artis est. nam & in brevitate
est venustas, & suo sibi judicio gaudent alii, qui
audiunt. dum enim ipsi per se intelligunt, & ex-
plent quod omissum erat, magis sapere jam sibi vi-
dentur, & favent dicenti, non ut auditores, sed ut
testes. Non animadverterunt hoc severi illi Aristar-
chi, qui jam olim Homeri quosdam errores exagi-
tare ausi fuerunt. Inter hos Porphyrius est, qui cum
legisset in Iliadis libro v.

ῥέε δ' ἄμβροτον αἶμα θεῶιο
ἰχῶρ, οἷός τε ῥέει μακάρεσσιν θεῶισιν.

H

ὅ γ' ἄρ

114 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

ἔδ' σίτον ἔδασ', ἔπινεσ' αἰδοπα δινον,
 anxie monuit addendum fuisse, ἀλλ' ἀμβροσίαν καὶ
 νέκλας. id enim ni fiat, metuendū jam esse ne etiam
 vermes sint in deorum numero habendi, quum &
 sine sanguine sint, & frumentum non edant, ne-
 que bibant vinum. sane hoc mire stultum est, &
 videtur philosophus ille, postquam semel scholæ
 suæ spatia reliquit, in alio quasi orbe pedē posuif-
 se. Nos eū hoc tanto metu liberamus. nemo enim
 erit, qui credet Homerum voluisse perfecta defi-
 nitione docere quid dii essent, ex multis enim unā
 differentiam posuit: reliquas omisit, ut curiosi Græ-
 ciæ sapiētes semper aliquid haberent, quod suapte
 industria adjicere ad hæc possent. omisit, inquam,
 quia res manifesta erat, & simul ut esset γοργότερ
 ὁ λόγος. Omnino enim brevitatis efficit & γοργό-
 τητα simul, & venustatē. Quare hac de causa ma-
 gistri quoque Græci jubent sabinde δύο δι' ἐνὸς φρά-
 ζεσς, qui longe elegantissimus est, & gratissimus
 dicendi modus. Equidem ad hunc locum quod at-
 tinet, arbitror supervacanea illa recidi posse, & suf-
 ficere pauca hæc,

ἀλλὰ βίον περιβέβυλεν ἀλήμονα παιδοκίμω δὲ
 πάτριον ἀμνίσσιο ῥόον κρηταῖον ἐάσσας
 αἰδομένοις σομάτεσσιν νέον πτε φάσιδ' ὕδαρ.
 non enim jam aperte dicet eum in Scythia habi-
 tasse, sed facile tamen colligetur ἐκ τῆ παραπομένω.
 in quo non vulgaris est artis vis. Aliter res habet
 in exili caractere. ibi enim magis decet vicina
 omnia, & minima excutere, neque quidquam præ-
 terire. Atq; ideo sæpe hîc ἡ διλογία, & iteratio ejus-
 dem ei laudatur. Quod in Ctesia scriptis frequens
 fuisse veteres notant. ἐγὼ μὲν σε ἐσάωσα, καὶ σὺ δὲ
 ἐμὲ

ἐμὲ ἐσώθης· ἐγὼ δὲ διὰ σε ἀπαλώμην. tanto iudicio eandem rem multis repetiit, ut nihil horū sit quod tolli possit, quin simul pereat quoque ἢ ἐνάργεια. hoc ab aliis quoque mirificè factum fuisse meminimus. In illo Asclepiadæ epigrammate, quod editum nunquam fuit, aliquid divinum est,

νῆξ, σὲ γὰρ, ἐκ ἄλλην μαρτύρομαι, δῖον ὑβρίζεις
 πινυδίας ἢ νικῆς ἕσα φίλ' ἐξ ἀπάτης.
 κληθεῖς, ἐκ ἀκλιτῶ ἐλήλυθα.

dedita opera idem iterat, neque obtundit tamen. Quin Callimachi quoque singulare quoddam artificium apparuit in ista tautologia, quæ est hynin. v.

ἵππῳ ἐπὶ κρένα ἐλικωνίδι καλὰ ῥέοισα
 λῶντο, μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρῳ ἀσυχία.
 ἀμφοτέραι λῶντο, μεσαμβρινὰ δ' ἔσαν ὄραι·
 πολλὰ δ' ἀσυχία τῆνο κατεῖχεν ὄρῳ.

nihil felicius est, nihil quod magis admiramur. & tamen hoc ipsum in alio quodam caractere culpandum esset, neque defendi à quoquam posset. Tanti est discernere dicendi genera, & decorem in omnibus servare.

370. 19. ἰταλῆς τριλόφοιο] non est in Italia Peloris, sed in Sicilia. lege, (241)

σικελῆς τριλόφοιο πελωρίδα πέζαν ἐρίπνης.

380. 5. κέντορι θυμῶ] leg. (247)

— ἀσίδης ἑμάρινατο κέντορι μύθῳ,
 μύθῳ ἀκόντισῆι, καὶ ὑ τμηῆι σιδῆρω,

ut sit elegantior geminatio.

ibid. 7. πειδήνιον ἕδον] leg. (ibid.)

γλώσση ἐρητύων πλίνιον ἕδον ἀρέρης.

erat enim Terræ & Titani filius,

ibid. 11. immane dictu est, quantum se versavit, (ibid.)

& sollicitus fuit, ut acumina quædam confingeret,

H 2

ret, & peregrinas ἐγνοίας. Arius aliquis fuit, in-
quit, qui hostem suum arma moventem, & omnia
dira minitantem, verborum paucorum vi repres-
sit. ita victoriam, quam pugnando reportare non
potuisset, mystica quadam incantandi virtute obti-
nuit. Hoc ut nobis significet, operose τερατολογεῖ.

ἔγχος ἔχων σῶμα δῦρον, ἔπ' ἑξίφ' ἀσπίδα φωνῆν.
τῦτο θεοκλήτῳ προχέων ἔπ' ἀνδρεῶνι,
σηθι τάλαν.

Hæc verba ejus fuêrunt, quorum vim putida nu-
gacitate explicat,

φλογόεις δὲ γίγας ὑπὸ μύσιδι τέχνῃ
ἀρραγέ' μύθοιο σοφῶ σηρίζετο δεσμῶ
ἀνέρα δειμαίνων κεκορυθμένον ἔμφροσι λόγῃ.
hoc est, lingua. Deinde alia quadam elegantia,
γμοπέδλω ἀσίδηρον ἔχων ποινήτοι μιθῶ.
μοχναριat idem,

γλώσση οἷς εὐόντα λάλον βέλ' .
tum & multò ineptius,

εἶχε δὲ κάμων
ἔλκεα φωνήεντα, πεπαρμέν' ὀξεί μύθῳ.
deinde nova subtilitate,

καὶ πυρὸς ἔλκ' ἔχων τετορημέν' ἔγχ' ἑξέρι δερμῶ,
ἄλλῳ θερμότερῳ νοερῶ πυρὶ κάμνε.

& postremo,

ἔτηθεις ἀχάρακλον ἀναιμάκῳ δέμασι χιμῆ.

profecto non jam Arius, sed Nonnus videtur γοη-
τεύειν, & poterat tam horribili carminis lege vel
serpens in pratis rumpi.

(249) 382. 9. ἰκασήρια] forte, — οἱ τε κελαινὰς
χρυσοχόρως ἐνέμοντο, καὶ ἱερὰ ρεύματα γοργῶς,
ut sit Tithrasus fluvius, prope quem agebant Gor-
gones.

384.9. legend.

(250)

ἔγω γὰρ δυσέρωτα δολοπλόκον ἔπλεκε μομφὴν

γνωτῆς ὀϊσεον ἔχων ἀδαήμονα.

ita sæpe loquitur, quum designat μιννεισμὸς, & fractas querelas amantiũm. viri summi,

ἔπλεκε μομφὴν.

sed non animadverterunt paulo aliter hæc à cæteris referri. noster enim non ab hac illum, sed ab illo hanc amari ait. contra alii.

*In librum decimumquartum
Dionysiacorum.*

386.14. ἀλλὰ μετὰ βρολίενν πορμάχων ἠρωίδα φύτλην, (251)

καὶ στρατιὴν ζαθέην με διδάξατε φοιβάδες ὄραι.] est

in signis error. nō enim dicit, quod vult. Postquam

populorum & ducum auxiliares copias recensuit,

tandem etiam catalogum contexit τῶν ξυμμαχικῶν

θεῶν. sed ante tamen indicat, & ait se numeratu-

rum στρατιὴν ζαθέην, hoc est, multitudinem Deo-

rum. Obsecro quid istuc nam est? aut quo modo

credemus τὸ ζάθεον, & τὸ βρολίον ubique & semper

ἀντικειμένως ἔχειν? certe ζάθεοι non sunt dii, sed in-

ter homines hi, qui ad deos ob quamcunque natu-

ræ suæ excellentiam proximè accedunt. quare si

ductum verborum sequimur (& sanè necesse est)

στρατιὴν ζαθέην erit non illa deorũ, sed hæc heroum &

summorũ ducum. vide quid possit ignoratio emē-

dati idiotismi. efficit enim ut diversum sit in di-

cente τὸ ἐνδιάθετον, & τὸ προφορικόν. ita sensum

erunt alii prodigiosum subinde, & qui planè sit

H 3

præter

præter sensum ejus. Nemo verò rectè dixerit divinos deos. nihil quippe divinum est, nisi quod sit extra illos. nam reliqui omnes possunt horum participatione quadam divini censerì: at soli dii non possunt. Iam illud quoque nihili est, φοιβάδες ὄρει γερῆς Siculῆ. debebat locum integrū sic scripsisse,
 ἀλλὰ μετὰ βροτέην προμάχων ἡρώϊδα φύτλην,
 καὶ σταθὸν ἀθανάτων μοι ἔμαλ' ἰθεὶς εἴπαλε μῦθον.
 sic enim distinctè, & verè.

(253) 388. 11. ——— καὶ ἀγλαὸς ἤλασεν αὐγῆς,

ἡέες ἡελίοιο διακομένοιο πθῆνης.

χερσὶ βαρυζήλοισιν ἀρῶμενοι συγῶς ὕδαρ

ἀσπορον εὐκάρποιο πόδε ποιῆσαν ἀλῶν] quoties

hunc locum inspicere solebam, in augustum coarctari copias meas sensi. sunt enim tam malè depravata omnia, prope ut desperaverim. nunc tamè conjecturæ fidere ausus sum, & singula sic constituere, ἦλθε λύκῳ καὶ σκέλιμις &c. hi, inquit, fuerunt,

δαίμονες ἀγρονόμοι μανιώδεις, ὅς παρ' αὐτοῖ

πατρῶης ἀέκοντας ἀπολήξαντες ἀρένης

θρίναξ σὺν μακαρῆϊ καὶ ἀγλαὸς ἤλασεν αὐγῆς

ἡέες ἡελίοιο χολωόμενοι ἢ πθῆνη

χερσὶ βαρυζήλοισιν ἀρῶμενοι συγῶς ὕδαρ

ἀσπορον εὐκάρποιο πέδον ποιῆσαν ἀλῶν

ὑδασι ταρλαρέοισι περιρραίνοντες ἀρένας.

de Telchinibus agit, qui quum essent homines invidi, & fascinatores, terram omnium matrem & nutricem Stygiis aquis perfuderunt, ut esset sterilis, & humanum genus periret.

(253) 388. 16. viri doctissimi insigne mendum hîc reliquerant, quod integrum sensum inverterat. legend.

ἵππιον εἶδ' ἔχοντι φόλῳ συνομάρτες χεῖρων.

erat

erat enim Pholus quoque Centaurorum unus, sicut Chiron.

390. 17. γλαυκίῳντι ξανθὸς ἐὼν ξανθόχερα χαίτην] (254)
 nihil sani. immutem sic,

ξάνθῳ γλαῦκῳ ἴκανεν ὁμόςολ· ἀνιτύποις γδ
 γλαῦκῳ ἐοῖς μελέεσσιν ὁμόχροος ἔσκε θαλάσσης
 γλαυκίῳντι· κ' ξάνθῳ ἔχων ξανθόχερα χαίτην
 ἕνομα τοῖον ἔδεκτο.

Hæc germana sunt. Causa autem, quam adfert, cur hi ambo ad bellum una venerint, sophistica est & nugatoria.

392. 3. ὧν ἀπὸ φερμῶ] plane nullo sensu. legendum arbitror, (255)

ὧν ἀπὸ φερμῆ

παλυγάμων σατύρων διφυῆς ἀνέτελλε γενέθλη.

ardent enim libidine, & in furias ac ignem iuunt. viri summi, φερμῆ. sed non ita loquitur noster. Falckenb. φερνῆς & φορμῆ. in quo profecto nihil est quod probes.

394. 4. non adsequitur Homeri divinitatē. quod enim ille ait de portentoso illo homine, vel hominis potius retrimento, (256)

φοξὸς ἐν κεφαλῇ. &c. id noster,

φεδνὴ δ' ὀκρίεντι καρῆατι φύελο χαίτη.

sane multò deterius. est enim φοξὸς, cuius caput in mucronem definit, & velut turbinatum est. at ὀκρίεος minimè. pertinet enim ad lapides, & ad alia, in quibus multa sunt, quæ extant & eminent. illud est acutum: hoc verò asperum. quare hallucinatus est.

394. 32. debuit scripsisse,

μεσσατίῳ δὲ

ξίθει δεσμὸν ἔβαλλε, κ' ἔσκεπεν ἀντυγα μαζῆ

H 4

παρθε

(257)

120 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

παρθενίῳ ζωσῆρι. καὶ διάπερ &c.

(258) 396. 6. παρ' ἀχλύθ' ἀνθεα] non dubium est quin scripserit,

— δεξάμενη δὲ

θεσσαλίδθ' δολόεντα παρὰ γράδος ἀνθεα γάιης

ὑπνον δελγομένων φυλάκων ἐπέχευε καρύνω.

nam & Thessalæ mulieres ferè omnes veneficæ erant, & anuum ingenia maximè huc ferebantur.

(262) 402. 28. μάρτυει ταρσῶ] ex sternutatione omen vulgo erat. nemo autem calce sternuit, sed naribus. quare malè ταρσῶ. rescripserim potius,

— ἐπεὶ τότε μάρτυει παρμῶ

νίκης ἰνδοφόνοιο τέλθ' μαντεύουτο βεῖη.

(231) sic pag. 356. 3. — ἐπ' ἠιθέοιο δὲ νίκη

πατρὸς πάτωρ δαφναῖθ' ἐπέπιαρε μάντις ἀπόλλων

266) 408. 6. leg. ἐπαίξασα τενυκνήμιδι καμήλω.

*In librum decimum quintum
Dionysiacorum.*

(ibid.) Ibid. 27. leg. — ποροχέων ποταμηίδθ' ὄμβρον ἐέρσης. sicut enim ἐέρσιν appellat omnem liquorem, ita ὄμβρον quamcunque χύσιν.

(288) 428. 33. legendum, — καὶ οἱ ἐνίψαι ἔτρεμεν οἰσρον ἔρωτθ', εἴθ' δ' ὑπεμέμεφετο σιγῆ. non enim ait eum metuisse, postquam detexerat malum suum, sed nunquam detexisse, quia non fuit ausus.

(281) 430. 14. ἔπλεκε δάφνην] non capiebant sententiæ elegantiam, qui hæc perverterunt. lego,

αἰθε καλή νίκαια πάρθ' ὡλέε ναιί κεν ἀπόλλων

ἀβρε-

αἰεροτέρην ἐδίωκε, καὶ ἔφυλον ἔπλετα δάφνη.

ibid. 29. ἢ γὰρ λόγῳ] nō est hoc ex more ejus. leg. (ibid.)

κτείνέ με σὴ παλάμη, καὶ τέρπομαι ἔσέο λόγῳ,
ἢ τρομέω φυγόμενε τέον ξίφος.

436. 29. νηιάδες, καὶ ἀμαδρύες] nunquam hoc au- (285)
ditum est, & pugnat cum veterum scitis. consue-
tudo & usus postulat, ἀμαδρυάδες. quanquam ali-
ter scripsit, opinor. leg.

χαίρετέ μοι σκοπιάι τε καὶ ἕρεα, χαίρετε πηγαί,
χαίρετε νηιάδες, καὶ ἔμαί δρύες.

*In librum decimum sextum,
Dionysiacorum.*

446. 12. languet vis verborum propter levē mu- (291)
tationem. lege,

πρὸ νόσφι μόθοιο, καὶ ὁππότε δῆρις, ἀθήνη.

446. 19. voluit fingere indignantis ψόγον quen- (291)
dam, & acerbam λοιδορίαν ingēti ira effusam. quod
ubi fit, præcipiunt dicendi artifices inutilem esse
curam illam, quæ est περὶ τὴν λειότητα καὶ ἀρμονίαν.
hoc enim non est effervescentis, neque concitati,
sed declamantis & ostentantis. prima ars est artem
hîc dissimulare. magis enim acre est, quicquid sine
anxietate effunditur, & ex ipsa re natum subito
apparet. Homerus quoties verbis aliquem sævien-
tem facit, numeros frangit, & mutilat multa, ac
quasi singultim loquentem inducit. talia sunt ista
in Iliade.

δημοβόρος βασιλεύς· ἐπεὶ ἔτι δ' ἀνοῖσιν ἀγκύσεις·

ἢ γὰρ ἂν ἀτρείδη νῦν ἕστα λαβήσαιο.

H 5

vehe-

122 PETRI CYNÆI ANIMADVERS,
vehementem hanc animi esse commotionem ap-
parer, quia neque verbis stat, neque sententiæ suus
ordo. quod enim cœperat dicere, abrumpit. post
transilit ad aliud. neque hoc absolvit, sed deficit
cum quasi vox. deinde iterum pergit,

ἀλλ' ἐκ τοι ἔρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὀμῶμαι.
καὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, &c.

nihil potest his esse magis acre, aut fervidum. No-
ster in simili re quum vires suas experitur, eandem
laudem nusquam assecutus est. amat enim etiam
in his ubique splendidam illam compositionem,
neque variat uspiam, aut à plenitudine numero-
rum recedit. Equidem nisi me monuisset, haut
scivissem hæc esse excandescens, & prope furen-
tis convitia,

ἡ δὲ χολωμένη βριαρὴν ἀνεείκατο φωνὴν
παρθενικὴν σῶμα λάβρον ἐπαιθύσσοσα λυαίω
εἰ δὴ ναυα γλαυκῶπιν, ἢ ἄρτεμιν εἰς γάμον ἔλκειν,
καὶ βριαρὴν νικάϊαν ἔχεις παρθήμονα νύμφην.
εἰ μὴ γὰρ ἀμφοτέρωσιν ὁμόςολοι. εἰ δὲ σε φεύγει
ἀπροιδήσ ὑμέναιοι ἀπφρώδιν ἀθήνης,
καὶ νόον ἢ δ' ἔλξειαι ἀπειδέοι ἰοχεαίρης,
δέμνια νικάϊης μὴ δίζεο.

componit singula nitidè tāquam tesserulas. etiam
dialecticè argumenta format, & omnem vim ex-
plicat oratoris cujusdam. In ornamentis & con-
formationibus eligendis & collocandis, & com-
prehensione devinciendis, nihil non ad rationem
& tanquam ad artem dirigit. Atqui verum illud
est, quod monent Rhetores, ὅτι θυμὸς τέχνης ἢ δει-
τυ. abjicienda igitur hîc fuerat anxia ista sollici-
tudo, & quicquid ira ac fervor animis suggerere
solet, exprimendum fuit. tum & negligi debuit τὸ
ἔρρηθ

ἔρρυθμον, & contemni γὰρ εὐήκοον, quibus ubi vis potius, quam hic, locus est. Cætera, quæ supersunt, nō excutimus: sed tamen huc referri debent.

448. 19. τί σπεύδεις; ἀκίχτηλον ἔχεις δρόμον, ὡς ποτε (293)
δάφνην

λητοῖδης ἐδίωκε] est præter usum omnem & analogiã. non enim est ἀκίχτηλον, qui frustra quærit (ut malè noster existimat) sed qui reperiri non potest.

456. 5. καὶ ἔγαμέοντα διώκεις] in repetitione omnis (297) venustas fuisset. & fortasse geminavit,

κτείνεις γὰρ ποθέοντα, καὶ ἔποθέοντα διώκεις.
possit enim videri Theocritum imitatus esse, apud quem similia.

460. 3. legendum est, (300)

τίπτέ μοι ἔφυγόμενον ὄλον δόλον ἔννεπεν ἠχώ;
460. 32. ἀγχινόιο] eò desperationis progressa est, (301)

ut vitam suspendio finire vellet. ad hoc autem non opus fuit magna industria, quia nihil facilius, quã restis reperitur. vitiosum igitur est, ἀγχινόιο. legerim,

δίξετο δ' ἀγχινόιο μετάρσιον ἄλλαρ ὀλέθρα
θλιβομένη σφιγκτήρι περίπλοκον αὐχένα δεσμῶ.
ut sit leviter deflexum ab ἀγχόνη.

In librum decimum septimum;

Dionysiacorum.

462. 23. παιδὸς ἀμαζονίης τε δομὴν] admodum in- (302)
emendatè. legerim,

παιδὸς ἀμαζονίης δολίην ἄμνησον ἐάσας
δινοβαρῆ φιλότητα, καὶ ὑπναλέες ὑμεναίους.

non

124 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.
non enim vi, sed dolo vitium virgini obtulerat.
jam reliqua coherent.

(303) 464. 15. λιθίδα θηρεύουσα] nihil est quò istud refe-
ras, & pendent omnia. rescribo,

——— πεισφίγξασα δὲ δειρὴν
ἤλυθε θηρεύουσα μάχης αὐτόσυτον ἄγρην,
ἐκ πόλιος δὲ πόλινα μετήϊεν.

(304) 466. 15. κραναὸς πυλεῶνας] voluit dicere λιθίνους.
malè. fuerunt enim γλυπτοί, hoc est politi, ut post
ait. atqui κραναοὶ sunt lapides asperi & rudes.

(307) 470. 24. οἱ μὲν ἄρ' αὐλῶ] nihil de tibiis, ne per
somnia quidem. legendum est,

——— οἱ μὲν ἐναύλων
ῥηξάμενοι κρηπίδας ἐκύρισαν, οἱ δὲ κολώνης
ὑψιλενῆ πρηῶνα.

(410) 474. 22. erat capitis tegumentum ex gypso fa-
ctum, quasi galea quædam. quare legerim,
ψευδαλέον μίμημα τετυγμένον ἠδάδι γύψω
ἀντίτυπον πῆληκος ἀληθείας, ἔρχομαι ὀπωπῆς.
etiam qui orgia celebrabant, gypso faciem illine-
re solent, unde toties dixit,

——— ἐχρίοντο παρήϊα μύσιδι γύψω.

(311) 476. 10. ὄργια βάρχε] est mendum. ait mulierem
quandam, quum telo vulneraretur, vestem colle-
gisse, ut decore caderet. lege,

δεξιτερῇ ξυνάγειρεν ἐὸν φεύγοντα χιτῶνα,
γυμνὰ φυλασσομένη χιονάδεος ὄργια μηρῶ.

(311) 476. 20. magno apparatu, multisque ineptiis &
palillogiis rem non magni momenti describit.

——— ὑπέροπλος ὀρόντης

θηγαλέην ἐρομίσιο μάτην ἤρασε κεραίνω
ἔγὰρ ἀναξιδόνυστος ἀδηλήτοιο καρήνε
ταυροφυῆ τύπον εἶχε σεληναίοιο μελώπυ

τεμνέ-

ἡμιμόμενον βυπλήγῃ ἀλοιπῆται σιδήρῳ,
 ὡς κέρβεις ἀχελῷῳ ἀείδεται, ὅποτε κόψας
 ἡρακλέης κέρως εἶλε γαμοςόλῳ ἀλλὰ λυαῖῳ
 ἕράνιον μίμημα βοώπιδῳ εἶχε σελήνης
 δαμονίης ἄρρηκτον ἔχων βλάσημα κεραίης
 ἀντιβίοις ἀτίνακτον. &c.

agnosco admirabiles idiotismos Nonnicos ταυρο-
 φυῆ τύπων, & ἀλοιπῆρα σίδηρον, & ἕράνιον μίμημα,
 quos ne omitteret, & ut singulos cum fastu osten-
 taret sollicitè operam dedit. tum & pugnantiā di-
 xit, & stolide prolixus fuit. Sed age, experiamur an
 hæc & brevius à nobis dici, & elegantius possint.
 equidem si contendere cum auctore antiquo fas
 est, ita maluissem,

ἔμὲν γὰρ τοιαῦτα ἔσαν βρομίῳ κεραῖαι,
 οἳαί περ βοός ἐισι γεωμόρε, ἢ καὶ ὁποῖαις
 γαυριῶν ἀχελῷῳ ἀγάλλειο, τὰς πόδε κλάσσει
 ἡρακλέης χεῖρες σφαιρίζειται, ἀλλὰ σελήνης
 βλάσησαν κέρωσι πανείκελοι, αἰὲν ἀγαγεῖς,
 ἀντιβίοις ἀτίνακτοι· ὁ δὲ δρασὺς &c.

paucis tam multa diximus, atque ille, imò plura:
 sed sobriè tamē, & candidè, & castè. quod primum
 est & præcipuum in omni re.

478. 25. γείτονα καὶ κυθέην] equidem ignoro hoc (313)
 quid sit. forte legendum,

ἠέλιε φλογεροῖο δι' ἄρματῳ αἰθέρα τέμνων,
 γείτονα καιομένην ὑπὲρ αἰλακά φέγλῳ ἰάλλων,
 σῆσον ἐμοὶ σέο δίφρα.

nam de India loquitur, cujus solum sol quasi urit
 perpetuo. possis & γείτονα κυανέην &c. nam ab usti-
 one quoque est nigror.

480. 12. κείσο νέκυς &c.] est jocus amarulentus, (314)
 & hostilis irrisio: quæ brevis esse debebat, & acuta,
 & tota

& tota mordax. languescit enim tandem ἰσοφρόνῃ
 & tollitur quicquid acre est, si prolixitas accedat.
 sicut & efficacius est, & magis terribile τὸ ἐν ὀλί-
 γῳ πολὺ ἐμφαινόμενον. noster hic cum pungere &
 irridere vellet, ῥητορεύοντι similis factus est. Inter-
 fecerat ipse se belli dux, & mortuus in flumen pro-
 volvebatur, de quo antea bibere milites suos ve-
 tuit, & ipse, licet sitiens, abstinuit ab ejus potu. Huic
 igitur insultantem facit alterum, sed, ut dixi, lon-
 gis ambagibus. Equidem arbitror pauca illa po-
 tuisse sufficere.

ἢ πῖες ἀβρὰ ῥέεθρα μελισσῶν ποταμοῖο.
 καὶ ποταμός σε κάλυψε, καὶ ἤμβροτες ἠδέο ὄϊνε.
 γεύσο κωκυτοῖο, καὶ ἦν ἐδέλης, πῖε λήθην,
 ἄρεο ὄφρα λάθοιο καὶ αἰμαλέοιο κυδοιμῶ.
 sunt acerbissima, & aculeis plena, ac tanto δεινότη-
 ες, quanto breviora. Cætera, quæ male adjecit,

ὑμετερον δὲ
 θηειάδην θνήσκοντα πατήρ κρύψειεν ὑδάσωνος
 ἡμέας ἀμφοτέρως, ἐκυρόν καὶ γαμβρόν ὀλέσσω,
 ἀντὶ δορός φονίοιο καὶ εὐδήκτοιο μαχαίρης
 σείων εὐία δύσσα, καὶ ἀμπελόεσαν ἀκωκὴν.
 ἀλλὰ διαφοίνηεντι κατακλείνω σε σιδήρῳ,

deberi omnia jure possint. nihil enim nisi inepte
 garrit: atque etiam postremo ait, quæ ante negave-
 rat. tanti refert, utrum in illusionibus istis diffu-
 sum aliquid sit & exuberans, an concisum. quem-
 admodum neque in imitatione perinde est, hoc
 an illud sequaris. Nam Lacones quidē, quum tri-
 bus verbis scriberent ad Philippum, λακεδαιμόνιοι
 φιλίππῳ. διονύσιον ἐν κοεῖνθῳ, plus ei significaverūt,
 quam si de rerum humanarum mutatione, de deo-
 rum justa vindicta, de tyrannorum funestis casibus
 multa

multa futiliter eū docuissent. Stesichori quoque dictum, quod apud Aristotelem est, vehementer perterruit Locros, ὅτι οἱ τέλιγες αὐτοῖς χαμόθεν εἴσονται. quod fortasse contempnissent ipsi, si longam instituisset, & fanaticam orationem. est enim, inquit dicendi magistri, magis horribile, quicquid obscurè intelligitur. quæ causa est cur mysteriorum quoque secreta allegoriis quibusdam tegantur, tanquam nocte & tenebris.

482. 13. nulla verborum vis est. leg.

ῥηίτερον γδ.

(315)

ἀσκεπέων δώρηκ' οἰσεύοντο φορηέες,
contra, inquit, quàm solet, factum est. facilius enim armati, quàm inermes lædebantur.

484. 8. πρᾶσπιζοντα] malè mutatum imperitis. (316)
lego,

ἀθρήσας δὲ πάλαντα μάχης ἑτεραλκείῃ ριπῇ
νίκην ἰνδοφόροιο πρᾶσπιζοντα λυάιν.

*In librum decimumoctavum
Dionysiacorum.*

488. 17. κ' πέλοπ' πλατὺν ὦμον, ὅσον θοινήσατο δηῶ, (319)
μορφώσας ἐλέφαντι νόθῳ τεχνήμονι κόσμῳ,

ἤεα δαιτρευθέντα πάλιν ζώγρησε κρονίων] est barbarismus. qui in bello parcit captorū vitæ, aut animo defectos recreat, is ζώγρηι. at iste, de quo loquitur, jam ante interfectus erat, & deorū quadam benignitate ad vitā revocatur. igitur debuit dixisse,

ἤεα δαιτρευθέντα πάλιν ψύχασε κρονίων.

488. 7. ἐμὸν μὴ παῖδα πρᾶς ἔλθης] nugæ. lego, (319)
πρᾶς

πρὸς διὸς ἰκεσίῳιο τεῦ, διόνυσε, τοκῆ,
 πρὸς σεμέλης θεόπαιδ, ἐμὸν μὴ δῶμα παρέλθης,
 ἔκλιον ὡς ὑπέδεικτο τὸν γενεῖῃα λυκάων.

(186) antea pag. 286. 23. contra fuit peccatum.

(323) 494. 17. δίζυγι χαλκῶ] non satis emendatè. I ee,
 ἢ κεφαλὴν ἐλέλιζε μετήλυδα δίζυγι παλμῶ.

(326) 498. 27. ——— ἐὸν δ' ἐνδυνε χιτῶνα,
 καὶ πίθον ὑπνώοντα, μέθη δ' ὡς ἐκλυε φωνή] est de-
 fectus unius aut plurium versuum, quos non est
 restituere sine opè codicum.

(327) 500. 12. fugit viros summos verborum trajectus,
 à quo laborat sententia.

Transp.

μέμνημαί τινα μῦθον, ὃν ἡμετέρῳ γενετῆει
 πατροπάτωρ ἐμὸς εἶπεν, ἐγὼ δέ σοι αὐτὸς ἐνίψω.
 ἀσσύριός ποτε βῆλ, ἐμῆς πολιῦχ, ἀξέρης.
 κυφίζων κρόν, ὕγρος &c.

planè non cohærent, neque ullum sensum eruere
 possis. transponam igitur quedam, & res plana erit,

μέμνημαί τινα μῦθον, ὃν ἡμετέρῳ γενετῆει
 ἀσσύριός ποτε βῆλ, ἐμῆς πολιῦχ, ἀξέρης
 πατροπάτωρ ἐμὸς εἶπεν, ἐγὼ δέ σοι αὐτὸς ἐνίψω.
 nihil æquè manifestum est. deinde incipit narrare,
 κύφίζων κρόν, ὕγρος &c.

(327) 500. 25. nemo dixerit integra esse,

ὠμοβόρυς τε λέοντας ἐπὶ κλόνον ἰνδὸν ἰμάσσω
 μὴ τρομέοις ἐλέφαντας, ἐπεὶ τοὺς &c.

nos hæc luxata iuvare posse confidimus, sed, ut an-
 te, transjectione. scripserim igitur.

Transp.

μὴ τρομέοις ἐλέφαντας ἐπὶ κλόνον ἰνδὸν ἰμάσσω,
 ὠμοβόρυς τε λέοντας. ἐπεὶ τοὺς ὑψιμέδων ζεὺς
 κάμπτων ὑψικάρηναν ἀπηλοίησε κερραυῶ.

loco suo motæ erant duo hemistichia. quod mirum
 est, & raro fieri solet.

500. 30.

500. 30. ἐχιδναίων ἀπὸ παρσῶν] sæpe observavimus (328)
 παρσὸν in his libris spurium esse & supposititium.
 legendum est,

ἀνερρίπιζον ἐνυῶ
 χείλεσιν ἐρπυσήρες, ἐχιδναίων ἀπὸ λαμῶν
 ἰὸν ἐρευγόμενοι δολιχόσκιον.

502. 12. — ἀυχέν⊕ ἔρη (328)
 εἶρωε χαλαζήεντι τετυμμέν⊕] neque ἔρη rectum
 est, neque τετυμμέν⊕. emendem,

σκορπί⊕ ἀυλοέλικι⊕ ἐπήορ⊕ ἀυχέν⊕ ἄκρη
 εἶρωε χαλαζήεντι τετυμμέν⊕ ὀξεί κέντρῳ.

504. 2. τὸν κρόν⊕ ἄπλεον ἔιχε] nemo hactenus (329)
 cum laude hinc se expedit. neque mihi verò ali-
 quid certi succurrit, aut quod ratum haberi po-
 stulem. quantum tamen conjectura assequor, vi-
 detur scripsisse,

τὸν κρονίων ἀλέειν ἐκαταυχμάζοντα κεραυνῷ.

hoc aptum esse fatebitur, qui cætera inspiciet. &
 fortasse genuinum est.

506. 30. castiganda est ejus imperitia, (332)
 ἢ πῖθον ὡς ἐνόησε καληπιόωντι προσώπων
 πῶτμον ἐξ σαφύλοιο σοφῆ μαντεύσατο σιγῆ
 αὐτόματ⊕.

quum ædes intrabat, inquit, ex luctu domestico-
 rum facile per se divinavit obiisse patremfami-
 lias, etiam si nemo hoc ei diceret. hoc est quod ait,
 αὐτόματ⊕. iterum offendit in Hellenismo. certe
 enim quibus nemine indicante novisse aliquid
 contingit, si non αὐτομαλίζουσι, sed per se illud sciūt.
 αὐτόματ⊕ enim est, qui nullius jussu, sed sponte ad
 aliquid impellitur. αὐτοδίδακτ⊕ vero, quem ne-
 mo docet. illud ad voluntatem spectat, hoc ad in-
 tellectum. quare sæpe etiam qui scientiæ amantif-
 simi

simi sunt, parum tamē proficiunt, quia studii hanc laudem deterit culpa ingenii. neque enim semper promptam voluntatem indoles quoque industriæ comitatur.

(ibid.) ibid. 12. μαρμαρυγὴν δολέσσαν] hoc verum esset, si fūco faciem oblevisset. at nunc ait squalere eum & in luctu esse. quare legerim,

πῶς φορέεις τῆδε πέπλα χυτῆ ῥυπόωντα κοινή,
μαρμαρυγὴν δολέσσαν οἷς εὐνοῖ παρειάι.
nimitum cinere se consperferat.

*In librum decimumnonum
Dionysiacorum.*

(340) § 20. 6. σειληνὸς δὲ νεοσπίστῃ νέον δῖνον] sunt adeo distorta, ut vix restituere possis. conati tamen fuimus hoc modo,

δὸς χάριν ὄφερα ποιοῖμι παλαιγενέῃ χύσιν ὄινῃ,
σειληνῶ δὲ λίποῖμι πεινῆ νέον δῖνον ὀπώρης.

illi, inquit, mustum relinquam : mihi sit vetus vinum bibere.

(341) § 22. 10. ἦν δὲ οἱ ἀρμονίη] imo dixit, opinor.

ἦν δὲ οἱ ἀμβροσίη γλυκερὸν πόσον.

promiscuè enim istud veteres non magis de cibo, quam de potu. quod vulgatum est, neque eget exemplis.

(ibid.) § 22. 1. ἢ δὲ μὲν θία &c.] est hæc Dionysiaca saltatio, qua res acta quædam manuum gesticulationibus repræsentatur tanquam in scena. eam noster ut exprimeret, multum sudavit, & inepte nugatus est. rem enim unam & eandem variat, sed prodigialiter,

ter, & dum ubertatem sequitur, specie recti deceptus est. Verum alibi quoque hoc vitium tetigimus.

526. 27. *διὰ τε μορφὴν*] nullum est vestigium germanæ scriptio- (344)
nis. & tamen necesse est legas,

————— *διὰ τε λοιβὴν*

ἄστυρον κρητῆρα λαβὼν ἔρριψε ρεέδροις.

sacra enim facit fluvio.

528. 14. *σειληνὸς πάλα ἄλλος ὑπέροιος αὐλὸν ἀμείβων* (345)

ἀυχένα γᾶυρον ἄειρε] id est, animos sumpsit à cantandi peritia. Hoc ille qui quiliarum legulus à Romuli nepotibus sumpsit: sed imperitè. nō enim bene advocaverat genium suum. quare accensendum hoc est cæteris Nonnismis: imo ponendum in fronte.

548. 31. *ἢ αἱματόεντι σιδήρῳ*] non est sanum. re- (359)
scribo,

ἢ ποσὶν, ἢ παλάμησιν, ἢ αἱματόεντι καρῆνῳ.

nam membra hospitem, quos occiderat, suspendebat in vestibulo.

550. 19. turbata sunt, & mirū in modū implexa.

*ὡς δ' ὅτε τις παρὰ χεῖμα γαληνάη παρὰ λόχη
ἀννεφέλυ φαέδοντ' ἰδὼν τερψίμβροσε ποιμῆν
πανὶ δὲ κῶμον ἄγειρε.*

est Ilias mendorum. videor tamen omnia nitore suo restituisse,

*ὡς δ' ὅτε τις μετὰ χεῖμα γαληνάη παρὰ λόχη
ἀννεφέλυ φαέδοντ' ἰδὼν σέλας ἀνθορε ποιμῆν,
πανὶ δὲ κῶμον ἔγειρε, συνωρχήσαντο δὲ νύμφαι, &c.*

nescio an germana sint: certe quidem plena sunt & aperta. Falkenburgo aliter hoc tentatum fuit. sed non procedebat.

562. 11. *ἀναξ βακχεῖστο*] loquitur de pastoribus, (368)

I 2 qui

132 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.
qui in Arabia. lego,

ἔἰς ἐνοπιὴν ἄγραυλον ἄρα ψ βακχεύετο ποιμῆν.
apud Homerum quidem est,

— σὺβάτης ὄρχαμ. ἄνδρῶν,
sed longè dispar ratio est.

(368) 562. 15. ἄτροφον ἄρσενόπαιδα] inter hæc & illa, quæ
sequuntur, νυμφάων παλάμησιν &c. est ingens hia-
tus. deest enim orationis ille flexus, quo rediit ad
Lycurgi calamitatem memorandam. hoc ex serie,
quam instituit, manifestum est.

(369) 564. 6. ἄρραβίας σχεδὸν ἦλθεν] etiam hîc nemo ne-
get lacunam esse, quæ expleri potest, si hoc aut si-
mile addideris,

ἢ τὰ μὲν ὡς ἐνόησε διὸς δάμαρ, ὠκεί τασῶ
ἄρραβίας σχεδὸν ἦλθεν, ἐνυαλίῃ δὲ καμόντα
ἤεα δενδρήεν] ἀνεζώγησεν ὀλέθρον.

jam enim transit ad Lycurgi liberationem.

(370) 564. 24. μῶμον ἀνασήσειεν] jam ante diximus hoc
esse vitium exilis characteris, quod ξηρότης appel-
latur. deinde esse quoque ineptum barbarismum.
vide quæ ad pag. 44. 22.

(373) 570. 16. αἰδέσθ. ἀμήσαντα φύλοσπῶρον ἐσμὸν ἀρό-
τρων] sic legendum est. nam & antea quoque de
eodem hoc, pag. 328. 29.

— γέρον κρέν. ὀπώτε τέμνων
ἄρσενα πατρὸς ἄροτρα &c.

Lucretio etiam hanc corporis partem esse vomerem
scimus. Sed hîc iterum Hellenismi sui fidem
nobis facit. imperitè enim illud,

— ἐσμὸν ἀρότρων, quum de solo isto sene
loquitur. sicut enim μήδια, & ἄροτρα, & genitalia,
unius cujusdam peculium esse possunt, ita ἐσμὸς
ἀρότρων, non nisi plurium & diversorum. Qui hoc
ignorat,

ignorat, nihil nisi tiro in his est, & puer.

570. 31. σύνδρομον αὐ ἐρίσω] est jocus falsus, & (374)
plane festivus. nuncium ab hostibus ad se missum
minis terret Indorum dux, & quia longis auribus
erat, suaviter ludit hominem,

ὃ μὲν ἐγὼ τελέσω σε διάκρονον· ὃ δύνασαι γὰρ
λάτει· ἔργον ἔχειν οἰκοσάον· ἀλλὰ σε μακροῖς
ἔασσι πικίζοντα παρ' εἰλαπίνησιν εἰάσω.

ubi victoria, inquit, potitus fuero, ad hoc opera tua
utilis erit, ut mensæ meæ adsistas, & auribus tuis,
tanquã flabello, vêtulum mihi facias, dum cæno.
Magni stuporis, & asinitatis cujusdam indicium
est, longis auribus esse, aut eas movere posse. Quod
etiam Aristophanes leporum pater vidit, & paulo
aliter hoc scommata torit in Athenienses, qui ab in-
sanis declamatoribus falli se, & circumduci patie-
bantur, dum omnia eorum dicta probabant, & ad-
mirabantur.

ΑΛ. πρῶτον μὲν ὁπότ' εἴποις ἐν τῇ κκλησίᾳ,
ὦ δῆμ', ἐρασίης εἰμι σὸς, φιλῶ τέ σε,
ἢ κήδομαί σε, ἢ προβλεύω μόν·
ἀνωρτάλιζες, καὶ κερσπίας. ΔΗ. ἐγὼς

ΑΛ. εἶτ' ἐξαπαλήσας σ', ἀντὶ τέτων ὄχετο.

ΔΗ. τί φησ; τοιαῦτά μ' ἔδρων, ἐγὼ δ' ἔκ ἠθόμην;

ΑΛ. τὰ δ' ὅτα γάρ σε, νῆ δ' ἔξεπετάνητο
ὡς περ σκιάδιον, καὶ πάλιν ξυνήγετο.

planè acris quædam, & mordax vis est hæc. Iam in
illis quoque, quæ nos ait pag. 544. 10. aliquid in- (356)
est, quod vehementer pungit,

ἐκλαδίην δὲ λαβὼν δολιχόσκιον ἔρην
σιληῶν, λασίην τελέσω πλῆξιππον ἰμάθλην.

est summa quidem venustas, sed talis tamen, ut
terrorem quoque animis incutiat. in quo veteres

maximum momentum posuerunt, & Homerum fuisse primum omnium observant, qui his ἀσεισμοῖς usus fuerit subinde πρὸς δεινωσιν. Itaque hujus proprias quasi faciunt τὰς φοβεράς χείρας, quia formidabilis est etiam quum ludit. Tale est illud munus immanissimi hominis,

ἔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι.

nunquam magis timeri debuit, quàm quum isto modo jocabatur. post hunc Xenophon quoque extitit, qui in hoc genere admirabilis fuit. sæpe enim feliciter ex re invenusta & odiosa τὴν χάριν affecutus est: quod non magis usitatum tunc erat, quàm si aut ex calidis frigescere, aut calefieri ex frigidis cuiquam contigisset.

(374) 572. 2. καὶ σάκεϑ πτυκτοῖο μέσον &c.] hæc vitium tinniunt. nam postea rectè, δίζυγι δέλτω. omnino scribendum est,

ἢ πίνακϑ πτυκτοῖο μέσον κενεῶνα χαράξας

τοῖον ἐπϑ ταχύμυδϑ ἐπέγραφε δίζυγι δέλτω.

ait regem ei dedisse literas, sed in tabulis exaratas. In animo habuit Homeri verba, quæ sunt Il. ζ. de Præto,

πέμπε δέ μιν λυκίην δῖ, ἔπορεν δ' ὄγε σήματα λυτρά,

γράφας ἐν πίνακι πτυκτῶ θυμοφόρα πολλά.

☞ Cæterum ut in aliis sæpe, ita hic quoque ostendit se nullum usum habere aut comminiscendi aliquid novum, aut alios imitandi. ineptum enim est, quod ait, πίνακϑ κενεῶνα. erant enim tabulæ hæ planæ & æquatæ. at κενεῶν est capax cōcavitas quedam, quæ in planis esse nō potest. deinde illud Homeri, θυμοφόρα πολλά, quia commune & tritum videbatur, ambitiose mutavit,

δίζυγα δέλτον ἔχων ἐγκύμονα δηϊοτήτϑ.

ita,

ita, dum variationis studiosissimus est, atque etiam
anxius, fataliter nugatur.

574. 8. ἡελίον βαλβίδα μεσημβείζουσαν ὀδύων] id est, (376)
meridionalem plagam. sed quid causæ erat, cur
meridiem faceret Solis carceres? certe enim hujus
curriculi initium in oriente cōstituere debuit, me-
tam in occidente. at medium sit meridies.

*In librum vigesimum secundum
Dionysiacorum.*

576. 19. ὑπὸ ζυγῶ] sub montium cacuminibus, (377)
inquit, quæ flumini impendebant, sederunt. sanè
hoc novum est in puriore Hellenismo. non enim
sicut Romani hîc juga, ita Græci quoque ζυγῶ
agnoscunt. sed non semel ad Latinos deflectit, &
barbarus esse adfectat.

578. 17. dissoluta sunt, & pendent. neque possu- (379)
mus veram lectionem ex conjectura restituere: sed
sententia tamen aliquid hujusmodi requirit,

ἄρα οὐδὲ ὄρνις ἐν ἡέει κῆφ' ὀδίτης.

582. 31. θωρηχθέντας ἀμαδρυὰς] mirè adulterinū. (382)
jussit, inquit, belli dux totum exercitum ordine di-
scumbere, & cibum capere. legerim igitur,

νοερεῖ δὲ κέλευε σιωπῆ

τεύχεσι θωρηχθέντας ἀνὰ σίχας εἰλαπινάζειν.

584. 6. πεισσοῦτος ποταμοῖο] sæpe quædam adeo (382)
portentosa pro germanis substituerunt scriptores
librarii, ut nulla manserit affinitas. ex sententiæ
ductu necessariò reponendum est,

ἢ ταχινὸν μετὰ δόρυπον ἐπέρρεον ἀσπιδιῶται
γείτον' ἐκ ποταμοῖο πιάιν ἐπιδόρυπον ὕδωρ

136 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

νεύμασι θεσπεσίοισι περισσόνου διονύσου.

- (384) 586. 15. δυσπέμφελον ἄγρην] etiam hoc inusitate deformatum est. germanum erit & rectum,
ὡς δ' ὅτε τις περιχέων ποταμὸς δυσπέμφελον ὕδαρ
ἄσα] ἐκ σκοπέλοιο &c.
- (ibid.) ibid. 21. ἐσύρετο γείτονι] est referendum ad eosdem auctores. potius enim scripsit noster,
——— πολλὴ δὲ πρῶτα
ὑψιφανῆς περιδελυμν] ἐσύρετο ρεύματι πρῶτη.
auferebat, inquit, obvia omnia vis torrentis.
- (391) 596. 26. νέφ] ἐνδῶν] est mendum. Cum telis hostium, inquit, premeretur media phalanx, retrocessit aliquantum. extremæ verò manserunt. ita facta est quasi curvatura quædam gibbosa, & μνησίδης. mutem sic leviter,
μεσαλίης δὲ φάλαγγ] ἀλευαμένης νέφ] ἰῶν,
χῶρ] ἐγυμνώθη περαῆς ἰνδαλμα σελήνης.
- (406) 620. 5. πυρσὸς ὀρόντην] falsum est, & dicendū fuit,
ἰνδὸς θυρσ] ἐπεφνε, ἢ ἐφλεγε πυρσὸς ὑδάσπην.
Hydaspes enim igni ustus est. at Orontes gladio suo se confodit, & in flumen provolutus est. quæ omnia jam antè narravit.

*In librum vigesimum quintum
Dionysiacorum.*

- (421) 642. 1. ἀλλὰ &c] iterum periclitatur ingenii sui acumen, sed nescio quo modo non benè procedit. In Iliadis libro 2. supra omnem dicendi virtutem sunt illa,

ἔμθα δ' ἔστω εὐρυθύοιο νεοσσοῖ, νήπιε τέκνα,

ὄζα

ὄζω' ἐπ' ἀκροτάτῳ πετάλοις ὑποπεπληῶτες.

atque hos quidem postea serpens,

— ἐλεεινά κατήθιε τετριγῶτας.

miserabiliter omnia, & significanter dixit. at nos-
ter, qui in imitatione omne suum studium vide-
tur posuisse, quædam ex his secutus est, sed ineptè.

— δρακοντείοιο πεθιπότες ἄκρα γενεῖς

ἰνδῶης παλαάνοιο πάλιν κλάζου νεοασοῖ.

primo illud, *πεθιπότες*, quàm non aptum est? certe
enim miramur ea etiam, quæ nos oblectant. at il-
los formido & horror ceperat. deinde malè exces-
sum addidit divinis Homeri *ἐννοίαις*. *πᾶ κλάζου* jo-
culare est de teneris pullis. tollit enim illud, quod
tantopere admirandum est,

— νήπια τέκνα.

major enim & clarior sonitus est clangor. alter sa-
tis habuit dixisse, *τετριγῶτας*. at de matre aliter,

— πέρυγῳ λάβεν ἀμφιαχῆαν.

quod igitur jam sæpe antè factum diximus, etiam
hîc in contra dicendi vitia incurrit. illic scripsit-
se debuit,

— πάλιν τρίζου νεοασοῖ.

at hîc verò,

— δεδοικότες ἄκρα γενεῖς.

aliquanto enim minus inepta jam erunt.

642. 9. ἀμφ' ἐμὲ βακχευθεῖσα πεειτρέχει] in toto (421)

hoc loco duo sunt manifesta *πάθους* vitia, *παρέν-
θουσον*, & ridicula *φαντασία*, de quibus jam satis ini-
tuo diximus ad pag. 8. 11.

642. 26. κρίνων ἠγορέεν τεκέων διός] nusquam po-
tuit in propria pelle quiescere. supra ineptè phy-
fici, & astrologi, & grammatici & aliorum perso-
nam sibi sumpsit. nunc ex puerorum ludo exem-
plum

I 5

plum

plum adfert cujusdam προγυμνάσματι, sive λόγου ἀντεξέλασικῷ. toto enim hoc libro id unum egit, ut heroum quorundam virtutes inter se compararet. quod planè erat præter rem & institutum. tum & ex dignitate hujus scriptionis non fuit, quia planè scholasticum est, & puerile. solent enim hoc dicendi genere magistrelli olim discipulos suos exercere, quo nihil miserius erat, nihil putidius. & tamen noster se hic jactat. Sane debebat in hoc caractere ista frigida non tetigisse: sed tamè quia sic ei visum fuit, haut nihil est consilium ejus, & tam graves causas potuisse cognoscere.

(428) ibid. 10. πότμον ἄγων ἀσίδηρον, ὅπη &c.] nescio equidem qua ambitione & molimine hæc duxit ex illis simplicissimis Theocriti, quæ sunt in ἠρακλ. λεοντ.

ἦρχον δ' ἐγκραλέως σιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
ἐξόπιθεν.

de eodem enim, & ejusdè facto uterque loquitur.

(430) 654. 31. sunt disjectæ & turbatæ membra orationis. quæ in locum suum restituumus apta transpositione.

πολλάκι βᾶκχι

ἄσπελον ἐυκεράων ἀγέλην δαιτρεύσατο ταύρων
ὑτιδανὴ θεράπαινα βοοκραίερα διονύση.
πολλάκις οἱ κεράεσσιν ἐμάρνατο μαινόμενος ἔσς,
θηγαλέην δ' ὀπίκρυτον ἀνειρύσσασα κεράτην
εἰς γόνυ ταῦρον ἔκαμψεν ἀκοντισῆρα λεόντων.
κάλλιπε κ' ἑτριλόφοιο &c.

summi viri hæc quoque trajecerunt, sed nec eodè modo, neque fortasse tam commodè. necesse enim est ut in fine flexus aliquis sit, & συσροφῆ. quod nunc hoc modo, quam illo, magis fit.

660. 5. *πλησαμένης*] depravata hæc & transposita sic emendanda esse censuit incomparabilis vir, (433)
D. Heinsius.

νίκης δ' ἐλπίδα πᾶσαν ἀνερρίπιζον αἴηται,
πλησαμένης ἐὰ κύκλα παλιννόσοιο σελήνης
μετρήσαντα μόδοιο τριηκοσῆς δρόμον ἦες.
παπταίνων δὲ λέοντας ἀεργηλῆ παρὰ φάτην
ῥοια λέων βρυχᾶτο.

Transp.

662. 25. ὠκεανὸν φορέοντι τί σοι ῥέξειεν ὑδάσπης;
sunt argutia sophistica, & argumentum futile. (435)

*In librum vigesimum sextum
Dionysiacorum.*

Ibid. 17. *πολλάκι δ' ἠνεμόεν*] &c.] quod alibi sæpe, id hic quoque accidit. multa enim transposita sunt. nos, quod difficile erat, singula quæque suo loco reposuimus. locus integer adscribendus fuit, ut magis aperta res esset. leg. (452)

ἀλλὰ σοφοῖς σομάτεσσι μελίξε) (ὠρίων) ῥοια τίς ἀνῆρ
πηκλίδι νυμφοκόμῳ θαλαμηπόλον ὕμνον ἀείσων.
κατρεύς δ' ἐσσομένοιο προθεσπίζει χύσιν ὄμβρε
ξανθοφύης, λιγύφων) ἀπὸ βλεφάρων δέ οἱ αἰγλη
πέμπεται ὄρθρινῆσι βολαῖς ἀντίρροπος ἦες.
πολλάκι δ' ἠνεμόεν] ὑπὲρ δένδροιο λιγαίνων
σύνδρο) ὠρίων) ἀνέπλεκε γείτονα μολπῶν
φοινικέαις πτερύγεσσι κεκασμέν) ἢ τάχα φάτης
μελωμένε κατρη) ἐώιον ὕμνον ἀκέων
ὄρθριον αἰολόδειρον ἀηδόνα κῶμον ὑφαίνειν.

Transp.

κεῖθι καὶ ἐγρημέθων μερόπων τραγῶς, & cætera,
ut ordine sequuntur.

- (462) 704. 12. insolenter mutatum. non enim jubet eos interfici, sed vetat, & in famulatu esse vult. deinde non satis portentosum est illud de telis. & dixerit potius.

μη δολιχοῖς μελεέσαιν ἐπιφάουοντας ὀλύμπου
γηγενέας κύκλωπας ὀλέσσαιτε.

hoc planè erit pro reliqua ejus magniloquentia. multa enim thraso ille Indus inepte effutit, & verbis pene difflat integras legiones.

- (467) 712. 2. existimavit vir incomparabilis lacunam hic esse & hiatus. quod verum non est, sed quædam tamen mutanda sunt. leg.

ἢ θρασὺν ἀμπελόεντι περιπλεχθέντα κορύμβω
νεβρίδι χαλκοχίτωνα καλύφατε θυριαδῆα.

sumat, inquit, hunc ornatum, quem cæteri omnes, qui orgiis ministrant.

- (470) 716. 2. ἀπότῃ σιρῆν] peccatum à scriptore librario. leg.

ὁ ἀπότῃ σιρῆν φησὶν ὁ φησὶν, ὁ ἀπότῃ δὲ σιρῆν
μητέρα σὴν ἀπέειπεν, ὅτε δρόμον εἶχε καὶ αὐτὸς
ἀσωπὸς &c.

sic Callimachus quoque de eadè hac fuga quum loquitur, Peneum simul, & Dircen, & Aſopū jun- git. & noſter alibi non ſemel.

- (470) 716. 4. hallucinatus est,

ἀσωπὸς βαρύδεντον ὀπίθερον ἰχθυὸν ἐλίωσαν.

fluvii enim βαρύδεντοι celeriter, & rapido cursu fluunt. at Aſopus leniter & lentè. debuit dixiſſe βαρύγυτον. nam & poſtremum fuiſſe ait, & Callimachum ſequi voluit, qui hujus tarditatis cauſam quoque adfert,

ὁ δ' εἶπετο πολλὸν ὀπίθερον
ἀσωπὸς βαρύγυτον, ἐπεὶ πεπάλαντο κεραυνῶν.

nimirum

nimirum sensit divinus vir nullo impetu, neque ingenti strepitu, sed potius placido murmure eum ferri.

716. 25. σκήπτροισιν ἐρίζων] imò contra & sensit, (471) & scripsit. leg.

ἐμοῖς σκήπτροισιν ἀρήγων
μάργαλο πτήνεσαν.

auxilium enim ei tulerat, cum imperii res in extremum essent adductæ periculum.

*In librum vigesimum octavum
Dionysiacorum.*

722. 24. Δηριάδην ἀπέλεθρον ἐπαΐσοντα νοήσας] in (475) mendo sunt omnia. ait Phaleneum quendam, quū in Deriadem impetum faceret, à Corymbaso occisum fuisse, qui caput ense ei abstulit. manifestò hoc voluit. etsi ex verbis corruptissimis quidvis aliud potius, quàm hoc, intelligitur. non potest his mederi levis mutatio. forte leg.

λυσσαλέον δὲ
δήιον, διαρέεθρον, ἐπαΐσοντα νοήσας
ἀλκήεις ἐκίχησε κορύμβασος, ἐσσυμένους δὲ
λαίμον ἀπιλοίωσε.

certum est aut hoc, aut simile restitui debere.

724. 1. πατρῶη] nescio qua fati iniquitate factum (475) fit, ut hominem plus satis per se ineptientem multo fecerit ineptiorem quorundam supinitas. certe hæc quidem distortissima erunt, nisi sic transponantur, ut nos ea exhibemus,

μηκεδανῆ κεκάλυπτο κασιγνήτοιο βοείη

δαρδα- Transp.

142 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

δαρδανίης ἄτε τεῦκρον οἷσευήηρα γενέθλης
 εἰς σάκῳ ἐπταβόειον ἐδέχρυτο σύγγονῳ ἄϊας
 πατρῶη συνάεθλον ἀδελφεὸν ἀσπίδι κεύθων.

(477) 726. 11. non leviter peccat ignorantione Hellenismi.

——— ὁ μὲν φυγὰς ἵκελῳ αὐραῖς
 εἰς σραλίην βρομίοιο τεθηπότι χάζετο ταρσῶ.

scimus τεθηπότας esse, qui rerum miraculo stupēt,
 & admiratione defixi hærent. Noster, qui meminerat non minus pusilli animi vitium esse, omnia mirari, quàm metuere levissima, utrumque confudit. non poterat autem magis ineptè, quàm hîc. ait meticulousum quempiam fuisse, qui pugna desertâ in fugam se conjecit τεθηπότι ταρσῶ. nunquam suavior est, quam quum suas venustates expromit, quas hoc inficeto seculo nemo admittit. alibi similes sunt idiotissimi.

(479) 728. 32. φυλασσομένῳ γενεήῃ] si vulgata ista sequimur, jam Indi videbuntur hanc militis imaginem servasse. quod enim dixit, ναεήῃρι, quia est τῶν πρὸς π, ad eam terram spectabit, in qua res gesta est, quum de alia nihil addat. at hoc falsum est: & restituerim,

——— ἐν δέ τις ἄρεῳ εἰκὼν
 ὀψιγόνῳ ναεήῃρι φυλασσομένῳ μαρραθῶνῳ.
 ait enim Atheniensem quendam fuisse, qui utroque brachio truncatus, pugnare tamen nondum desuit. huic igitur statuam postea Athenis erectam fuisse, ut in civium animis virtus excitaretur.

(480) 730. 21. ἐτοξεύοντο καρήνη] duo fulmina facit, terrenum & cæleste, ex quorum oppositione argutia quas dā jam aliquoties venatus est. quare legendū,
 γηγενέος σπινθῆρες ἐτοξεύοντο κεραυνῶ.

730. 23.

730. 23. σείων θερμά λέπαδνα] non dubium est, (ibid.)
 quin mēdose. Ait Indorum ferrum, & arma cessis-
 se facibus hujus, & ignitis telis. lego,

ἢ μελίας νίκησε, καὶ ἄσπετα φάσγανα κύκλω
 σείων θερμά βέλεμνα, ἢ αἰθαλόεσαν ἀκακὴν,
 δαλὸν ἔχων ἄτε τόξον.

736. 15. δώδεκα &c.] non alia via magis ad κα- (483)
 κοζηλίαν itur, quàm τῶ ὑπερβεβλημένῳ τῆς διανοίας
 καὶ ἀδυνάτῳ. facile enim fit, ut qui ultra fidem ali-
 quid dicere vult, idem etiam modū excedat. quo-
 rum ut illud licitum maximè est, ita hoc non lau-
 di, sed vitio ducitur. noster hujus rei mensuram
 nullam servavit. ait ducem quendam strenuum
 fuisse, qui in prælio

δώδεκα φῶτας ἔπεφνε μίης μυκῆμασι φωνῆς,
 λυσαλέης παρεχέων ὀλεσθήνορα βόμβον ἰωῆς.

sæpe laudi est mentiri & incredibilia dicere (est
 enim audacior ornatu subinde decoranda res) sed
 tamen gratia omnis amittitur, cum tam aperte
 hoc fit, ut mendacio fallere velle videaris, quare
 omnino cogitandum hic est, quo usque id deceat
 extollere, quod tibi non creditur. in hoc enim ma-
 ximum artis momentum, & omnis dicendi vis est.
 Certè nisi modulis suis & ponderibus ratio hic uti-
 tur, frequentissimè hæc res risum meretur: quem
 qui non captat, & tamen assequitur, ineptus est, &
 fatuus. De Satyrarum scriptoribus, & de Comicis
 aliter est habendum. hi enim & ubique cachinnos
 hominum captant, & omne punctum tulerunt, si
 bene hoc & feliciter succedit. Quare jam in Ari-
 stophanis Acharnensibus nemo hoc damnet, quod
 de Persarum ingluvie dicitur,

ἦ τ' ἐξένιζε, παρετίθει δ' ἡμῖν ὄλυσ

ἐκ κριβάου βῆς.

& de iisdem hoc quoque jocularè est, ὅτι *περὶ αἰετῶν* ἐξέλεγε, *ἐξέλεγε* ὅλα. enimvero licuit hic modum naturalem augendi res vel minuendi excedere, quia omnis ridicula dicendi ratio in eo est, ut portentose, & longè aliter, quàm est rectum verumque, dicatur. est autem totum hoc genus *ἀδυνάτω* simile, & ideo maxime est frivolum. quare qui hic excitatur risus, vilis est & scenicus, à quo in angusto illo caractere omnino cavendum est. alioquin non jam *ἐποποιία* amplius, sed comœdia fit, quæ vere est imitatio eorum, quæ deteriora sunt, quæque turpia. cæterum partem turpitudinis aliquam Aristoteles facit τὸ γελοῖον, siquidem hoc est quasi, inquit, ἀμάρτημά τι, καὶ αἰσχρὸν ἀνόδυνον, καὶ ἄφθαρτικόν. Quemadmodum igitur in illa venustas subinde, sive τὸ εὐχάρι, quæritur, ita in hac ubique fermè, & semper id, quod ridiculum est, quæ profecto multum diversa sunt, & operose distinguuntur à Græcis dicendi magistris. Nobis has differentias persequi nō est propositum, & satis sit dicere, peccasse nostrum, dum à vero ita recessit, ut & fidem amiserit, & in referia risum Comicum excitaverit mentiendi frigiditate. Adeo non sine magno periculo plus, quàm in re sit, designatur. nisi enim prudenter hoc & magno iudicio fiat, continuo contingit tolli vim omnem augendi, & laxari hæc omnia, quia nimis intenduntur. cui quidem malo tunc insigne remedium adferri docent veteres, quum ὑπὸ ἐκπαθείας τὰ τοιαῦτα μεγέθει τινὶ συνεκφωνῶνται περιστάσεως. animus enim postquam semel adfectibus concitatus est, plane sicut de forma amantes, ita de vero iudicare non potest, neque mēdaciis attendit, quia
æstu

æstu fertur, & velut rapido flumini obsequitur. Fidem igitur hic facere debuit ἢ τῶ παύσει ἢ ὑπεραχῆ, καὶ περισσασ. quod dum malè negligit noster, nihil aliud consequitur, quàm ut ludibrium debeat.

*In librum vigesimum nonum
Dionysiacorum.*

746. 26. summis viris hic placuit transponere quædam, quæ loco suo mota credebant. quod necesse non erat. sunt enim testè omnia, & ordine posita, sed tamen paulo aliter concipienda.

ἰλήκοι κλυτότοξ' ἀρισταίοιο πεσόντ'
ποῖον ἐμοί ποτε πένθ', εὐρραθάμιγ' ὀπώρας
κρείσσονα κικλήσκον' ἔης ὀδῖνα μελίσσης;

cur, inquit, ejus mortem lugeam, qui superbè artem suam meis inventis prætulit?

748. 17. ἀλλὰ τῶ ποδέοντι &c.] neque hic hiatus est, et si sic opinati sunt incomp. viri. plena enim erunt, & integra, si præcedentia illa leviter immutes,

ἰλήκοις κυδέρεα μετὰ θρασὺν &c.

750. 4. τροχοιδεῖ ταρσᾶ] forte leg. (492)

κυκλώσας ταλάεσι τίπῳ τροχοιδεῖ τυρῶ.

liquefacto coagulo, inquit, durabatur lac, ut caseus postea premeretur.

ibid. 26. ὡς νόμι'] est in toto hoc loco περιεργία (493)

sophistica, & mera puerilitas, de qua diximus ad

pag. 8. 14.

(1)

752. 18. nullo negotio omnia hæc restitui possunt. leg. (494)

K

χειρῶ

χειρὶ δὲ λήμνιον ἔγχυθ', ὅπερ κάμε πάτρι' ἄκμων,
 δεξιτερῇ κέφιζον, ἐπ' εὐφύεσσι ἢ μηροῖς
 φάσγανον ἠώρητο σελασφόρον.

his ita positis trajectio verborum, quam summi vi-
 ri indicarunt, ingeniosa magis, quàm vera vide-
 bitur.

(499) 760. 4. Specimen industriæ suæ egregium dedit
 in superioribus: neque abludit hoc ab illis, quod
 nunc protulit.

ἐπήλυθεν ἔσπερ' ἄσῆρ
 λῶν ἰνδοφόνου δεμίλια δηϊότητ'.

ex solo hoc joculari errore satis apertum esse pote-
 rat, quali fuerit ingenio. non fuit bellum tunc fi-
 nitum, sed nox tantummodò pugnam diremit. ne-
 que aliud quippiam est, quod dicere voluit. impe-
 ritè igitur & ineptè δεμίλια δηϊότητ'. nam poste-
 ro die rursus prælium redintegrandum erat.

(504) 766. 26. nihil certius, neque manifestius est, quàm
 hæc à scriptoribus librariis esse transiecta. duos
 enim tantum filios illa habuit, & ambos deflevit
 occisos. quale igitur hoc erit, aut qua mente dicet,

ὄφρα κε μήτηρ
 γνωτῶ κεκλιμένοιο πρῶσπισῆρα καβείρα
 δίζυγα δακρύσειεν ὀλωλότα τέκνα καβειρώ.

nimis portentosum esset, & nunquam auditum.
 sed non ita scripsit, scio. & omnino opus est hujus-
 modi transpositione.

καί μιν ὀπιπέων κυκλέμενον ἰδμνονι ταρσῶ
 γνωτῶ κεκλιμένοιο πρῶσπισῆρα καβείρα
 ἰσαφῆς τυφῶνι πέλωρ βακχεύετο μορφέυς
 γνωτοῖς διχθαδίοις κεκορυθμένθ', ὄφρα κε μήτηρ
 δίζυγα δακρύσειεν ὀλωλότα τέκνα καβειρώ
 εἰς μίαν ἠριγένειαν ἐνὶ δμηθέντα σιδήρα.

sententia

sententia in aperto est. duo Caberi, inquit, erant
ex eadem matre. horum alterum quum interfecif-
set Morreus, alter fratris sui cadaver protexit.
quod quum videret ille, hunc quoque, qui super-
erat, adortus est, ut uno die utrumque filium luge-
ret mater.

772. 26. leg.

τοῖον ἐπὶ μόγῃς εἶπε, καὶ ἔτι περὶ δεῖο φωνή.

agré, inquit, hæc dixit, & cum plura addere vellet,
vox eum destituit. levis quidem mutatio est, sed
quæ efficit, ut nullus jam hiatus esse amplius vi-
deatur: quod tamen existimarunt viri summi.

774. 30. κισσὸν ἀεράζουσα, τὸν ἀργολὶς ἔσυλε δαίμων, (508)

ὅσων ἐρευθιόωσαν ἐθήμονα φίλατο ρεῖν.

hoc ulcus cæteri omnes reliquerunt intactum, &
nunc sanandum est. Quam arborem Græci som-
niant aureos fructus tulisse, quum Iuno nuberet,
ea fuit ῥοά, sive malus panica. quare non levis cau-
sa fuit, cur hanc præ cæteris amaret illa diva. le-
gendum manifesto est,

τὸν ἀργολὶς ἔσυλε δαίμων

ὅσων ἐρευθιόωσαν ἐθήμονα φίλατο ρεῖν.

quantum, inquit, poma granata amavit, tantum
odit hederam.

788. 30. lege,

ὑπὸ φολάδα πέζαν &c.

ne sit necesse cū incōp. viris lacunā hic cōstituere.

794. 22. ὠκεανὸς κελίδων &c.] nimis: emerè & præ- (522)
ter expectationem abruptit longam orationem,
cujus tam ambitiosus fuerat apparatus, tantæ am-
bages & periodi. nihil erat quod eum turbaret: &
tamen ita subito desinit, ut eum attonuisse nu-
men aliquod videatur.

*In librum trigesimum secundum
Dionysiacorum.*

(527) 802. 3. γαῖαν ὅλην ἐμέθυσσε μύρῃ δολιχόσκιῳ ὀδμῇ]
Magnæ molis erat, & multi laboris, Dionysiaca
condere: quotidie enim novis curis animus inten-
dendus fuit, neque unquam otioso aut libero esse
licuit. quò nos æquiores esse decet, & minus indi-
gnari, si ardore quodã aut ἀπεροσεξία in errores mul-
tos inciderit, qui omnium hominũ, quotquot sunt,
occupatissimus erat. Sanè quidẽ, quum hæc scribe-
ret, omnino videtur aut novas ampullas finxisse,
aut peregrinas quasdam quæsiuisse ἐννοίας, aut
denique curibus induisse ocreas, ut rectè & ordi-
ne ad prælium procederent

— ἐϋκνήμιδες ἀπῆναι.

non igitur vacavit ei cogitare, odorem nihil esse
aliud, quàm tenuem ἀτμὸν, καὶ ἀπορροήν τινα, ut
Aristoteles & alii sentiunt. quare nullam posse ejus
umbram animo & cogitatione fingi. satis habuit
mira simplicitate ab Homero istud sumpsisse, apud
quem longiores hastas sciebat esse δολιχόσκιος. de
cæteris securus fuisse videtur. nam si leviter atten-
disset, qui poterat rem tam familiarem, tam vulga-
tam nescire? non est umbra nisi illius rei, quæ
conspici potest. at odorem qui conspiceret, aut cõ-
prehendere manibus vellet, frustra operam, opinor,
sumat, & sibi ipse illudat. Qui Satyras scripsere aut
comædias, non semel ab hac re risum captabant.
Hinc in Euripidis Cyclope, qui totus est quasi Sa-
tyra quædam, lepidissimus est jocus. de vino enim
ait

ait Silenus, homo rudis,

— παπαι ἀξ, ὡς καλὴν ὁσμὴν ἔχει.

ὁδ. εἶδες γὰρ αὐτήν. σιλ. ἔμὰ δὲ, ἀλλ' ὀσφραίνομαι.
Iudit senem Vlysses, & ut solet, argutatur. Multò
festivius est, quod in Plauti Pseudolo coquus ille,
tanquam errore quodam ait. Act. 11. Scen. Forum
coquinum qui vocant, &c.

Co. *Ubi omnes patinae fervent, omnes aperio,
Is odor demissis pedibus in caelum volat.
Eum in odorem caenat Iupiter cotidie.*

Ba. *Odor demissis pedibus?* Co. *Peccavi insciens.*

Ba. *Quid est?* Co. *Quia enim demissis manibus
volui dicere.*

fecit coquum Comicus simul & vitiosa locutione,
& rei notissimæ ignorantia peccantem, ut venustus
esset, & facetus. Quæ igitur vel in scena quoque
traducitur imperitorum inscitia, eam in Nonno
vix est ut culpam. incogitantia potius, aut fervor,
aut denique quidvis aliud in causa fuerit.

818. 13. nihil necesse est cum illustri viro quæ- (538)
dam hinc trajicere.

820. 13. eruditissimus vir laboravit ut neque au- (539)
thoris hujus ἀγγραμμάσησια hinc, neque τῶν κώλων
λύσις appareret. sed dum hoc fugit, in illud incur-
rit poterat tamen facile utrumque vitari. legerim,

κὶ χλόε̅ ἐν κύνκλοιο παρηίδε̅ ἀνδ̅ ἀμείψοι

μαρμαρυγὴν σίλβουσαν ἀπημάλδυνε προσώπυ.

pallor, inquit, faciem ejus verterat, & perierat for-
mæ decor.

838. 27. πόνυ̅ ἐτικλε̅] falsum est, & à mente ejus (551)
alienum leg.

ἦν ποτε πόνυ̅ ἐδεκλο, κὶ ἔμπαλιν ὅπασε γαίη.

antea in mari delituit. post terræ reddita est.

150 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

(561) 850. 30. ὡς πᾶρ⊙ ἐυρύνοντο, κὶ ὡς σομάτεσαι] sunt.
in mendo. neque illa meliora, que post, πάντες &c.
restituerim omnia,

— ἕδ' ἐ μέτωπα πεφυρμένα λευκάδι γύφῳ
ὡς πᾶρ⊙ ἐχρίοντο, κὶ ἕ σομάτεσαι πιώντες
δερμὸν ἐρημονόμοιο νέου σιλον αἶμα λεαίνης
πᾶνες ἀελλήεντες ἐβακχεύοντο κιδοιμῶ.

ap̄tē ad priora, & ad sequentia.

(561) 858. 11. fort.

σάνδι⊙ ἥρακλέης κικλήσεται εἰσέτι μορρεύς.

ut dicat Morreum fuisse quasi Herculem quēdam
Indicum. nam Indus fluvius ab incolis Sandus ap-
pellatur (ut ait Plinius) in jugo Caucasii montis ad-
versus solis ortum effusus: & ipse undeviginti reci-
pit amnes.

Lib. vi.
cap. xx.

(562) 854. 15. σοὶ μὲν ἐγὼ σκηπτοῦχε τῆς κειμήλια κέρης
βακχας πρῶτον ἀγῶ] non nunc primum incipit
ineptire. captivas mulieres, quas rex dono accipit
à genero suo, putidè κειμήλια ait esse. atquē nihil in-
ter κειμήλια censetur, quod animatum est. & Ho-
merus semper diversa facit,

— κειμήλιά τε πρῶτασιν τε.

illa enim in arculis adservantur, quia in magno
pretio sunt. at πρῶτασι est, quicquid gressu se mo-
vet, & in stabulis vivit aut in agris. Est igitur hoc
manifestum delirium: & si porro sic pergat, nihil
jam reliquum sibi fecerit ad monstra nugarum.
sed neque nos pares erimus illis conficiendis. ni-
mium enim defetiscimus, & prope est ut nos tæ-
dium ac molestia necet.

(565) 858. 22. μορρεύς δ' ἔκ' ἀμέλησε] video hic ingen-
tem lacunam, quam supplere non est opis nostræ.
jam ante dicendum fuit, quo modo ex urbe iterum
egressus

IN NONNI DIONYSIACA. 151
egressus sit, postquam non repererat, quam quaerebat.

*In librum trigesimum quintum
Dionysiacorum.*

866. 9. infeliciter venditat acumen suum. fuit, (569)
inquit, ex ducibus aliquis, qui sensit νεκρὸν πόθον
ἀπνοον, hoc est, cadaveris amore infaniit. miseret
me infantiae. non enim sonant verba hoc, quod in
mente habuit. si argutandum fuit, oportuit dixisse,

καὶ νέκυσ πόθον ἔχεν ὁ ἔμπνοος.

& paulo post quoque rectius fuisset,

ἀπνόος ὄϊσρος ἔχει μετ' ὄν ἔμπνοον.

miram verò, si aliquid in hac arte à nobis discere
debeuit, cujus & magister ipse erat, & institor.

868. 15. sunt hiulca, neque cohærent: sed tamen (571)
arbitror transpositione restitui omnia posse. lege-
rim enim,

ποῖον ἔχω μάγον ὕμνον, ἢ ἀσερόεσαν ἀοιδὴν,

ὄφρα θεοκλήτω περὶ χέων ἔπ' ἀνθεραῶνι

ἔταμένε τεδὸν αἶμα καλευνήσῃ κενεῶνι.

ἢ θελον ἐγγὺς ἔχειν &c.

Transp.

874. 28. insultat homini bellicis laudibus claro, (575)
qui cætera invictus, amoris tamen succubuit. spur-
cissimum est illud,

ἢ τόσον αἰχμάζεις ὅσον ἄρεος.

scio primitus scriptum fuisse eleganti venustate,

ἢ τόσον αἰχμάζεις, ὅσον ὄφρες, ἢ τόσον αἰχμαὶ

ἀνέρεος ἔτάζουσι, ὅσον βάλλουσι ὄπωπα.

non tela tua, inquit, tam certò lædunt, quàm puella-
rum oculi. multus in his esse solet, & perpetuus.

K 4

In 2

*In librum trigesimum sextum
Dionysiacorum.*

- (585) 888. 26. egregie decepit eum Hellenismus suus. Ait duos fuisse immortalium exercitus, quorum ille quidem Indis, hic verò Dionysio suppetias veniebat. in utroque multi, imò innumeri fuere. noster, quod antea dixit, insciens jam negat. quasi enim non plures dii, quam duo, adversas partes secuti fuissent, imperitè addit,

— πολέμῳ διδυμόκλυτῳ ἔβρεμεν ἠχῶ

ἀμφότεροι μακάρεσσιν,

puerile est. voluit dicere, ἐκατέρῳ θεῶν πλήθει. certe ubique in hoc genere ratio & usus duo quædam spectare solet, quæ natura sua unum quid & totum bis constituunt, etsi tamen sæpe ejusmodi quoque hæc sint, ut eorum ambitus plura & infinita complectatur.

- (594) 904. 10. iterum tironem in Hellenismo profite-
tur. mulieres Lydias ait tam strenuè in prælio rem
gessisse, ut altera Amazonum gens esse videretur,

— ἀνδροφόνους γὰρ

ἀλλοίας δόνυσσῳ ἀμαζόνας εἰς μόθον ἔλκει.

dicendum fuit, ἀλλας aut ἐτέρας. quod si ignavae fuissent, & minus bellicosa, quàm Amazones, rectè ἀλλοίας addidisset. Sed nimis immoramur his confutandis. & metus est ne, quod in aliis culpamus, id nobis obijciatur.

- (603) 916. 19. ἀνύσσω] leg.

— ἓνα μῦθον ἐρύσσω

δηλυμανῆ δόνυσσον ὁπάονα, δηριαδῆ.

ridi-

ridiculum enim sit, & meræ infantix, ἀνύειν δὲ λον,
cum cæteri omnes rectè τελέσαι, ex usu hujus idio-
tismi.

ibid. 29. ἀἰδι γείτων] leg.

ἦν δέ τις εἰρήνη μιννώει & ἀρεῖ γείτων.

(ibid.)

non erant enim nisi trium dierum induciæ: mox
rursus pugnatum est.

*In librum trigessimum septimum
Dionysiacorum.*

918. 26. miro apparatu nugatur de lignatore, (604)
quem procul vidit aliquis de monte descenden-
tem per viarum anfractus,

ἦν δὲ νοῆσαι

ὑψιφανῆ περιβλήτα κατήλυδα λοξὸν ὁδίτην.

nimia est hæc sedulitas, & inepta molitio.

936. 4. καὶ νύ κε σειομένων τροχαλῆ σροφάλιγγι γενείων, (615)
ἀλλὰ παρατρέφας ἀνεσείρασε] locus est admo-

dum obscurus, & in quo viri summi lacunam esse
putaverunt. ego, quod adferam, ratum haberi non
postulo. nam in tam insigni mendo quis conjectu-
ris suis fidat? videant tamen eruditi lectores, an nõ
sic emendanda sint & transponenda singula,

καὶ νύ κε σειομένων τροχαλῆ σροφάλιγγι γενείων

ἀφειδῶν σαλὸς ἵππ & ἀπέπηεν ἄκρα χαλινῶ,

ἀλλὰ παρατρέφας ἀνεσείρασε δίφρον ἐρεχθεύς,

ἦνία δ' εὐποροῖτα καλέσπασεν ἄρπαγι παλμῶ

ἀγχιφανῆς κατὰ βαιὸν ἐπισφίγγων γένυν ἵππων.

καὶ φάλιν ἐγγὺς ἔλασσε &c.

Transp.

942. 29. extrusit hoc nimis properanter

K 5

τοῖον

(620)

τοῖον ἀπερροῖσθαι ἀγένορα μῦθον ἀχάτης
 κερτομέων, νέμεσις ἢ τόσσην ἐφθέξατο φωνήν.
 dicendum fuit, ἐγράφαλο. nam & à Callimacho
 sumpsit hæc, & noti sunt Adrasteæ libri.

(624) 948. 19. valde errat qui hæc mendo putat vacare.
 sunt enim confusa & intricata, non dubito quin
 duo hemistichia ab oscitantibus transposita sint,
 quæ sic restituo.

Transp. αἰεὶ δ' ἀντιπάλοιο φυλάσσετε δύσμαχον ὄρμη
 μή ποτέ μιν πλήξειε καὶ ὄφρ' ἄλλον ἀράξας,
 ἢέ μιν ἀιμάξειε τετυμμένον, ἢέ μετώπῳ
 ἄκρα διαλήξειε κατὰ κροτάφοιο τυχήσας.

non optima hæc sunt, neque ego ut rectum cen-
 seo: verū meliora sunt, quam quæ deterrima. quid
 enim agas? ita ingenium est hujus, ut eadem sæpe
 ad nauseam repetere amet.

(625) 950. 5. — ἐπὶ θρωσμοῦ ἢ προσώπῳ
 εὐρυτέρῳ γεγαῶτ' ἐκυμαίνοντο παρειαί] licenter
 lascivit. sunt enim θρωσμοὶ ἢ in facie, sed in cam-
 pis, & in fluminibus. In cæteris ambitio imitandi
 Theocritum apparet, sed misera, & inepta.

ὄξυτέρῳ σροφάλιγγι μετάρσιον ἵχνη ἀείρων
 ἀμφὼ γναθμῶ ἐτυφεν ὑπ' ἕασιν.

non sunt comparanda cum divina simplicitate Si-
 culi,

αἰεὶ δ' ὄξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον.
 in illis verò,

— εἰσεῖσατο νῶτα κονίη
 θυμολιπῆς μεθύοντι πανεῖκελ',
 malè confudit, quæ prudenter distinxerat alter. pri-
 mὸ quippe illud dixerat,

ἔση δὲ πληγαῖς μεθύων.

ebrius enim similis erat, non quia jam jacebat in
 terra,

terra, quod noster ait, sed quia pugnis depexus ti-
tubavit, & stare nesciit, at deinde cum jam victus
erat, rectè addit,

——— πᾶς δ' ἐπὶ γαίῃ
κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέχεθε νῖκ' ἀπαυδῶν
ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας.

quæ profectò hand paulo præstantiora sunt.

952.2. ἀμφίδρομ' ἀνὴρ] duo, inquit, sic luçtaban- (626)
tur ut modo ille hunc, modò hic illum de terra le-
varet. au sim reponere,

——— ἔην δ' ἀμφίρροπ' ἀνὴρ.
nam postea addit,

——— ἑτερόζυγι παλαμῶ
ἔλκων ἑλκόμενός τε.

certè in hoc certamine non curritur, sed vestigium
uterque premit, & alter alterum supplantat.

952. 10. ἀυχμηρῆ φαιμάθω &c.] non ante pulvere (626)
consperfit adversarii corpus, quàm in terram deje-
ctus esset. at nunc uterque adhuc in gradu consi-
stit. quare non pertinent huc quatuor isti versus,
qui sunt inter illum, cujus initium est, θλιβομέ-
νων &c. & hunc, qui incipit, ἀμφοτέρων &c. traji-
ciendi igitur sunt, & reponèdi pag. 954. inter duos (627)
ἴστος, τερσῶ &c. & κ' τραχὺς &c.

τερσῶ τερσὸν ἔρειδε περὶ σφυρὸν ἄκρον ἐλίξας;
μυδαλέω δ' ἰδρῶτι χυτὴν ἔρραινε κοίνην
ἀυχμηρῆ φαιμάθω διερὴν ραδάμιγλα καθαίρων,
μὴ διολιθήσειε περὶ πλοκ' ἄμματι χεῖρῶν
θερμὴν τριβομένοιο κατ' ἀυχέν' ἰκμάδα πέμπων.
καὶ τραχὺς ἀνπιβίε τετανυσμέν' ὑψόθι γῶτων
χεῖρας ἕας &c.

Transp?

960. 33. 158] legend. (632)

κ' σκοπὸν ἰδυκέλευδον ἄγων ἀντώπιον ἰδ'.

est genus

est genus loquendi è medio, atque ex consuetudine vulgi petitum. nam potius dicendum erat, τὸν οἷσὸν ἀγων ἐναντίον τῷ σκοπῷ. Sed sæpe fit, ut vel malo more quodam, vel elegantiæ & joci causa hæc sic invertantur. tale illud est Aristophanis,

In Equi-
tibus.

τὰ μὲν ἄλλα μ' ἤρεσας λέγων, ἐν δ' εἴ προσέειπαι με
τῶν πραγμάτων, ὅτι ἡ μόνῃ τὸν ζῶμὸν ἐκερφήσεις.

una est res, inquit, quam non admitto, neque probabo. contra dixit, quam oportuit. debebat enim, ἐν δ' εἴ προσέειμαι τῶν πραγμάτων.

- (650) 988. 17. Hesperum & Phosphorum ait esse Mercurii stellam. quod neque verum est ex cæterorum mente, & ipse negavit alibi. sed de hoc errore diximus ad pag. 182. 11.

*In librum trigesimum nonum
Dionysiacorum.*

- (662) 1006. 20. ἀυχένα λάβρον ἔχουσα] ineptissimè hoc. non enim terribili, neque sævo vultu fuit, sed lætis cogitationibus animum erexit, & lætitia exultabat, ac gaudio triumphare cæpit. igitur γαῦρον præstitisset dixisse, aut aliud quidvis.
- (666) 1012. 3. εἰς ῥαχίνην &c.] offendit in arte dicendi, cujus non admodum se peritum fuisse jam sæpe antea probavit Aristoteles ait τὴν ἐνέργειαν esse quãdam μίμησιν, quam optimè assequi possis τῷ τὰ ἀψυχα, ἔμψυχα λέγειν. cæteris quoque idem placitum fuit, qui in hoc magnum momentum posuerunt. quare jam in omnium admiratione sunt ista Homeri,

δάπερ

δάπεδόν δε κυλίγθετο λάας ἀναίδης. &
 αἰχμὴ δ' ἑρνοιο δέστυτο μαιμώουσα.

plenissima sunt singularis cuiusdam ἐνεργείας, & vitam ac animam ipsam rebus addunt τὸ ἀναίχυνταιν, & μαιμῶν. Hæc noster quoque imitatus fuit, sed ea dexteritate, quæ ipsi propria est.

θηριάδης δόρυ πέμπεν, ἀποπλασθεῖσα δ' βάρχης
 εἰς ῥαχίνην δελφίνου ἐπώπιννε λοίγιου αἰχμῆ.

nimirum quia inter cætera, quæ ab Aristotele hic adferuntur, illud legerat, ὅτι ἐν πᾶσι τὸ ἐνεργεῖν ποιεῖν, εὐδοκιμεῖ, satis esse credidit, si hoc quacunque via sequeretur. reliqua, quæ ibidem subjicit divinus vir περὶ τῆς κατ' ἀναλογίαν, aut non vidit, aut neglexit. adeo enim insolenter hic modum omnem excedit, ut neque proportio ulla superfit, neque convenientia. certe quidem, qui cum ratione & cura satagunt, & operose seduli sunt, eos ego ποιπνύειν dixerim. nullus impetus hic est, nulla celeritas. quare omnino huc non pertinet.

1012. 9. si leviter hæc concinnes, nullus esse hiatu- (666)
 tus videbitur, etsi tamen sic sensit vir summus,

ἢ σεροπῆς προμάχιζεν. ἀερισπόδης δ' ἀλιμήδης &c.
 ibid. 16. καὶ σὸλ' ἀμφοτέρων] unius versus trans- (ibid.)
 positio sensum omnem & elegātiā sustulit. eum
 suo loco reponam.

καί τις ἀκοντιθεῖσα δι' ὀλκάδ' ὀλκάδι γείτων
 ἀμφοτέρας ἔξειξεν ἀλίδρομ' ἔγχε' αἰχμῆ
 νῆας ἐπισφίγξασα δύο ξυνήονι δεσμῶ.
 ἢ σὸλ' ἀμφοτέρων τετράζυγον εἶχεν ἐνυῶ
 σεινομένων νεφελῆδον ἔην δι' ἑτερόκτυπ' ἠχῶ.
 ἦν ὁ μὲν ἀντιπύροιο &c.

Transp.

*In librum quadragesimum
Dionysiacorum.*

(672) 1022.5. Tam longæ fabulæ, quam in toto hoc opere, tanquam in theatro egit, valde dissimilis est catastrophe. nemo satis mirari possit unde hoc frigus repente sit, & languor & supinitas. Postquã Indorum rex cæsus est, finitur diuturnũ illud bellum. noster, qui omnia minima longis ambagibus antea persecutus est, sane debuit in hoc, quod fere præcipuum erat, aliquantisper immorari. at nũc in transcurso, & quasi aliud agens, primò de cæde hujus, deinde de belli fine leviter ait,

δαίμων δὲ ἀμπελόεσς ταμείχρσα δύρσον ἰάλλων
ἀκρότατον χροά μῦθον ἐπέγραφε δηριadh̄.
αὐτὰρ ὁ κισσήεντι τυπείεσ φθισήνοει θαλλῶ
πατρώω προχάρενθ' ἐπωλίθησε ρεέθρω.

& versu interjecto,

— χρονίην ὃ θεοὶ μετὰ φύλοπιν ἰνδῶν
σὺν διῖ παμμεδέοντι πάλιν νόησαν ὀλύμπω.

non convenit ista clausula huic dramati, cujus protasis fuerat operosa quædam molitio, epitasis excursionses fanaticæ, & corybantiasmi. Enimvero deferbuit in fine fervor ille, remisitque æstus, & post tot bacchationes tantillum excitari non potuit, ut aut τὸ ὕψος in re maxima ostenderet, aut τὸ πάθος in atrocissima.

(673) 1022.25. κλαῖεν ἐπ' ἀμφοτέροισι, καὶ ἀνέρι καὶ παρακοίτη] non scripsit quæ cogitabat. debuit enim dixisse,

— καὶ ἀνέρι καὶ γενεῆναι.

nam & mariti sui mortem lugebat, & patris. ni-
mia

nia fuit hæc præcipitantia.

1030. 18. κρινάμεν & μωλαῖον] valde velim scire (678)
quid sit istud μωλαῖον. ignoro enim quid hoc mon-
stri sit. equidem arbitror scribendum,

ἅπανσέ λυσομένοισι θευδέα κόισανον ἰνδοῖς
κρινάμεν & μέθυ λαρεν.

manifestò secutus est Homerum, apud quem simi-
liter Priamo, quum filii cadaver redimeret, pocu-
lum vini plenum propinatur.

1038. 19. ἀσροχίτων ἥρακλες ἀναξ πυρός] Hercules (683)
Tyriis idem fuit qui sol. huc respexit noster. Ma-
crobius multa de hac re, quæ referre longum esset.

1050. 6. ἐξ ἀλὸς αἶμα φέρουσα, καὶ ἐκ ὀλίγης ἀφροδίτης (691)
ἰμεῖρε γαλάτεια μελιζομένῃ ποταμοῖο] male mu-
tarunt homines imperiti quæ non intelligebant.
supposita enim ab illis sunt, ἀφροδίτης, & ποταμοῖο.
quibus locus hîc nō erat. potius enim sic scriptum
olim fuit,

τοῦσατῆς δὲ

ἐξ ἀλὸς αἶμα φέρουσα, καὶ ἐκ ὀλίγης ἀπὸ κρήνης,
ἰμεῖρε γαλάτεια μελιζομένῃ πολυφύμῃ.

est inventio sophistica quidem, sed venusta tamen
& arguta. vis argumenti est in oppositione fontis,
& maris. diluit enim frivolam rationem, quam ad-
ferre poterat fontis alumna virgo de aquæ & ignis
contraria natura, ut amore se posse accendi nega-
ret. Si enim Galatea, inquit, quæ ex mari nata est, „
amoris flammam fugere non potuit, quo modo tu, „
quæ fonti ortum debes? „

IN

In librum quadragesimum primum
Dionysiacorum.

(697) 1058. 20. καὶ βερόνης ἐπέβη, νεπόδων δ' ἐπίβαθρα
θεαίνης &c.] valde obscura sunt. nam cui rei ac-
commodes istud νεπόδων, aut quo referas? lege
mecum,

ποσσὶν ἀμοιβαίοισιν ὀπίσπερον ᾗθεν ὕδωρ,
καὶ βερόνης ἐπέβαινε, ποδῶν δ' ἐπίβαθρα θεαίνης
ἐξ ἀλὸς ἐρχομένης ναέτης ἐφεύσατο κύπερον.

hoc vult, Cyprios falsò sibi vindicare Venerem
ἀναδυομένην. non enim Cyprus, inquit, sed Beroe
prima illam vidit è mari egredientem, & in littus

(79) suum eam suscepit. similiter pag. 126. 21. dixit,

ὑγραὶ ποδῶν ἐπίβαθρα.

Cæterum Plinius quoque hanc Anadyomenen
appellat, & victam Græcis versibus ait, qui profe-
cto extant omnium elegantissimi in Anthologia.

(698) 1060. 9. φοίβην] legerim,

— εἶχε δὲ φορβῆς

ἡμερον αὐτοδιδακλον.

aperiit, inquit, infans nutrimentum sponte sua,
nullo monente. valdè hoc appositè ad cætera, quæ
dixit. est autem venustas gemina cum illo Ho-
merico,

ὃ γὰρ πσυγεῖν ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
ἐπλετο, ἢ τ' ἐκέλευσεν ἔο μνήσαθ' ἀνάγκη.

(702) 1066. 25. legend. — ἐκρυπτον ὀμήγυριν &c.

neque jam opus erit transpositione, quam incom-
parabiles viri indicarunt.

(740) 1070. 1. ἐπασε] eruditissimi viri sollicitarunt,
quæ

IN NONNI DIONYSIACA. 161
quæ genuina erant. de textura enim loquitur, & sic
quoque apud Homerum mulier quædã in peplo

πολέας ἐνέπασσεν ἀέθλης
τρώων ἰσποδάμων.

*In librum quadragesimum
secundum Dionysiacorum.*

178. 28. εὐφροσύνην βίωτοιο, καὶ οἶνοπα βότρυν ὀπώ- (710)
ρης] vix est ut se hîc erroris suspitione evolvere
possit. neque tamen, si causam quis quærat, ulla in
promptu est. tantùm hoc dici potest, aures eruditas
aliud requirere. Apud Homerum est,

διώνυσον σεμέλη τέκε χάσμα εροτοῖσι.
poterat quoque inverso ordine dixisse,

χάσμα βίε διόνυσον ἐγείνατο.
rectè sanè, quia sine copula. at hanc si addas, jam
illud ineptissimum erit,

χάσμα βίε, καὶ βάκχον ἐγείνατο.
similiter in illo quoque dicto nihil culpandum
fuerit,

εὐφροσύνην βίωτυ λαθικηδέα βότρυν ὀπώρης.
at alterum illud, quod scriptum reliquit noster, vi-
tiosum est. non enim disjungere utrumque voluit,
sed idem dicèdi genus, quod Homerus olim, etiam
nunc sequutus est.

1092. 16. οἰρηθεῖς ἀγέληθεν, ὃν εὐπετάλω παρὰ (719)
λόχμη

ἀπρωιδῆς, ὀλίγω ᾧ δέμας βεβολημένῳ ἰῶ] sunt lo-
co suo & ordine mota omnia, quod jam alibi sæpe
factum fuit. nobis ita esse transponenda videntur,

L ὡς δ'

ὡς δ' ὅτε βῆς ἀκίχνητ' ἔσω πλαλαμῶν ὀδεύων
 Transf. ἔσμὸν ὀρεσσινόμων παρεμέτρεεν ἠθάδα ταύρων
 ὀιστρηθεὶς ἀγέληθεν, ὃν εὐπετάλω παρὰ λόχη
 βετύπ' ὀξυόεντι μύω† ἐχαράξατο κέντρῳ
 ἀπρωϊδῆς, ὀλίγῳ ὃ δέμας βεβολημέν' ὀιστρῳ
 τηλίκ' ἐσυφέλικτο.

ex pūctione tā parvi aculei, inquit, tātus fuit dolor.
 sic suavissimus κηριοκλέπης apud Theocritum, &
 Battus ille apud eundē rei hujus miraculū augent.

(726) 1104. 1. ridiculè destituit Dionysium declamantē,
 σοὶ ῥόδα δῶρα φέροίμι; ῥοδάπιδές εἰσι παρειάι.

non debuit minutæ quæstionis concisa solutione
 finire tam longa & diserta oratio. non enim nunc
 disputat, neque torquet aculeata sophismata, sed
 facundiam suam ostentat.

(728) 1106. 19. δέχρυσο κὶ γενετῆρα] quid hoc sit, non est
 in promptu divinare. puto veram esse lectionem,

πρωτέα σοὶ κὶ γλαῦκον ὑποδρησῆρα τελέσσω.
 δέχρυσο κὶ νηρῆα, κὶ ἦν ἐδέλης, μελικέρτην.

(731) 1110. 26. nihil causæ est cur hæc cū ill. viro trāsfiere
 re velis, si leviter modò mutetur, μυκόμενος αὐλῶ.

(733) 1112. 23. καὶ χθονίη] neque hic opus fuit trans-
 positione. integra enim sunt.

(ibid.) ibid. 25. ποσιδήιον ἄσμα γεραίρων

θηάδες ἐρρώοντο] hæc ejusmodi sunt, ut lacunam
 potius & hiatum, quam mendum esse viri summi
 putaverint. videor tamen integra & aperta fecisse,

καὶ τινὰ βροσκομένην μελανόχροον ἐγγύθι πόντε
 εἰς βοέν ἀγέλην ποσιδήιον ἄλμα πταρσῶν
 θηάδες ἐρρώοντο.

(734) 1114. 29. νηρῆ'] nisi hoc mutetur, reliqua, quæ
 subjiciuntur, hiulca erunt, & mutila, præstiterit
 igitur,

καὶ

καὶ πλοκάμους πρωτῆσσι ἀήθει δήσατε κισσῶ.

1118. 33. est acumen ineptum, & futile sophis- (737)
ma. initio dixerat,

αἰδόμενος Διόνισε κορύσσομαι, ὅτι τριάντης
ἡέσας ἀιχημητῆε.

nunc reprehendit ipse se, & mirum hoc esse negat, ~

ἐκ ἀγαμάι ποτε τῆτο, κερρσφόρε. μητροφόνου γδ.

ἐκ πυρὸς ἐβλάσησας, ὅθεν πυρὸς ἀξία ῥέζεις.

major vis argutationis sophisticæ ferme his frivo-
lis continetur.

1120. 15. ὀρχηθμόν θανάτοιο] egregiè. sic Lucianus (738)

de asino, quem de præcipitio dejiciebant, ὁ δ' ἀπῆει
κάτω, inquit, τὸν θάνατον ὀρχόμενος. at alibi nimis
deturpavit hanc venustatem: ut solet, quoties li-
ceter luxuriat, & lenocinia sua, ac fucos exprimit.

1126. 17. — ἀνέδραμεν ἀσαλῶ ἰνώ (742)

λευκὸν ἐρευσλομένη μανιώδεσσι ἀφρόν ὑπῆνης.] incre-
dibilis imperitia. quasi verò mulierum sit ὑπῆνης, &
non juvenum potius ac virosum. est enim quasi
ὑφανσις quædam, sive textura crinium. & Ionum
hoc proprium est, qui adflatum in his non amant. ~
certè quidem secundum Aristotelem aliæ sunt τρί-
χες συγγενικαί, hoc est, congenitæ, ut ὄφρυς, & βλε-
φαρίδες, aliæ verò ὑσερογενεῖς, ut ὑπῆνη & ἡβη. quare
non pertinet hoc nisi ad alterum sexum.

1126. 19. θαλασσοῖς ἐπεμάσιε νῶτα λεαίνης] re- (742)

ctum est, & mendo vacat. summi viri, θαλαίνης. sed
tunc fuerit falsus modulus.

1132. 19. δαλοσύνην νηρῆσσι μετὰ φάκοιο, nimis de- (746)
pravatè. & interjectis quibusdam,

ἐπι πτότμον ἀχιλλέετ, πηλέετ, πύρρῳ,

ὑωνὸν, πόσιν, ἧα μὴ σενάχουσαν ἀνίη.

sunt miserè lacera, & vulsa, neque quid velit, satis

164 PETRI CUNÆI ANIMADVERS.
in aperto est. arbitror tamen ita esse restituendā;

— μηδὲ νοήσω

δρασοῦνην νηρῆ⊙ ἐπὶ γλάυκοιο τελευτῆ.
μὴ θέτις αἰολόδακρυς ὑποδρήσσει λυαίω,
δμῶϊδα μὴ μιν ἰδοίμι παρὰ βρομίω, χθόνα λυδῶν
ὀφομένην μετὰ πόντον, ἀχιλλέα πηλέα πύρρον
ἠωνὸν πόσιν ἢ αμὴ σενάχσαν ἀνίη.

- (748) 1136. 20. ἄβροχον ἠελίοιο λέχ⊙ πηλινιδ⊙ ἀνιης]
hoc ait, quia sub patula & umbrosa arbore jacuit,
quæ solis æstum facile ab ejus corpore defendebat.
Quod igitur cum salute nostra sit, audimus igno-
ta mysteria. nam ἄβροχον ἠλίω in posterū erit, quod
sole non lustratur, neque æstu ejus uritur. atqui an-
te credidimus solis radiis non magis rigari hæc in-
feriora, quàm pluviis areferi. multum debemus
Ægyptiorum industriæ.

*In librum quadragesimum
quartum Dionysiacorum.*

- (752) 1142. 8. ἀγροτέρη ἢ λέαινα καταΐσσομαι περὶ ὄψος
πρυμνόθεν ἔσπασε χεῖρα] in faciem, inquit, ei ir-
ruit, & manum radicibus evulsit. est ridiculū sche-
ma παρ' ὑπόνοιαν. nihil enim tale expectasses. po-
tius enim dicere debuit,
πρυμνόθεν ἔσπασε ῥίνα,
aut si quid huic simile est.
(756) 1148. 11. ψεύσομαι, ὡς δῖονυσ⊙, ἐμὸν γέν⊙] inte-
gra sunt, & frustra mutarunt viri summi. possem
& ego, inquit, claros quosdam majores meos falsū
& ad factum comminisci, sicut Dionysius, &c.
ibid.

ibid. 25. ἀρισταίοιο γυναίκα (ibid.)

αὐτονόην] mutavit hoc vir summus: sed sine ulla
causa. rectum quippe est.

ibid. 33. καὶ ἕκ ἐφέυσαι οὐ νόμῳ] diversum est & con- (ibid.)

trarium huic, quod in mente habuit. ex ductu &
serie apparet scribendum,

ἢ νόθον εἶδ' ἔδεκτο, καδὼς ἐφεύσατο φήμη,

ἢ κύνας ἀγρευτῆρας ἐς ἐνόησε φονῆας.

& hoc quoque dixit pag. 162. 5. (102)

*In librum quadragesimum
quintum Dionysiacorum.*

1160. 6. καὶ δροσόεις κελεύεισεν ἀλὸς κτύπ'] ut hæc (764)

video, non licebit nobis tandem aliquem finem
sperare ineptiarū. Multis modis hæc reprehenden-
da sunt. primò enim qui marinas undas δρόσον ap-
peller, nihilo pudētius fecerit, quàm qui roris gut-
tulas dixerit fluctus esse quosdam. deinde quomo-
do maris erit δροσόεις κτύπ', nisi aliquis quoque
sit sonitus τῆς δρόσου, sive roris? ineptè enim ad aliud
traduxeris, quæ nec huic quidem conveniunt, à
quò sumpsisse ea videris. atqui roris nullus est stre-
pitus, quia leniter & lête cadit. sonus autem ut ef-
ficiatur, necesse est simul & celeriter, & vi qua-
dam verberari aërem. rectè enim ait Aristoteles,
ὅταν κωλυθῆ δρῦππεαδς ὁ ἀῆρ, ἢ τέτυ κίνησις ψόφ' ἐστίν.
deinde cum dicat divinus ille philosophus τὸν ψό-
φον αἰεὶ τιν' πρὸς τι, καὶ ἐν τι εἶναι, quodcunque ex
his tribus consideres, frustra eris, neque quidquam
horum aptum ad hanc rem videbitur.

(764) 1160. 9. αὐλὸς ὅτε τρηλοῖσι πόροις ἰάχῃσε κεράσῃς] neque hīc nobis animam recipere licet. iterum rufpandā quisquiliæ sunt. dixit pag. 1294. 8.

— εὐκεράων θρόον αὐλῶν.

innuebat quippe ex cornibus confectas fuisse tibias. nunc idem quoque ait, sed paulo aliter, αὐλὸς κεράσῃς, id est, ὁ κεράτινός, sive corneus, ut ipse putat. quæ sanè immanis est ignorantia. κεράσαι enim sunt, quibus cornua in fronte surgunt. & quæ igitur nugacitas erit hæc, tibiæ ex cornu erant, ergo cornua habebant? cur non vice versa quoque dixeris, hirci sunt cornuti, ergo cornei? libet clamare, δότε μοι λεκάνην. non potest enim hoc sine nausea audiri.

(764) 1160. 16. πλοκάμων ῥίψασα χιτῶνα] hoc cur maluerit, quam

ῥίψασα καλύπτειν,

non dum rationem inire potui: nisi fortasse quia vile & tritum videbatur cum aliis sapere. certe χιτῶν non est crinium, sicut καλύπτειν, sed reliqui corporis.

(766) 1162. 25. ἀλλ' ἐρέεις, γλαυκῶπις &c.] hoc ipse sibi objicit, sed ex persona incerti cujusdam. estque argumentum ridiculè contortum, neque quidquā ad rem facit. Deinde subitò omiſſā hac objectione ad Dionysium, quem ante allocutus non erat, miro schemate & inepta transitione orationem tribus verbis convertit,

αἰγίδα καὶ σὺ τίταινε τεῦ κρονίδαο τοκῆος.

nimirum scivit eleganter & acutè à Græcis dicendi magistris traditum esse, qua ratione possit aliquis ἐμπαθῆς τὸ πολυπρόσωπον καὶ ἀγχιςροφον παρὰ τῆσσι. tale enim est illud Odyss. IIII.

μη

μη μνησεύσαντες, μηδ' ἄλλοθ' ὀμιλήσαντες
 ὕσατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.
 οἱ δ' αὖτ' ἀγειρόμενοι βίολον καὶ ἀκείρετε πολλὸν
 κλῆσιν τηλεμάχοιο.

horum præcepta imitari voluit. sed fuit intempe-
 stiva κακοζηλία, & inepta. quod mecum fatebitur,
 quisquis totum locum inspexerit. nam me piget
 omnia huc congerere.

1174. 22. δαιτρεύσατο ταύρων ῥινοτόρω] non pro- (774)
 cedit. aio legendum esse,

ὡν ἢ μὲν βοέην ἀγέλην δαιτρεύσατο θύρω
 ῥινοτόρω.

hæc arma illis fuere, quibus rem gerebant. post
 enīn addit,

—— ἐτέρη δὲ κορύμβω.

1176. 6. μετοχλιθέντα τεκύσης τέκνα] de catulis (774)
 leonum, quos matri ereptum ibant. nimix operæ
 est μετόχλις. satis erat dicere μετοχμαθέντα.

ibid. 28. χείλεσιν ἀφροκόμοισιν] peregrinè, & licen- (775)
 ter. dicendum erat,

—— ἐβακχέοντο γυναῖκες
 χείλεσιν ἀφριώσιν.

hoc enim & sobrii fuisset, & pudentis.

*In librum quadragesimum
 sextum Dionysiacorum.*

1180. 12. ὁ ζεὺς &c.] apparet esse desperatum ul- (777)
 cus. sed paucis tamē mutatis vim argumēti & sen-
 sum expressimus, et si fortasse non etiam germa-
 nam scriptionem.

168 PETRI CYNÆI ANIMADVERS.

εἶρεο δικαίης κορυθαίολον ἄντρον ἐρίπνης,
 ὁ ζεὺς ἠέξητο, καὶ ἐγλάγῃ ἐσπασε ρείης·
 εἶρεο καὶ κορυθαίνας, ὅπως πέλε κῆρῃ ἀθύρων,
 μαζὸν ἀμαλθείης κερὸν ῥόφον αἰγὸς ἀμέλγων.
 εἰ θεὸς ἐσσί, γονὴν ἀπομάσσει καὶ σὺ τοκῆῃ.

Ill. vir quædam transposuit, sed cum sententiæ detrimento.

(781) 1184. 33. πενθέϊ δῶκεν] pendent omnia, & putavit vir summus lacunam esse. sed nihil deerit, si sic cōstituas,

φάσματα ποικιλόμορφα μεμνηότι πενθέϊ δείξας
 φρικτὸν ἐχιονίδην περτέρης μετέθηκε μενοινηῆς.

spectra enim quædam oculis ejus objecta sunt, quibus territus fuit, & à proposito destitit.

(786) 1194. 12. est vindice dignus nodus, nequè temere extricari potest. opus est transpositione, quæ statim nobis in mentem venit,

Transp. δέρκεο σείο λέοντα, τὸν εἰσέπτυτθὸν αἰέρων
 παιδοκόμῳ κέφιζε γεγηθότι κάδμῃ ἀγροσῶ.
 δέρκεο σείο λέοντα, τὸν ἀρμονίῃ σέο μήτης
 πολλάκις ἠέρταζε, καὶ ὄρεγε μαζὸν ἀμέλγειν.

(787) ibid. 19. καλὰ φέρεις] nescio quid hîc desideravit vir summus. certe enim nihil hiulcum video, neque imperfectum.

*In librum quadragesimum septimum
 Dionysiacorum.*

(ibid.) ibid. 25. εἴκαθεν ἐς κρίσιν ἦκε] non est lutum his lutulentius. adeo vis omnis & venustas periit: quæ tamen sic retrahere licet,

κινυρομένη δὲ ἀριάδην

εἴκαθεν

ἔικαθεν, εἰ κρίσις ἦε, φιλομμειδῆς ἀφροδίτη
ἡμερόεν γελόωσα.

si iudicium, inquit, de utraque ferendum fuisset,
dixisses hanc tam pulcro & amabili vultu esse, quā
flebat, quā Venerem, quum ridebat.

1220. 29. ὕπν' ἐμοὶ] refert jam querelas Ariad- (804)
næ: quæ & apud Catullum sunt. quanquam, si ve-
rum amamus, fatendum est, quæ ille lusit, omnia
tam Romana esse, quā quæ noster, non Græca. In
multis verò etiam sophistam agit, & doloris vim
deliciis suis ac nugis frangit.

οἶδα πόθεν θησῆ' ὑπόχεσιν ἡπεροπῆ'
θῆκεν ἔρωσ βαρύμηνις ἀνήνυλον. ἀντὶ γὰρ ἦρις
παλλάδ' ὄρκον ὁμοσέ. τί παλλάδι κὶ κυθερείῃ;

nihil horū alter: sed apposita quædā & magis apta, S

Tum jam nulla viro juranti fœmina credat:

Nulla viri speret sermones esse fideles.

Qui, dum aliquid cupiens animus prægestit apisci,

Nil metuunt jurare, nihil promittere parcunt.

Sed, simulac cupida mentis satiata libido est,

Dicta nihil metuere, nihil perjuria curant.

illa quoque nimis longè accersita sunt,

εἰ βορέης πνεύσειεν, ἐς ὠρείθυαν ἰκάνω.

ἀλλὰ μοι ὠρείθυα χολώεται, ὅτι κὶ αὐτῆ

αἶμα φέρε μαργδῶν'.

diversa sunt, & multò præstantiora,

Sed quid ego ignaris nequicquam conqueror auris

Externata malo, quæ nullis sensibus aucta,

Nec missas audire queunt, nec reddere voces?

Ineptissimum quoque est hoc, quod ait,

τοῖον ἔχειν ἐδέλω κὶ ἐγὼ μίτον, ὥς κεν ἀλύξω

αἰγάιης ἀλδὸς οἶδμα, καὶ εἰς μαργδῶνα περήσω.

non enim, sicut in labyrintho, ita quoque in mari

L 5

opus

170 PETRI CUNÆI ANIMADVERS.

opus erat fili ductu. quare nō sunt paria cum illis,

Prætereo littus: nullo sola insula tecto:

Nec patet egressus, pelagi cingentibus undis.

Nulla fuga ratio, nulla est spes: omnia muta,

Omnia sunt deserta: ostentant omnia lethum.

Deinde frigidum est, & malè argutantis,

ἀασάμην ποθέεσα σαόφρον & ἀσὸν ἀθήνης &c.

non enim hac re peccavit. & gravius est illud cri-
men, ac justior inculatio,

— *potius germanum amittere crevi,*

Quàm tibi fallaci supremo in tempore deesse.

Pro quo dilaceranda feris dabor, alitibusque

Præda, nec injectâ tumulabor mortua terrâ.

Postremò illa, quæ divina erant, & acerrima, ne at-
tigit quidem noster,

Non tamen antè mihi languescent lumina morte,

Nec prius à fesso secedent corpore sensus,

Quàm justam à Divis exposcam prodita multâ.

Quare facta virum multantes vindice pœna

Eumenides, quibus anguineo redimita capillo

Frons expirantis præportat pectoris iras,

Huc hæc adventate.

Ita nihil omisit, quod optimum nō esset: nihil mu-
tavit, quod deterius non fecerit. quæ verò secutus
est, neutiquam potuit superare.

(806) 1224. 11. *αὐτὰ δέ μοι κατέλεξας*] haut satis signatè,
neque ex mente ejus. dolet se falsis promissis delu-
sam, quum in patria adhuc esset. leg.

ἔ τὰ δέ μοι κατέλεξας ἐμὸν μίτων εἰσέπ πάλλων,

ἔ τὰ δέ μοι κατέλεξας.

expressit ex parte istud Catulli,

At non hæc quondam blandâ promissa dedisti

Voce mihi: non hoc miseram sperare jubebas:

Sed

Sed connubia lata, sed optatos hymeneos.

1244. 7. ἡ λῖνα μοιράων ἐπιπέειδε τι.] integrum est, (ibid.)
& frustra mutatū viris summis. ait enim fata nullis
precibus flecti, & omnibus cōstitutum esse, semel
mori. quod deinde amplius probat.

*In librum quadragesimum
οὐτάρυμ Dionysiacorum.*

1248. 13. καὶ χθονίῳ κυδέρειαν ὄτε] hoc mendum (822)
penè totum locū obscuravit, & fecit ut crediderit
ill. vir esse defectum aliquem. opinor tamen sic re-
stitui posse, nihil ut amplius deesse videatur. leg.

ὁππότε πορφυείωνι χαείσομαι εἰς γάμον ἤβην,
καὶ χθονίην ναέτρεαν ὄτε γλαυκῶπιν αἰείσω
ἐυνέτιν ἐγκελάδοιο.

non enim in cælo deinceps, sed in terra, & cū terræ
alumno vivendum ei esse ait.

1250. 29. ἐπεὶ πεφύλακτο κεραυνῶ] hoc ill. vir mē- (824)
dosum esse censuit, cum tamē rectum sit. ait enim
non fuisse eum tunc minutis istis facibus ustula-
tum, quia ad majus malum reservabatur. quippe
in fatis erat, ut postea fulmine percuteretur.

1254. 14. ἡ χρῶα πιαλέῳ πεπαλασμένον εἰχεν ἐλαίῳ] (826)
est hoc contra Rhetorum sanctiones. non vitupe-
rat enim, sed auget rem, & commendat ejus ἀθλη-
τικὴν ἔξιν. quare debuit, quod Aristoteles præcipit,
à præstantiori specie ejusdem generis aliquid de-
sumere, quod huc traheret. sed de isto errore dixi-
mus ad pag. 116. 5.

1268. 23. ἐγὼ σέο μᾶλλον αἰείσω] elegantissimū erit, (836)
ἰλήκοι

ἰλήκοι τὸν ἑῷ ἐγὼ σέο κάλλος ἀρείων.

est hellenismus. sine contumelia, inquit, hoc dixerim; ego longè te pulcritudine antecello.

(837) 1270. 12. γρὺν ἄπειρος] scitum vetus est, Ægyptios semper in allegoriis hæere. quod quo minus verum sit, per hunc non stabit. totus enim in his est. Hieroglyphici adjungunt Nemesei gryphum, qui quatuor pedibus est. quod mysterium noster explicat, & de totidem mundi regionibus nescio quid subtiliter commentus est, quas illa perambulat, ut omnium scelera ulciscatur. quod igitur aliorum industriæ relinqui debuit, hoc ipse præoccupat, & interpretis fungitur munere. adeò speravit fungos fore & matulas posteros suos.

(838) 1272. 23. — νόθον εἶδος ἀμειψαμένη πόρε ποιήσασαν ταυταλὶς αἰνοτόκεια] aut puerilitas insignis hæc est, aut, quod ego in propinqua parte puerilitatis puto, imperitia idiotismi. Græci dicunt, ποιήσασαν δῆσαι. sicut Romani, dare pœnam. utrumque rectum est, & in tam frequenti omnium usu, ut citare loca sit vel ostentatio quædam, vel superstitio. noster, quia hæc cognata esse existimabat, similitudine utriusque deceptus est. ait enim πορῆεν ποιήσασαν. quod mendosum est & ὑποσβλοικον. sicut neque Latini ferant, largiri pœnam, aut suppeditare. non difficulter hæc discernet quisquis in penitiorum Hellenismi opulentiam penetravit.

(840) 1274. 22. de hoc benè qui conjiciet, vatem hunc perhibebo optimum. nam Falkenburgus quidem non rectè divinavit. vide tamen an sic magis apte,

ὑψιπύου δὲ
ἀνχένα ποιναίη ἀφιδεί τυψεν ἰμάσθη.

flagello

flagello enim suo pœnas abs quovis exigit Adra-
stea.

1276. 22. ὅττι με φεύγων] planè alienum est à re, (841)
& à sententia. legendum autumo,

ὄλβιε πὰν βρομίοιο πολὺ πλέον, ὅττι ματεύων
φάρμακον ἔυρες ἔρω].

1282. 15. ἠπεροπῆ] εἰδεῖ κωφῶ] deceptus fuit, non (845)
decepit. quare ἠπεροπῆ non erat. deinde quæ est
illa forma κωφῆ? de temeritate enim potius loqui-
tur. sunt & pluscula alia inemendata. equidem re-
stituerim totum locum,

ὅς τὰς ἠβητῆρας εὐχρό ἠθεῖ κωφῶ &c.

ibid. 23. κείθι διαφύσσα] non est defectus, ut putat (ibid.)
ill. vir, sed potius mendum. quod sic sustulerim,

ἦλθε ἢ διαφύσσα διὸς χύσιν, εἴ πνα πηγῆν,
ἢ ῥόον ἀθρήσειεν ὄρεσι χύτῃ ποταμοῖο.

ibid. 20. ἀμεργομένη πλερὸν ὕπνου] tanta fuit in eo (ibid.)
quidvis variandi libido, ut non senserit se inepti-
re. præstantissimi antiquorum rectè, ὕπνον ἀμέρ-
γειν. at ubi tertium quid, & diversum accedit, jam
mutant hoc. neque enim dixit Homerus ὕπνου δῶ-
ρον ἀμέργειν, sed ἐλέδαι. & tamen multo tolerabi-
lius illud fuisset, quàm hoc, quod noster nunc at-
tulit. nihil quippe est, quod alis commune sit cum
floribus. quod igitur ex Aristotelis mente toties
monuimus, spectandum hîc fuit τὸ κατ' ἀναλογίαν.

1290. 25. γυνὴ δ' ἐπεμαίνετο φόρτω] hoc est, indi- (850)
gnabatur se uterum ferre. nescio quam rectè. apud
Callimachum est hymn. vi.

— Δεὰ δ' ἐπεμαίνετο χῶρῳ,

ὅσσον ἐλευσῖνι, τειόπῳ δ' ὅσον.

impotenter eam amasse Dotium ait, & quasi depe-
nisse. Pari modo cæteri quoque. noster hoc ad ve-
hemē-

(833) hementissimam iram retulit. sed magis tamen insolens fuit pag. 1264. 15.

κέρη δ' ἐγρομένη πιυτόφρονι μαίνεται δάφνη.
 quasi diceret, succensuisse eam arbori, sub qua vitium sibi oblatum sciebat. valde præter usum, & omnium consuetudinem.

FINIS.

AMICE LECTOR,

Typographi errata recensere non vacabat nobis. si que sunt, tute ea per te tolles. illud tamen insigne mendum est, quod correctoris oculos fugit. malè enim pag. 50. positum est □ clausum, quò nemo mediocriter Hebraicè doctus ignoret scribendum esse יוּטוּר וַצַּקוּ וַיַּרְבּוּ. Cæterum pag. 120. quod restituimus,

θεσσαλίδη & δολόεντα παρὰ γράδος ἀνθεα γαίης,
 fortasse insolens videri possit, nisi Nonnus sæpe etiam in his sperneret que usitata & cõmunia sunt. illud enim lib. XI III.

ποσσι βάτης παλέσσα καὶ ὄξυθέφρας ἀκάνθας,
 nemo imitabitur, nisi cui propositum sit licenter δωρίζειν. sic lib. XLVIII. ait,

— βαρυάδινα κέντρα λοχείης.
 & l. ib. XLV.

καὶ δόμη & ἀσυφέλικη & ἀναερομέεσκε θορίβη.
 omninò non est ut cæteris hoc probet, qui leges has religiose observant.

175
DANIELIS HEINSII
DISSERTATIO.

Daniel Heinsius Petro Cunæo suo. S. D.

Ruditissime Cunæe, summa
cū voluptate audiui notas tuas,
quæ in Nōni Dionysiaca sum-
mo iudicio à te sunt scriptæ,
tandem ad finem ab operis per-
ductas esse. & quandoquidem
nostram de auctore illo sententiam tanti putasti
esse, ut jam eam aliquoties, & quidem serio, fla-
gitaris: nolui negare tibi illud. eò magis, quod
eodem ferè modo sentiamus: & quæ nobis vi-
dentur, ea jam a te sint dicta. morem ergo gere-
mus, non tam quasi aliquid indictum tibi dictu-
ri essemus: quam ut nostrum quoque hic con-
sensum omnes agnoscant. Equidem meminisse
adhuc iuvat, quo nos olim ardore, quo studio
animi & impetu in auctore illo versari soleba-
mus. Ante undecim enim annos, cum in hanc
primum urbem venissemus, & plerosque Græ-
cos poëtas diligenter percurrissemus, unus ille
ad plenam, quã ex isto genere scriptorum hau-
riebamus, voluptatem deesse videbatur. Quare
inventum vix tandem & cupidissimè arreptum
non prius deposui, quam ad finem usque perle-
gissem.

gissim. Neque hoc contentus, qui ætatis istius feruor esse solet, criticum acumen exercebam & beatus mihi oppido videbar, si post Falckenburgium, hominem supra quam vulgus existimat doctorum, in Græcorum poëtarū lectione versatum, emendatiunculas aliquot aut probabiles conjecturas invenirem: quibus non aliter me oblectabam, ac si filiam unicam præclare dotatam domi servassem, quæ eximiæ indolis marito destinata esset. Neque minus ipsum scriptorem admirabar, & illius laudes præco immodicus ubique diffundebar. Quod in ista ætate ferri eo magis poterat, quod & Angelum Politianum & M. Antonium Muretum, huius iudicij mei sive auctores sive suffragatores haberem. Quorum alter mirificum, alter eruditū & grandiloquum poëtam Nonnum vocavit; uterque talem est confessus, quales pauci è veteribus ad ætatē hanc pervenerunt. Hunc sive ardorem meum sive intemperantiam primus sufflaminavit vir illustris *Iosephus Scaliger*: qui ut erat cælesti & plane admirando in his studijs iudicio, primus nos per litteras monuit, quanti esset auctor iste faciendus. Nam & plurima non secus ac scopulos vitanda esse, neque quicquam facilius sibi fore, si per occupationes liceret, quam immane volumen eorum quæ notasset, & a quibus esset abstinendum, in illius scripta dare. cuius *ἀντι* in verbis, tumor
in sen-

in sententijs & *διαγραφα* sine fine & modo esset. Multa tamen esse, quæ vel vnus nos doceret, neque diligenti lectione esse indignum: & vel sola antiquitatis causa, aliquo esse loco inter bonos auctores habendum. Qua divini senis admonitione, nondum ita calor ille *Ἰου Νουμίου*, quoties Græce aliquid ludebam, refrixerat, ut non sæpe versus ad exemplum illius facerem, & quæ animo conceperam, ita exprimerem, ut nisi me aut amor nostri aut memoria fallit, illa ipsa *παρεμ-
εἶλεν*, neque parum erudito lectori imponere potuissem. Paulatim verò, postquam cum ætate accessit iudicium, & in aliorum scriptorum lectione melius ingenium subegi, cœpi mecum paulatim ac cum ratione in gratiam redire: & post illum Bacchicum furorem *ἀνανήφειν*. Et quanquam omnibus veteribus tantum deberi existimē, ut in misero & infelicissimo hoc ævo, quo illorum scripta pleraque desideramus, si quæ Deus superesse voluit, studiose potius & cum gaudio amplecti, ut ex iis proficiamus, quam gloriolæ cuiusdam præposteræ causæ nævos quosdam & minutulas in illis incurias ventilare debeamus, nihil tamen magis generosum, nihil erudito homine dignum æque existimo, quam in ipsa antiquitate cum iudicio versari, & quod paucis est datum, formas orationis excutere: ita ut vitia ac virtutes commode inter se distinguas.

M

Quæ

Quæ felicis naturæ & exactæ eruditionis vera est consummatio. Quippe cum sermo ita cum animo & oratione cohæreat, ut ne verbo quidem apud Græcos distinguatur, necesse est de homine iudicet, qui de eius sermone iudicium se ferre postulet. Adde quod non hominum modo, sed & sæculi totius iudicium est oratio. quæ cū tempore ipso variare solet. Vnde jam quidā pro dicendi ratione ipsa distinxerunt sæcula. Quare qui Homeri ac Nonni inter se contendet characterem, nō minorem, quam annorum, qui sunt plurimi, ut nosti, intercapedinem inveniet. Quo profecto magis admirari virum præstantissimū Gerardū Falkenburgium sæpe lubuit, qui poëma utriusque, argumento ac inscriptione potius, quā elegantia aut virtutibus differre putat. Nam quis illa patienter legat, cū utrunq; ita inter sese componit, ut nil quicquā in Homero eximium occurrere accurato lectori existimet, cuius non expressa in Nonno existant vestigia? Et quod plus est, amisso (quod ne Musæ siverint) utroque Homeri poëmate, quicquid admirabile in iis aut præclarum invenitur, e Bacchicis Nonni peti ac eodē haberi loco posse & deberi affirmet. Quod profecto quanquam non cum veritate modo, sed & cum communi sensu pugnare mihi videatur, non potui tamen quin animo meo morem gererem: & licet plurimi sint anni, cum

Cum vix Nonni scripta inspexerim, tamen quæ in manum primo venirent, Homeri causa lubuit excutere. simul ut quæ dicta à te & notata esse scimus, potius iudicio, quam livore aut morbo animi scripta esse ostenderemus; sæculo hoc quam imperito, tam virtuti alienæ & gloriæ infesto. Quare, quemadmodum anatomici solent, omnia prius membra quam singula considerare, & a corpore initium sumere, ut in partibus desinant: ita nos totius primo operis delineationem *καὶ τὴν οἰκονομίαν*, videamus. Video heroicis poëtas, & qui justum actionum illustrium sunt amplexi argumentū, duplicem fere in ordinatione subjecti secutos esse rationē. Alii enim brevissimam prolixissimi operis periodum fecerunt: ut in episodis potissimum ars eluceret. quod magnorum poëtarum est. Nam cum, teste Aristotele, historici sit scribere quæ gesta sunt, poëtæ qualia esse aut geri oportet; episodica, quæ non sunt de essentia argumenti, sed ornatus ab ingenio poëtæ additus, & subjecti extensio, præcipuū poëtæ sunt munus. si sint talia præsertim, ut & secum ipsa, & cum argumento necessario cohæreant. Talis poematis unicūm artificem Homerum statuit Aristoteles. Nam exempli gratia, si Iliadem videas; ab Achillis ira incepit. quam octodecim libris mira arte continuavit. Reliquis sex, redit in prælium Achilles, Hecτο-

rem interficit, & mox patri reddit. Vides brevissimam periodum, quam tot episodiis produxit. Omnia enim Achillis, quæ præcesserunt Hectoris mortem, & quæ sunt secuta, ut puta infinita & non generis unius, prætermisit. Nam ut est divinitus a summo magistro notatum, multæ sunt unius actiones, quæ non sunt unæ. Neque necessario altera posita, alteram poni est necesse. Unde illa præclara. *Μῦθος δ' εἰς εἰς ἔχ' ὡς περ Ἰνὲς οἴονται εἶαν περὶ ἑναῖ ἦ. πολλὰ γὰρ κ' ἀπὸ τοῦ ἴωγε ἐνὶ συμβαίνει, ἐξ ὧν ἐνίων ἔθεν εἰσιν ἐν. ἔτω δ' ἐκ τῶν πρῶταις ἐνὸς πολλὰ εἰσιν ἐξ ὧν ἔδεμια γίνεται πρῶταις.* Id est, *Fabula autem una est, nō, ut quidā arbitrantur, circa unum aliquem si versetur. Multa quippe imo infinita uni eveniunt, e quibus aliquando nihil potest unum confici & simplex. Ita & unius multæ esse actiones possunt, quarum nulla una est actio. Sic, exempli gratia, Achillem inter virgines latuisse, Deidamiam constuprassè, ab Vlysse circumventum, & ita in bellum protractum fuisse, Lynnessum expugnassè, & puellam rapuisse, Achillis actiones sunt; neque unæ tamen, quamquam unius. si cum Iliadis præsertim argumento componantur. Quare? quia inter se conjunctæ non cohærent necessario & ut a se mutuo divelli non possint. Poëta autem non ejusdem tantum hominis, sed & easdem imitari actiones debet, & quam imitatur, totam & perfectam. Ne aut brevior*

vior sit quam oportet, aut diffusior, quam ut episodica intexere, & amplificare argumentum artificiose possit. In Iliade ergo Achilles injuria affectus, irascitur: unde Græci male rem gerunt. Græcorum Jupiter misertus, ut Achilles redeat permittit. Hoc ut fieret, Patroclus interficiendus erat. Ita redit, & mutatis vicibus, Hector mactatur. Vides nudum sine veste corpus. Vides partes, ἐπαλλήλους, quarum unam si tollas, tolles omnes. Quippe quod ita cum reliquis cohæret, quemadmodum philosophus inquit, ut sive adsit sive absit, sentiri nō possit, hoc totius esse pars non potest. Quod præclare idem ille in Homero notavit. Διὸ, inquit, ὡς περ εἶπομεν ἤδη, καὶ ταύτη θεσπέσιος ὁ Ὅμηρος Φανείη πῶς αἰετὸς ἄλλους, τῶ μὴ δὲ τὸν πόλεμον, καὶ περ ἔχοντα ἀρχὴν καὶ τέλος, ἐπιχειρήσαι ποιῆν ὅλον (λίαν γὰρ μέγας καὶ ἐκ εὐσύνοπτος ἔμελλεν ἔσεσθαι) ἢ τῶ μεγέθει μετρίαντα καὶ ἀπεπλεγμένον τῆ ποιικιλία. Νῦν δὲ ἐν μέρτι ἀπολαβῶν, ἐπεισοδίοις κέχρηται αὐτῶν πολλοῖς. Ὅιον νεῶν καταλόγων καὶ ἄλλοις ἐπεισοδίοις, οἷς διαλαμβάνει τὴν ποιήσιν. Laudat Homerum & divinum hac in parte præ reliquis fuisse ait, quod non totum bellum, cum & a principio incipere, & in fine desinere potuisset, prosecutus esset, aut potissimam eius partem (ut hac ratione varietate ipsa detineret lectorem) verum aliquam, quam infinitis episodis ampli-

ficavit. Sic in Odyffea plura prætermisit, pauca exornavit. De quo idem Aristoteles, *Homerus*, inquit, *sicut alia, ita & hoc recte advertisse videtur, sive ex arte sive a natura. Nam cum Odyffeam fecit, nihil minus quam omnia, quæ heroi illi evenerunt, commemoravit.* Ut, exempli gratia, quomodo in Parnasso vulneraretur, quomodo insaniret cum in expeditionem proficiscerentur heroes. Quia ex his nihil est, quo posito, alterum quoque sequi sit necesse: sed in actione una, aut quæ, quia necessario inter se cohærent, speciem unius habent, totum opus consumpsit. Alii poetæ non multorū, verū unius actiones sunt prosecuti, sed & omnes, & non uniformes, aut easdem. Quales qui in Heracleide omnes Herculis, in Theseide omnes Thesei descripserunt. Quos in illa parte reprehendit Aristoteles, cum inquit. *Διὸ πάντες εἰκόασιν ἀμαρτάνειν, ὅσοι τῶν ποιητῶν Ἡρακλήϊδα καὶ Θησεΐδα, καὶ τὰ λοιπὰ ποιήματα πεποιήκασιν. Οἴονται γὰρ ἐπεὶ εἰς ἣν ὁ Ἡρακλῆς, ἓνα καὶ τὸν μῦθον εἶναι προσήκειν.* Quare & eos qui Cyclica & Cypriaca & Troica, qualis fuit parva Ilias, scripserunt, hic excludo: nā & omnes unius, & multorū omnes, quidam ex illis studio sunt prosecuti. Quo & optimus poeta Q. Calaber referri potest, solus post Homerū legi dignus: qui in inscriptione *παράλειπόμενων* severum declinavit iudicium, & diversam rationem sibi ipse præscripsit. Quæ enim

Hectore

Hectore interfecto a diversis sunt gesta, persequitur: quemadmodum Macer ad iratum Achillem, hoc est, operis Homeri principium, bellum Troianum deduxerat. De cuius œconomia tamen judicare non possumus. Apollonius vero Rhodius, magis de verbis & structura, ut Grammaticus, quã de ipsa periodo & œconomia sollicitus, diversorum actiones, sed unius itineris, neque multũ diversi temporis, descripsit. Quem profecto & subjectum, & inscriptio, & exempla aliorum in eodem subjecto defendunt. Virgilius, cum superiores poetas titulo tenus esset secutus, (nam ut illi Heracleida & Thebaïda, ita ipse Æneïda fecit) artificium Homericũ vel omnino æquavit, vel, ut laudẽ inventionis divinæ illi concedamus naturæ, proxima fecit. Nam Æneas Carthaginem allabitur, in Italiam venit, Turnũ expugnat. Reliqua omnia, etiam Iliæ expugnationẽ, miratione κατ' ἐπεισοδία ἰρόπον intexit. Nam Achilleis Statii, nõ est justum opus, sed solummodo argumentum eorum quæ bellum Troianum antecesserunt. Poetæ ergo omnes, qui perfectum aliquod & absolutum opus heroicum fecerunt, cum aut uniformes & inter sese coherentes unius actiones, aut diversas, sed unius tamen viri aut temporis, sint persecuti, Nonnus lõge & ab his & ab illis recessit. Neque enim aut easdem unius, aut unius aliquas, ne-

que unius omnes neque unius temporis diversas: verum unius causa multorum, sed quæ neque cum quibusdam neque cum omnibus unius cohererent actionibus descripsit. Easdem unius, ut quæ parvo temporis spatio apud Indos Bacchus gessit: quæ cum vix millesima totius operis pars sit, toti & quidem justo operi sufficere potuisset. Unius aliquas, ut Indica Bacchi, sed omnia. Unius omnes, ut quæ toto vitæ tempore a Baccho gesta fuere: quod ab Aristotele reprehenditur tamen. Quare non opus, sed chaos nobis reliquit. Nam ut Bacchus Indos expugnaret, Iupiter Europam rapit, & in taurum convertitur: Typhoëus coelum expugnat, Cadmus Harmoniam ambit & exambit. Thebas condit, filias elocat. Actæon a canibus discerpitur, Proserpina à Diis amatur, Zagreus nascitur, mundus diluvio interit. Post hæc omnia Bacchus tandem nascitur. Tantæ molis erat, Deum orbi terrarum dare, qui in amphora habitaret. Quare ante natum eum, cujus gesta describebat, sex aut septem immanium voluminum argumenta dilapidavit & consumpsit. Quorum nullum ejusdem cum reliquis est argumenti: sed tot fieri opera possint, quot sunt ipsa. Primum esset ἡ Εὐρώπης ἀρπαγή, vel Εὐρώπη, secundum ἡ Τυφώος μάχη, aut Γίγανθίας. Tertium, Κάδμος καὶ Ἀρμονίας γάμοι. Quartum Καδμεία siue αἱ Κάδμου πράξεις. Quintum

tum Διὸς μνηστῆα ἢ γάμοι. ἸΣεχιῦ Ζαγρέως γοναί.
 Septimum, αὖ Διονύσου γοναί. Sequentia non mi-
 nus sunt intricata. Ita ut tertio & vicesimo Indi-
 ca aggrediatur, cum in tertio & decimo catalo-
 gum propofuerit. Quare totum opus episodium
 est, & episodiis caret. Nihil enim est præci-
 pium, nulla operis κατὰ μέρος, nihil ἐπιπλήρον, &
 quod ita cohæreat, ut eo posito alterum sequi sit
 necesse. Nihil tale, quo posito, aliud a poeta, sed
 tamen conveniens priori, extendendi causa ope-
 ris & exornandi, possit addi. Quo decepti vete-
 res, quia diversa argumēta non tractavit, sed con-
 fudit, diversa quoq; opera illi ascripserunt. Vn-
 de illud cujusdam veteris, qui de eo,

Νόννη ἐγὼ, Πανὸς μὲν ἐμὴ πόλις ἐν Φαείῃ δὲ
 Ἐγχεὶ Φοινίην γοναίς ἤμυσεν Ἰγανίων.

Quasi Ἰγαντιάδα scripsisset: aut præcipua ea esset
 pars operis, quæ de Typhoëo agit. Nisi Indos in-
 tellexerit: quod Falkenburgio videtur. Cum au-
 tem opere delineato, saltem in animo, de inscrip-
 tione operis sit cogitandum, non contra: Διο-
 νυσιακὰ inscripsit. Qua quam potuit latissime
 quæcunque a Baccho geri potuerunt, voluit
 complecti. Quam recte videamus. Nam cum
 omnes fere apud Græcos inscriptiones ἀτελεῖς
 sint, hoc est, intellectu vocis principalis adju-
 vandæ: sicut Ἰλιάς cum dico, intelligo Ἰὴν Βῆλον
 (volunt enim Ἰλιάδα ἀντὶ τῆς Ἰλιακῆς poni) aut

M 5

quid

quid simile. Quæro cum hoc opus Διονυσιακὰ
 inscripserit, quid intelligendum reliquerit: non
 enim plenū est, sed imperfectum. Respondebit,
 πρᾶγματα. Sicut Κυπριακὰ aut Τρωϊκὰ qui sua
 inscripserunt. Quod jam est ineptum. Nō enim
 cum de uno loquar, dicam, τὰ Ἀχιλλέως πρᾶγ-
 ματα, sed αἱ πράξεις: neque cōtra αἱ Τρωϊκαὶ πρά-
 ξεις, sed τὰ πρᾶγματα, vel ἡ Τρωϊκὴ πραγματεία.
 Quod si Διονυσιακὰ πρᾶγματα ut dicat concedā,
 nō τὰ τῶν Διονύσων, sed quæ κατ' αὐτὸν ab aliis fiunt
 intelligam. Quare Ἀννιβαϊκὴν historici librum
 suum non Ἀννιβαϊκὰ inscripserunt. Quod om-
 nino pauci vident. Etenim e personis dupliciter
 peti inscriptiones solent. Ἀπὸ τῶν κυριωτέρων: ut
 Vlysses, Amphitryo. Ἀπὸ τῶν κτητικῶν, ut Vlyf-
 sea, & similia. Certe Διονυσιάδα potius inscribere
 potuit, id quod tamen paucis Bacchi actionibus
 convenisset. Quam inscriptionem cum in opere
 ipso longe excessisset, sola inscriptione id, quod
 in opere commiserat, emendare nō potuit. Iam,
 ut ad singula veniam, unde potissimum sit inci-
 piendum non video. Nam si ab operis principio,
 opus longe majus, quam est ipsum, nascetur. Fa-
 ciam ergo, id quod minimi tēporis jactura ma-
 xime fieri poterit: ut è libris tam multis aliquē,
 in quo nonnulla annotabo, e quibus reliqua
 poterint intelligi, obiter percurram. Is autem tri-
 gesimus & septimus erit; cujus totum argumen-
 tum

tum ex Homeri penultimo est desumptū. quod tres apud Græcos poetæ tractarunt. Vigesimo & tertio Homeri, Achilles in Patrocli funere; Q. Calabri quarto, Thetis in Achillis; trigesimo & septimo Nonni, Bacchus in Ophelte, certamina instituit: sed diversa ratione. In Homero enim præter divinam antiquitatis ideam, mira simplicitas & puritas elucet, quã ut Calaber suavissime expressit, & ad usum accommodavit, ita Nonnus sophisticè interpolavit. Quod ut nunquam placere potest, ita nusquam minus, quam in serijs ferendum est. Quemadmodum cum statim in principio animæ æternitatem astruere conatur,

Ὡς οἱ μὲν Φιλότῃ μεμηλότες ἔμφρονες Ἴνδοι,
 Βακχείην ἀνέμοισιν ἐπιρέψαντες Εὐνώ,
 Ὀμμασιν ἀκλαύτοισιν ἐταρχύσαντο θανόντας,
 Οἷα βίε βροτέε γαίῃα δεσμὰ φυγόντας,
 Ψυχῆς πεμπωμένης ὄθεν ἤλυθε κυκλάδι σειρῆ
 Νύσαν ἐς ἀρχαίην.

Dixit κυκλάδι σειρῆ, pro πάλιν, vel aliquo simili; φορτικῶς & moleste: vel propterea quod millies versus causa, hoc est, εἰς τὸ ἐπερεΐδειν τὸ τῷ μέτρῳ πίπτον, καὶ τὸ κεχηνὸς τῷ ῥυθμῷ, eo utatur: quod est puerile. Miserum est enim versui aut pedibus servire, & in re levissima libertatē suam tueri nō posse. Homerus aut aliquis ex antiquis dixisset,

Ψυχῆς πεμπωμένης ὄθεν ἀγλαὸν ἐς Φάϛ ἤλυθε.
 Vetus mos apud antiquos erat, in funere amici,

τὸ

τὸ ἀνθρωποκτονεῖν τῶ νεκρῶ : quod & in Patrocli factum ab Achille fuit. Cujus facti immanitatem detestatur poeta.

Ἐννεὰ τῶ γε ἀνακτι τραπέζῃσιν κύνες ἦσαν,
καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρὴ δύο δειροτομήσας,
δώδεκα δὲ τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλούς
χαλκῶ δηϊόων. κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.

Quibus verbis, ut interpretes notant, τὴν θηριώδη καὶ βαρβαρικὴν τῶ ὄντι πράξιν averfatur. & profecto merito. Nihil enim magis ab humanitate est alienum, nihil magis barbarum in tota antiquitate aut ferinum. Iste κόσμον vocat, & ut oppido quam festivum spectaculum describit.

Ἄσπερ Δικταῖ ἐπήρορον ἄορ ἐρύσας,
Ἴνδης κυανέες δυοκάδεκα δειροτομήσας,
Θῆκεν ἄγων σεφανηδόν, ἐπασυτέρῳ τινὶ κόσμῳ.

Plane inepte & incaute. Etiam adipem, eorum quæ cum mortuo comburebantur, colligere, eique cadavera, ut facilius ab igne consumerentur, involuere solebant: quod purissime his verbis extulit Homerus.

ἐκ δ' ἄρα πάντων
δημὸν ἐλὼν, ἐκάλυψε νέκυν μεγαθύμου Ἀχιλλεύς

Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς.

Nonnus vero,

Ἦν ἀπὸ δημὸν αἴπαντα λαβὼν σοιχηδὸν ἐκάσας

Ἀμφὶ νέκυν σορέσας κυκλώσαστε πῶλαια μίτρην,

Ἐνθα

Ἐνθα πυρὸς ἕσκειν.

Infelicissime adipem, seu pinguedinem, *πίονος* *μίτρην* vocavit. Nam ut vocem *μίτρην* omittam, quæ hic locum non habet, & inepte transfertur, nemo adipem è toto corpore collectum *πίονος* dicat: quod est corporis epitheton in quo est pinguedo, non pinguedinis, quæ est in corpore. Neque felicius sane aliquot post versibus ignem è silicibus excussum *πῦρ λαίνεον* vocare ausus est. quæ vox non imaginem rei, sed materiam designat aut substantiam. Vnde *βέλεμνα λαίνεα* ipsi lapides in epigrammatibus dicuntur. Achilles ad pyram amici accendendam, duos ventos, Boream & Zephyrum advocat: iste Eurum suppositum, mito instituto. credo ut Auroram describeret, & hunc *λήκυθον* lucrifaceret. Hæc enim illi maxima lætitia est. Eundem cum *πυρσώτερον* vocat, nihil dicit. Neque enim tam ineptus credo fuit, ut *πυρσώτερον* vocaverit, sicut *ῥενοτόρ* de Marte. Certe sive id illi venerit in mentem, de quo dubito, seu non venerit, sine periculo orationis scribere potuit,

Ἄσθματι πυκνοτέρῳ φλογοειδέα πυρὸν ἀνάπλην.
 Quanquam *πυρσὲν φλογοειδέα* nunquam dixerim, nisi ignem forte in pariete pictum, aut aliquid potius quod ignem referat. Frustra paulo post Bacchus *θεὸς ἀμπελόεις* vocatur, quod materiam rei designat aut formam. Aristoteles &
 mathe-

mathematici formam circularem omnium esse dicunt perfectissimam, neq; quisquam id ignorat. Hoc inductus, peltam, quæ ad instar lunæ semiplena mediam circuli partem refertet, qualis à Virgilio lunata vocatur, ἡμιτέλεσον dixit. Quasi quæcunque alia quam circulari facta sunt forma, non perfecta ab operis aut absoluta, sed tantum inchoata essent. Quare nihil minus dixit, quam quod voluit. Pelta enim semicircularis est, clypeus vero circulum explet: neque propterea pelta minus absoluta est, quam clypeus. Infra paulo melius ἡμίτομον vocavit. Oratio Achillis certamina instituentis, plane est κατ' ἤθει illius herois: succincta, tersa, magnanima. De equis vero & Patrocli cura quæ dicit, imitationem omnem excludunt. Quæ à Baccho dicuntur, plane ὑπόζυλα sunt & μειρακιώδη. Præsertim illa.

Εἰ γὰρ ἀπὸ Τρώλοιο γένε' ἄχε Λύδι' ἀνήρ,
 Ἴπωείης τέλεσει Πελοπηίδ' ἄξια νίκης,
 Εἰ δὲ πέδον Πίσσαιον ἔχει μαίηϊον ἵππων,
 Ἡλιδ' εὐδίφροιο καὶ Οἰνομάοιο πολίτης,
 Οἶδεν Ὀλυμπιάδ' κοπινηφόρον ὄζον ἐλαίης.

Nihil opus erat illis argutiis. Præterea μαίηϊον non est nauci. ἵππων vero μαίηϊον dicere, non est amplius sani hominis, certe eruditi esse non potest. Nam si quemadmodum à γαῖα fit γαιήϊον, ut cum supra dixit,

Ὅτι

Ὅσα βίᾳ βροτέῃς γαίῃα δεσμὰ φυγόντας,
 ita à μαίᾳ fit μαιήιον, & sicut δεσμὸς γαίῃ⊕ est
 ὁ τῆς γῆς δεσμὸς, ita πῆδον μαιήιον, est τὸ τῆς μαίᾳς
 πῆδιον, certe πῆδον ἰπῶων μαιήιον, dici nullo modo
 potest. Poterat simplicius,

Εἰ δὲ Διὸς ἱϊόσαιον ἔχων ἰπῶήλατον ἔδασ.

Iam quis illud excuset,

Εἰ πῆδον Ἀονίης ἢ Φωκίδος ἄιμα κομίζει?

Ego ne κομίζειν quidem ἄιμα Φωκίδος dicere au-
 derem, pro eo quod est, e Phocide oriundum esse:
 tantū abest ut κομίζειν πῆδον Ἀονίης dicerem,
 qui perfectus omnibus modis solœcismus est, &
 nihil significat. Sed voluit, εἰ πῆδον Ἀονίης γάσει, ἢ
 Φωκίδ⊕ κομίζει ἄιμα. Quod, quandoquidem
 per versum accuratius illi loqui non licuit, vel
 misericordia adducti feramus. Iam sophisticę lu-
 xurię exemplum vide. Homerus rem, quę mi-
 nime ad certamē spectabat, ipsam videlicet forti-
 tionem, paucissimis verbis expressit.

— εἰς δὲ κλήρας ἐβάλοντο.

Πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλήρ⊕ θόρε Νεσορίδαο
 Ἀνιλόχου.

Tria breviter absolvit: qui immiserint sortem,
 quis præfuerit sortitioni, cui prima sors evenerit.
 Audi jam istum.

Καὶ κυνέης ἔντοσθ' ἐν ἐθήμον⊕ ἄλλ⊕ ἐπ' ἄλλῳ
 τυφλὴν χεῖρα ἵταινε φυλασομένοιο προσώπῃ,
 κλῆρον ἔχειν ἐθέλων ἐτερότροπον, οἷά τις ἀνὴρ

Εἰς

Εἰς κύβον ἀλλοπέσολλον ἐκηβόλα δάκτυλῶν
πάλλων.

Καὶ λάχον ἠνιοχῆες ἀμοιβαδῖς. ἰππομανῆς δὲ
Φαῦν ὁ ἀφδομένης Φαεθοντίδῃ ἄιμα γενέθλης
κλήρω πρώτῃ ἔην.

Quæ si cui fastidium non movent, bono esse stomacho oportet. Scelmis pessimo consilio equos marinos in certamen producit, in quo prorsus ab Homero recedit. Sed peiore consilio isti cum Pegaso conferuntur. Equi enim Neptuni, qui & bipedes a poetis finguntur (vulgus ἰπποκάμωρις male vocat, cum ἰπποκάμπῃ ἔγενερε sit locustarum) tales sunt ut vix in terra possint consistere. Nam & isti pedes desinunt in piscem. Neque enim jam reprehendo, quod quæ nusquam sunt, ea effingat (talis enim ipse quoque Pegasus est) sed quod saltem illam requiram virtutem, quam tantopere in Homero Aristoteles commendat: ut verisimiliter mentiatur. Quare ista omnia inepta sunt.

Οὐδὲ τόσον πεπόνητο τῶν ὑπὲρ ἡέρα Ἰώνων
Πήλασος ὑψιπότητος, ὅσον βυθίων πόδες ἰππων
Χερσαίην ἀκίχληον ἐποίησαντο πορείην.

Non enim debebat imaginarios istos Neptuni equos in terrā producere, multò minus reliquis terrestribus præferre. Vt pote quorū & cauda & pedes (ita vulgo ut jã dixi, ab omnibus finguntur) desinunt in piscem, Pegasus nusquam est nisi in
animo

ναι, deducatur. Cum vero ἰσοπέλειαν etiam dicere Minervam ausus est, nihil nobis aliud, quam admirationem relinquit, quomodo fieri possit, ut qui Græcè aliquid didicerit, tam in crassum errorē impingere potuerit. Ἰσοπέλεια enim, si illius usum admittimus, erit, ἡ τοῦ Φόρου τοῦ ὑπὲρ τῶν ἰσῶν τελεμένη ἀπόδοσις. Et actionem ipsam denotabit. In curuli certamine heroes tam prolixas, tam crebras orationes habent, ut non in certamine ancipiti versari, sed in foro πρὸς ὕδαρ ῥητορεύειν videantur. Homerus, sicut notum est, eminentem in planicie locum θρωσμὸν πεδίοιο vocavit, ille vero eminentem faciei partem, θρωσμὸν προσώπου, quasi tu *collem faciei* dicas, vocare ausus est. Ita enim inquit:

————— Ὅτι θρωσμῶ δὲ προσώπου

Ἐυρυτέρη γεγαῶντ' ἔκυμαινοντο παρειάϊ.

Quod, de Cyclope si loqueretur, frigidum tamē esset, nunc autem planè ineptum. Ego & tu, & quicumque Græcè intelligit, ὀλισθαίνειν ἀμετάβατως diceremus, ille vero paulo post in luctæ certamine, etiam μεταβατικῶς non dubitavit dicere,

Μή μιν ὀλισθήσαιε περίπλοκος ἀμμιλιχειῶν.

Moris erat apud veteres, ut qui victus esset, manum attolleret: quod προϊσχεσθαι τῷ χεῖρει Græci, Latini verò dare, dedere, aut etiam, tollere manίνα, dicunt. Sicut Cicero apud Lactantium elegantē,

gantei,

ganter, cum in gravissimo, quem ex funere filiae conceperat, dolore, victum se a fortuna fateretur, *Cedo*, inquit, *& manum tollo*. Hoc ille ineptissimè dixit, *χειρὶ πατάσσειν τὸν νικησάντα*: quod vincētis est, non victi aut adhuc certantis saltem. Sed totam hujus moris descriptionem audiamus.

Ὅου γὰρ ἔην τότε θεσμὸς ὁμοίῳ, ὃν πάρος αὐτοῖ

Ὀψίγονοι φερίσαντο, τίταινομένων ὅτε δεσμῶν

Ἀυχενίων σφιγκτῆρι πόνω βεβαρημένος ἀνὴρ

Νίκην ἀντιπάλλε μνησεύεται ἔμφροισι γῆ,

Ἄνερα νικήσαντα κατηφέει χειρὶ πατάσσει.

Putavit fortasse πατάσσειν esse demulcere. Ego verò nolim meo in corpore promiscuè utrumque usurpari: aut discrimen utriusque experiri. Sed quomodo dixit, ὃν πάρος αὐτοῖ Ὀψίγονοι φερίσαντο? Quomodo enim prius invenerunt istum morem, si nondum erat? Deinde pugnant illa directe, prius fuisse inventum, & à posteris fuisse inventum. Sed putavit πάρος idem esse, quod πρὸ ὀλίγου, vel *nuper*. Hoc enim vult, *Nondum enim mos ille obtinebat, quem nuper posteri invenerunt*. Sed & ubique toto libro eundem κακοζήλως cum Homero ordinem in certaminibus servavit, quem non sine optimo iudicio Smyrnæus mutavit. Cujus librum qui volet cum Homero & isto comparet. Videbit ubique purissimam & nihil minus quam σεσοφισμένην

ἑρμηνείαν. Solus enim fere inter posteriores pure Græcissat. Oppianus enim elegans poeta sæpe λαλίζει. Quod nec ipse Cæsar Scaliger tam magnus admirator illius notavit. Qui de Græcis poetis mallē nonnunquā aliter judicasset. Hæc nunc obiter sufficiat dixisse: omnia enim ne in uno quidem libro annotare visum fuit: majoris enim otii esset. Qui superiori ætate dubitarunt de Paraphrasi in euangeliū D. Ioannis, ejusdēne esset auctoris, mirum est in tam perspicua luce caligare potuisse. Omnia enim similia aut potius eadem: epitheta, tumor, sophistica dicēdi ratio. Quā cum ante nos tot eruditi viri immodicis posteritati laudibus commēdarunt, potius cādorē suum nobis, quam judiciū probarūt. Ante omnia tamen insignis ἀνεξισία videtur, id tentare velle, quod per rei naturam fieri vix potest. Nam cū istud Evangelium plane sit μυσηριῶδες, neq; tam narrationibus, ut reliquorū, quam perpetuis constet enunciationibus, quibus equipolentes difficile sit invenire, nihil majori cum periculo tentatur, quā poëtice exprimere, quæ vix aliter soluta oratione exprimi possint. Quemadmodū ecce sta im in principio, Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος. Qui locus suavissimè παρῶδηται ἐ Geneseos principio: & simul præter expectationē aliquid continet, quod cum eo pugnat. Nam cum illic esset, Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἔρανον καὶ τὴν γῆν, ille
eodem

eodem principio usus, exceptionem & Iudæis ignotam, & Ecclesiæ necessariam proponit, cum inquit, *Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, ἢ ἄρα, ἐποίηθη.* Hoc principium autem eo erat tritius; quia totum Geneseos librū, ut & veteris testamēti reliquos, sicut Hebræi, etiā Græci, à primis libri vocibus, *Ἐν ἀρχῇ* vocabāt. Adde quod antiqui *ἐν ἀρχῇ* pro *ἀπ' ἀρχῆς* dictum notant. Neque nobis placent qui in voce ista arguātur. Certè suavissima allusione est usus, quasi diceret, *In principio, cum omnia fierent, non fiebat ὁ λόγος, sed erat.* Esse autem in divinitate æternitatem præsupponit. Neque dicitur quando incœperit, qui erat, cum reliqua fierent. Certa enim temporis denotatione, quo creata cœperūt esse, ante tempus ostenditur fuisse, qui tum non incœpit, sed cū Deo Deus erat. Ut si dicam, omnia cum fierent, Deus erat. Hoc loquendi genus pia forte intentione, sed præter Evangelistæ mentem interpolavit, cum τῇ ἀρχῇ tribuit epitheton, quo non aliter quam si ἐπιρρηματικῶς fuisset dictum, tempus denotatur, quo cœperunt omnia esse, excepto illo per quē facta sunt, qui ἔγχρονος fuisse negatur. Ita enim inquit:

Ἀχρονος ἦν ἀκίχητος ἢ ἐν ἀρχῇ τῷ λόγος ἀρχῇ,
 Quod non exprimit mentem scriptoris. qui hoc vult simpliciter, *ἐν ἀρχῇ ὅτε πάντα ἐποίησεν ὁ θεός, ἢ ἐποίηθη ὁ λόγος, ἀλλὰ ἦν.* Non enim quæritur, quale sit principium, in quo Sermo erat: sed ne-

gatur in principio esse factus, quia erat. Quare cum dico, in principio fuisse τὸν λόγον, nihil de principio dico, quale sit illud, sed contra περὶ τῷ λόγῳ dico, eo tempore fuisse: propter Iudæos, & inexpugnabiliter cōtra divinitatis καὶ τοῦ αἰδίου secundæ personæ oppugnatores. Æternitas enim prædicatur περὶ τῷ λόγῳ. Nam qui ipso temporis principio fuit, quando non fuit? Quo respexit Iohannes, cum allusione ista est usus. Nam principium illius esse ineffabile, certissimum quidē est, sed non illius loci. Neque pertinet ad mentem Evangelistæ. Hostes autem veritatis ita sunt oppugnandi, ut divinum verbum ἀραδιέρευτον & incorruptū servetur. Rursus simplicissima δόξα φανσις est illa, καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος. Qua profecto nihil dicitur de Deo, sed divinitas tribuitur τῷ λόγῳ: cui nihil majus potest tribui; minus autem nihil debet. Ille vero dixit,

καὶ θεὸς ὑψιζέμεθλα ἔην λόγος.

Quod est minus, quam si dixisset,

καὶ θεὸς ἦν λόγος οὗτος ὃν εἶπομεν.

Non enim filii personam, qui ab æterno fuit genitus & cuius hoc est proprium, a patre distinguit, sed naturam utriusque unam esse ostendit, hoc est divinitatem. Quæ enuntiatio interuentu epitheti rursus mutatur, quod proprietatem continet secundæ in deitate personæ, cum divinitas simpliciter filio tribuatur, sicut patri. Qui non

non tam ἰσοφύης est, quemadmodum à Nonno vocatur, quam ejusdem naturæ. Μία γὰρ ἦν, dicunt veteres, ἡ φύσις, ὅτι καὶ μία θεότης. Rursus cum Evangelista dicit, Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, quod Apostolus, πάντα δι' αὐτοῦ ἐκτίσθη, ille minus dixit:

καὶ ἐπλήρω πάντα δι' αὐτοῦ.

Vivere enim me & esse amici alicujus causa a quo è discrimine, aut medici, à quo è gravissimo morbo sum ereptus dicam: non autem, me ab eo factum & creatum esse. Deinde illa omnium rerum divisio, in ἀπνοα καὶ πνεύοντα, nō est plena: quia tantū τὰ ὑποβροχότα, hoc est, ut Theologi loquuntur, inferiores in creatione naturas, ac vix etiam, includit. Ne vivere quidem incorporea dixerim, si vera est Nazianzeni de finitio, ζῶν εἶναι σώματι θεοῦ δέσιν καὶ ψυχῆς. (Deus enim vivere quidem, sed κατὰ συγκατάθεσιν dicitur in sacris.) Nec propterea ἀπνοα vocabo. Sicut cōtra interdū homines, etiam cū vivunt, tamē ita vocant, ut in fœminis, qualis nobilissima illa ἀπνοα, cujus meminit Galenus, de qua librū scripserat Heraclitus. Quare melius Apostolus ad Coloss. cap. 1. vers. 5. in ὄραται καὶ ἀόρατα, alii in νοητὰ καὶ αἰσθητὰ rerum dividunt universitatem. Nec id quidem tulerim, vocem λόγος in aliam mutari. Quandoquidē ἰσοδύναμος inveniri nō potest. Ut & apud Latinos: apud quos tamē vocem Sermonis linguæ defectui donamus. Ille autē μῦθον vocavit.

καὶ ἐργασίον δίχα μύθῳ

οὐδὲν ἔφυ τόπερ ἔσκε

Ut mittā, μῦθον s̄ap̄r̄è τὸν ψευδῆ λόγον denotare: ut in poëtarum fabulis. Ideoque vel propter solam mysterii reverentiam ab hac voce abstinendum fuit. Certè ista ratione ὁ ἐνδιάθετος λόγος excludetur, qui non minus quam ὁ πνευματικὸς, & fortasse etiam magis, eadem voce significatur. Unde & *patris sapientia*, & *mēs patris*, ὁ λόγος vocatur. In illis autem σολοικίζει ad minimum:

Ἀμφὶ δὲ σαρκόφοροιο λόγου πρῶτος ἄγγελος ἀνὴρ
Ἄγνος Ἰωάννης πεισώσατο μάρτυρα Φωνῆν.

Voluit enim dicere, τὸν λόγον δὲ ὁ Ἰωάννης τῇ αὐτῆ Φωνῇ ἐπισώσατο. Mox purissimè & castissimè de veris Dei filiis loquitur ὁ παρθένος θεολόγος. cum inquit, οἱ ἐκ ἐξ αἱμάτων, ἔδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς, ἔδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐκ θεῶ ἐγεννήθησαν. Ille verò,

Ὅς φύσις ἐκ ὠδινελεχαιῶς, ἔβίος ἔγνω
Ἀνδρομέα βλάσημα θελήματος, ἔδὲ κ' αὐτῆ
Σαρκὸς ἐρωτολόκοιο γαμήλιος ἤροσεν εὐνή,
Ἀλλὰ θεῶ γεγάασιν ἀνήροτα τέκνα τοκῆς.

Valde incircumspectè in purissimo & castissimo sensu foedissima usus est metaphora, cum de re Venerea, ἀρῆν dixit, quā vix in profano scriptore serio feram. Multa enim à rebus honestis desumpta, etiam obscenitatem augēt. In isto versu, *ἔνωσας ζαθέην βροτοειδέϊ σύζυγα μορφῆν*, neutrū, quod

quod tribuitur servatori nostro, excusare ausim.
 Quomodo enim divinā in eo naturā ζαθέην, hu-
 manā autē βροτοειδέα vocat? Primo enim ζάθεον
 intensionē denotat, quæ nulla est in divinitate.
 Ideoq; ne ipsum quidē Iovem ζάθεον Homerus
 vocat, sed fluvium aliquē aut urbē, cuius denotat
 præstantiam. Quis enim ferret Deū aut divinita-
 tē valde divinā vocari? Βροτοειδής autē homo dici
 non potest, sed imago hominis. Aliud est enim
 hominē esse, aliud homini similē. Ut omittam,
 quā incaute vocem addiderit μορφής. Quod etiā
 convenit Diabolo, qui βροτοειδῆ μορφήν quotidie,
 humanā naturam nunquam assumit. Certe pe-
 riculosum est, ne quid aliud dicam, ita loqui. Ne-
 que satis, ut semper, circumspectus epitheti pro-
 mus fuit: cum Christi servatoris nostri epithetō,
 in quem visibiliter Sp. sanctus descendit, ejus
 calceo tribuit, quem θεόπνευσον vocat.

Λῦσαι μῆνον ἰμάντα θεοπνεύσοιο πεδίλου.
 Nam si θεῖον aut ἱερόν dixisset, ferri forte potuisset.
 In Nathanaëlis confessione, quod sanctissimus
 Evangelista dixit, ἀπεκρίθη Ναθαναήλ καὶ λέγει αὐ-
 τῷ, Ῥάββι σὺ εἶ οὗτος τῶ θεῶ, σὺ εἶ βασιλεὺς Ἰσραήλ,
 ita vertit.

Ῥάββιν ἐπηρεανίων ἀδύτων ὑψιθρόνε ποιμῆν
 Ἰσραήλ σὺ πῆλεις βασιλεὺς, σὺ χερσὸς ἀκούεις,
 ὁ ἰὸς ἀειζώοιο θεῶ λόγος.

Male legerat Ecclesię doctores, qui prudēter op-
 N s ponunt,

ponunt, Nathanaelis, quæ hic legitur, confessionem, & Petri, quæ Matthæi cap. xv. extat. Alter enim, inquit, ut Deum, alter ut hominem cōfessus est. Neque enim regem Israelis, sed universi esse dixisset, aut Ecclesiæ suæ: quod nondum didicerat. Ex profectus ergo sui modulo locutus est. Recte D. Chrysostomus: ὁ μὲν Πέτρος ὡμολόγησεν υἱὸν τοῦ θεοῦ ὡς θεὸν ἀληθῆ, ὁ δὲ ἄνθρωπον ψιλόν. Quod & ex sequētib; probat, quibus Christus ad divinitatis suæ cognitionē, tanquam discipulum & tyronem eum deducit. Quomodo ergo addit, non tantum Dei filium sed & λόγον esse? Quod longè à prima illa Nathanaelis cognitione erat remotum, ut pote ultimū & maximū nostræ initiationis mysterium. Hæc in uno capite: hoc est, ex infinitis pauca. Reliqua tibi, mi Cunæ, permittimus: qui fortasse etiam hic modum excessimus. Sed profecto, tuus & præclarè instituti tui amor, ita me abripuit, ut quo sim profectus ipse non senserim. Quare vicissim erit tuum, æqui boniq; hæc consulere, & si alibi memoria erravit, meminisse, amplius undecimum agi annum, cum auctorem istum vix tractavi.

IOSE.

203

IOSEPHI SCALIGERI
CONIECTANEA.

*Accedunt Falkenburgi quedam lectiones,
ex secundis eius curis.*

- 6 | 16. verſ. ἦλθε. Scal. κορῶναι Hygin. in corvo.
- 7 | 18. v. ἡλιβάτων. Scal. ληίδα
- 9 | 20. Scal. ὀχμάζων ἐς Ὀλυμπον
- 11 | v. αἰθερίης. Falk. ἀκάνθης.
- 15 | 30. v. ὀκλαδόν. Scal. ἐπικάρσι.
- 17 | 32. v. κερδαλέης. Scal. μολπῆ
- 19 | 36. v. σπρίξω. Falk. σέθεν αὐλὸν Ὀλύμπιον.
- 24 | 42. v. καὶ χθόνια. Scal. σήραγγες
- 31 | 54. v. καὶ μάλα. Scal. κοτέυσαν ἐποικλείρω σέθεν ἦρην.
- 38 | 64. v. ἀμφί. Scal. ὠκλασεν ὄχθη.
- 42 | 70. Scal. — ἀμφὶ δὲ καπνῶ
τειβόμενον. καναχῆ δὲ &c.
- 43 | 72. v. καὶ σμίνην. Scal. καιομένην φλογὸς αἴσων
- 44 | ibid. Scal. ἐιαρινῆς αἴων ζεφυρηίδ &c.
v. καὶ κραναοῖς. Scal. χαλαζαῖα
v. καὶ δύσιν. leg. ἦς
- 48 | 80. v. ῥηγνυμένης. Scal. οἶξεν
- 56 | 92. v. ἐργασίονος Falk. ex conjectura Turnebi &
Aurati, μυρωναίη, à Myrone.
- 59 | 96. v. δάρδαν. Scal. πῖαρ, vel, πείρας.
v. ὄγγυ. Scal. αἰδέρα τέμων
- 61 | 98. v. ὄρης. Scal. ἀλλὰ δὲ καιρῶ
- 64 | 104. v. δηλίερας Scal. ἐῶ
- 66 | 106. v. αἰδέειον. Scal. βύζας
- 69 | 110. v. ἐδὲ γυνή. Scal. * * defunt quædam.
- 70 | 112. v. ἀλλ' ὅτε. Scal. ζείβουσα
- 71 | 114. v. ἄρης. Scal. θεῆς ἐπιβήτορες

122 V.

- 77 122. v. χείλεσιν. leg. κασιγνήτη περ ἐόντῳ
- 79 126. v. ἐκ βυθίων. leg. αὐτὰρ ὁ πάση. est enim alterum συγκρίσεως membrum.
- 82 130. v. σγαλέης. Scal. λάλον αἶμα
- 91 144. v. καὶ γαμῆ. Scal. δεσμὸν vel ῥυθμὸν
- 97 154. v. πρώϊον. Scal. ἀσίπλω
- 98 ibid. v. σινομένην. Scal. σμῆν ἐνιπρήνεν
Scal. ἔβλισεν αἰόλα δῶρα μελισαγέ &c.
- 101 158. Scal. νεβεροφόνων ἐχάραξαν
- 108 170. v. ὄλβι. Scal. ὦτ ἐνν, ὅτι &c.
- 116 182. v. τειπλόον. Scal. ἦχῆς.
v. θυρομιγῆ. Scal. ἐγὼ δυτικῶ &c.
- 120 188. v. πῆ. Scal. ἕτερ βαρύγυν
- 122 192. v. δεξιτερῆν. Scal. ἐλικώδεα μήνην.
- 133 206. v. καὶ θεός. Scal. ἐπικείμενον ὄινοπα κισσὸν
- 138 214. v. λυέται. Scal. ἀονίησιν ἐνὶ &c.
v. μήνης. Sca. ποῖον ἔχει σημήϊον; ἰσαμένων γδ &c.
- 140 218. v. ἐννεπε, Scal. νύξ φθορίη
- 142 222. v. ὄρχαλ. Falk. ἐννυχον ἐυνήν.
- 163 252. v. νήπιον. Scal. εἰσέτι μικκὸν
- 164 254. v. πινδέ. Scal. φαύσαντα
- 166 256. v. παίγνια. Scal. κερίζοντι
- 167 258. v. καὶ νέ. Scal. ἐυασῆς ἔχων
- 168 260. v. καὶ βλοσυρὸν. post hunc versum sequitur in Oporiniano codice,
καὶ βλοσυρῶν ἰόβακχον ἰδῶν ὀλετῆρα λεόντων
ὄμμασι φαιδρῆροισι παλῆρ ἐλέασε κρονίων.
atq; sic expletur lacuna, quæ antea hic fuit.
Falk.
- 172 266. v. καὶ ῥοδέοις. Scal. ἐνόρουσον
- 174 268. Scal. αἶγα λαβῶν· λασίς δὲ πόδας &c.
- 181 280. v. καὶ ποδός. Scal. ποῶν ἐρυθαίνετο &c.
v. εἰ δὲ. Scal. βοογλήνων φαέων

- 186 286. v. μῦνον. Scal. ἐμοὶ λίπε δῶμα
 191 296. v. ἐν χροῖ. Scal. νικήσας καὶ ἐν
 192 ibid. Scal. καὶ χροῖ φοινίσσῃ
 195 300. v. εἰσέπ. Scal. χεῖλ' ἐρείσας
 197 302. v. ὅτπ. Scal. δεδονημέν' ὀλκῆ
 201 310. v. ἀλλὰ. Scal. θανάτῳ πμμορὸς εἰς φόνον &c.
 203 312. v. ἀζομαι. Scal. λάζομαι ἀσράπτυσαν &c.
 204 314. v. κάλπιν. Scal. ἔυδρον
 206 318. v. νεῖοδι. Scal. δειμαίνων
 208 320. v. ἐκλόθεν. Scal. ἐδύσατο
 215 330. v. φαιδρὸν Scal. βλεφάρων τύπον αἰόλον.
 217 334. v. τοῖα. Scal. ἀδάκρυτον δίνυσον
 219 336. v. γαστήρ. Scal. ἄκρα δ' ἐθειρῶν
 221 340. v. σῶν. Scal. τεῆς κήρυκα τελευτῆς
 225 346. v. πετραίνην. Scal. γείτονα χειρῶν.
 226 ibid. v. ἐότεν. Scal. εἰλικθεντ' ἀπέκλασεν
 232 356. v. ξεινοδόκῃ. Scal. ὑρήν.
 235 360. v. δῆιν. Scal. ἀλήτεις
 237 364. v. λυσαμένη. Scal. σάφρον' ἄμμα
 Scal. καὶ χθονὸς ὠδαιοῖο διὸς &c.
 239 366. v. ὄφιμ'. Scal. πρότερον μύλον
 242 372. v. καὶ μέλ'. Scal. ἐπίκωμον
 244 374. v. ἠλέκτρης. Scal. ἐπισώσαντο
 246 378. v. ἐξ ὑδάτων. Scal. ἐπίβαθρον
 248 380. v. μυθονίς. Scal. ἐπίκλονον
 v. καὶ φρύγες. Scal. ἐγχεμάχοιο
 v. οἰ δρεσίην. Scal. κ' ὄγριμον, ὅς τε ρεέθροισ &c.
 249 382. v. ζεὺς. Scal. ὑπατ' ἀρήν
 250 384. v. ἔπω. Scal. ἔπλεκε μομφὴν
 251 386. v. καὶ στρατὴν. Scal. φοιβάδες ὠδαὶ
 253 388. v. καὶ σκοπέλων. Scal. αὐτορόφοιο
 255 390. v. δισοφυῆς. Scal. κερσφόρον
 ibi. 392. v. ἰο, ὦν μάλα. Scal. φερμῆ. Fal. φεργῆς, vel φορμῆ.
 394. v.

206 IOSEPHI SCALIGERI

- 237 394. v. πολλάκι. Scal. πεποηλότι
 259 398. v. γείτονες. leg. ἐπιμηλάδες
 v. ἐς μόθον. Scal. ἐλῆσαι
 261 400. v. καὶ χρυσέαις. Scal. ἤρμωσε μίτρη
 262 402. v. τῶα. Scal. λίθον & σιγή.
 263 404. v. ἤρη. Scal. ——— δέμας ἰνδῶ
 ἐλοκόμφ μελανῆι.
 264 ibid. v. οἰδὲ. Scal. παλινγῶσι ποδὸς διδυμάωνι
 267 410. v. εροντάοις. Scal. ἀῆρ
 275 422. v. δῆιον. Scal. εἶλκεν
 v. τεύχεσιν. Scal. καταγίζοντά
 290 444. v. καί σε. Scal. ἐνώδες ἀυρη
 293 450. v. ἤ ῥα. Scal. ἤ ῥα σέ τις ταμίην
 v. μὲν ⊙. Scal. ἐποικλείρεις με, καὶ ὡς & c.
 297 454. v. ἰμερόεις. Scal. αἰθυσεν
 300 460. v. πίπτε. Scal. δέλας
 301 462. v. θῆλυν. Scal. ζωθαλπέες
 303 464. v. ἐνθα. Scal. διασείχοντα
 304 466. Scal. δεῖπνα, τάπερ σπεύδον & c.
 v. ὠπλισε. leg. χύδην
 306 468. v. ἰνδοῖς. Scal. ἐβρεμεν αἰχμῆ
 310 474. v. κενάυρη. Scal. ἐτέροιο
 311 476. Scal. ὡς κερῶεις ἀχελῶ ⊙ αἰείδεται & c.
 312 478. v. ὄρχαμον. Scal. ῥέων ἐμὸς
 314 480. v. ἀμφι. Scal. ὑψόδι φιτρῶ
 317 484. v. πατρώης. Scaliger hæc sic transposuit,
 φρεκλὸν ὑποτρύζων πολυώνυμον ὕμνον ἀοιδῆς,
 πατρώης νοέων ζωαρκέ ⊙ ὄργια τέχνης.
 ὡς ὁ μὲν αἰόλον ἔλκ ⊙ ἀκέσατο, & c.
 318 486. v. ἀσσυρίων. Falk. σίχα ποσσὶν
 319 488. v. ζῆνα. Falk. μὴ ξείνισσε καλιῆ.
 321 490. v. ὄφρα. Scaliger hæc transponit,
 ——— φιλοσόργω δὲ μενοινῆ

ὠπλισε

- ἄπλισε πιαλέης ἑτερότροπα δειψανατραπέζης.
 ὄφρα μὲν εἰσέτι βότρως ἐκόσμεε δαίτα λυαία,
 τόφρα δὲ &c.
- 327 500. v. ὁππότε. Scal. ἐπεσσυμένοιο
 v. ἔρπε. Scal. τελυγμένῳ
- 329 504. v. τὸν κρόνῳ. Scal. καὶ αἰχμάζοντα κεραυνῶ
 v. πολλάκι. leg. λαίμῳ
- 333 508. v. ὡς φαμένε. Scal. νεοπενθέῳ ὄρφνης
 v. οἰκτρὸν. Scal. μέθη κλάισσα
- 338 518. v. ἢ γὰρ. leg. ἀγῶν
- 349 534. v. ὅς δέ. Scal. πολυελεφάροιο νομῆῳ
 v. ἄζομαι. leg. ρείης.
- 354 540. v. ἄκρα. Scal. λαβῶν
- 355 542. v. ἄρεα. Scal. μάρτυρα, λεύσσε τ' ἀθήνην
- 358 548. v. καὶ σάκῳ. Scal. ἀσκυρόνωτον
- 362 552. v. λυδὸν. Scal. εἰς χθόνα σύρω
 v. ἀλλ' ἀδινόϊς Scal. ἀλλὰ λίνοις
- 363 554. v. ἔδδ. Scal. ἐπελήσατο χάρμης,
 ἀλλὰ λάβεν βυπλήγα
 v. ἢ τότε. leg. κατὰ χεῖρῳ
- 375 572. v. θαρσήεις. Scal. ἐβόησε πρὸς
- 379 580. v. ἢ ὁπότε. Scal. τραγικοῖο χορῶν δεδμημένος ἀνήρ
- 380 ibid. v. καὶ κίρκης. Scal. κυκεῶνα
- 381 582. v. ἀντι. Scal. θηριαδῆῳ ὁμοφρονέω
- 385 588. v. ἄλλου. leg. κατέδραμε
- 388 594. v. μηρὸν. Scal. ἐπιγράφαντα
- 390 596. v. μεσσαλίην. Scal. χαρασσομένε
- 391 ibid. v. ἀμφιφαῖς. Scal. φέγγῳ ἀποσίμβυσα κεραίαιν
 ἄκρα διαπλήσισα δυοῖν νεοφεγγέῳ &c.
- 393 600. v. δυσμενέες. Scal. φόβω σείβοντες
- 399 608. v. ὑψιφανῆς. Scal. ἀνέκυπτε
- ibi. 610. v. καὶ γνώφῳ. Scal. συνέσιχε δαμναμενῆϊ
- 400 612. v. αἰδέομαι. Falk. μιζήμεται

ibid.

- 401 ibid. v. καὶ ποταμὸς. Scal. κελάρυζεν ἄγων δεσ.
- 403 614. v. σὸς. Scal. ἴτυι
- 407 620. v. ἰνδοῖς. leg. ὄιδμα
- 411 626. v. πατρώης. Scal. ἀπῆνης
- ibi. 628. v. ἡ δὲ. Falk. θωῶν.
- 416 634. Scal. ἀτρίπης ἔο χεῖρας
- 417 636. v. καὶ μίτον. Scal. καινῆ μετέδωκεν ἀνάγκη
v. ἡνίοχ. Scal. καμῶν δεδονημέν.
- 422 642. v. φορκύδ. Falk. λαθῶν
- 425 648. v. βάκχ. Falk. ἰναχ. ἀμφοτέρων &c.
- 429 654. v. καὶ ζέφυρον. Falk. hec hiulca & defecta ex-
plentur in Oporini codice, adjectis duobus versu-
bus. hoc modo,
ἀλλὰ νότον, καὶ παρὰ βορῆια, καὶ πέραν ἔυρα,
καὶ ζέφυρον κήρυκα φέρων τετράζυγι νίκη
ᾠκεανόν, χθόνα, πόντον ἑῶν ἐπλησεν ἀέθλων.
εἰ κλέ. ἀνδράποισι δράκων, εἰ φολάδες ὕδραι,
βάκχ. σέμματα ταῦτα, λεχαῖα ταῦτα λυαῖσ.
- 430 654. v. εἰς γόνυ. Scaliger sic transponit,
θηγαλέην δ' ἐπίκυβρον ἀνεύρυσσα κεραίην
εἰς γόνυ ταῦρον ἔκαμψεν ακοντισῆα λέοντων.
εἰς. πολλάκις οἱ κεράεσσιν &c.
- 430 656. v. χρυσοφαῆς. Falk. καρπὸς.
- 436 664. v. ἀβροχον. Scal. & Falk. ῥυμδν
- 437 666. v. δοχμώσας. Falk. ὕδωρ σπειρηδν
v. ποιήην. leg. ἰῶσαν
- 439 670. v. καὶ τότε. Falk. δαμείη
- 441 672. v. ὄρδι. Falk. μελέων ἐνοσίχθονι
- 445 678. v. δηριάδης. Falk. ἀπὸ νήσων
- 452 678 v. καὶ σόλ. Falk. ἀπὸ νήσων
- 457 696. v. ἄχει. Scal. κεχασμένον
- 458 698. v. καὶ σίχες. Scal. — ἐμετρήθησαν αἴταις
τετραπόρων πλήσαντες &c.

- 465 708. Falk. κύμασιν ἀμφίζωσον ἐπισέφας &c,
 465 708. v. κύματι. Sc. liger sic transposuit,
 ——— ὄπη πειμήκει πορθμῶ
 χειῦμα παλινδίνητον ἄγσιν κελάρυζεν ἰδάσπης.
 καὶ τελιάτην κόσμησεν, ὄπη νολίω παρὰ κόλπω
 κύματι πορφύροσιντι μεσημβρίας ἔλκεται ἄλμη.
 καὶ στραπὴν εὐχαλκον ἀναξ ἔσησε τετάρτην
 ἀντολίης ὑπὸ πέζαν, ὄθεν δονακῆα διαίνων
 σέλλεται &c.
 467 712. v. καὶ θεσύν. Scal. defunt quædam.
 470 714. v. αἰέν. Falk. ἔσε διδάξω
 ibi. 716. v. εἰσόκε. leg. δῆλῶ ἔμεινε.
 471 716. v. ὄσ πρὶν. Falk. ἐρείδων
 479 728. v. ὄφιγόνω. Falk. φυλασσομένη κυνεγέρω. vidē
 epigramma Crinagoræ lib. 1. Anthol. ἐστὶ ἀνδρείου.
 ὄδρυάδην σπάρτης τὸ μέγα κλέϛ, ἢ κυνεγερῶ
 νάυμαχον, &c.
 480 730. v. ἰνδόν. Scal. quæ sequuntur, sunt mutila.
 ibi. 732. v. καὶ ξείνην. Scal. βιαιγενέϛ
 481 ibid. v. παιδός. Falk. βραδύς ἔλκει
 482 734. v. ὑφινεφής. leg. χθονίων νεφελάων. nā has opo-
 rōnit cœlestibus.
 485 738. v. ἡμβρολεν. Falk. λίθω κορύβαντας
 489 744. v. καὶ φονίην. Scal. ἀλίωσεν
 490 746. v. ὠτειλή. Scaliger sic transiecit,
 ποῖον ἄχϛ κλονέοι με δαίζομένοιο καβείρου;
 ποῖον ἐμοί ποτε πένθϛ εὐρραδάμιγϛ ὄπώρησι
 ὠτειλή σατύρη πότε πε, πότε βάνκχον ὀρίνης
 σιληνός πεσέτω σαφυληκόμϛ ἔσμὸς ἀλάθω
 ξασσαρίδων, καὶ μῆνον ἀπήμονα παῖδα νοήσω.
 ἰλήκοι κλυτόταξϛ ἀεσαίοιο πεσόντϛ
 κρείσσονα κικλήσκοντϛ ἔης ὠδίνα μελίσσης.
 ibi. 748. v. δυσμενέας. Falk. ζώνοντας ἔασσω

ibid:

- ibid. v. ἄρτι. Scal. defunt quædam.
- 494 752. v. τέυχων. Falk. ἰέτο φωνήν.
v. ἐνρυμέδων. Scaliger hos duos versus posuit
post istum, qui paulo supra est,
τέυχων θερμά λέπαδνα, καὶ ἔμπυρον ἰσοβοῆα.
ἐνρυμέδων μὲν ἔλαυνε· πειβλήτω δὲ χαλινῶ
ἔμπυρον ἠνιόχευε σιδηροπόδων γένυν ἰππων.
ἡσ. χεῖρὶ δὲ λήμνιον ἔγχ^θ, ὄπερ κάμε πάτρι^θ ἄκμων,
δεξιτερῇ κέφιζεν, &c.
v. ἀκροτάτοις. leg. βαῖδον αἰείρας
- 496 756. v. σιληνῶ. Falk. ὅς δίχα
- 497 ibid. v. ἀμφι. Falk. εὐπλοκάμοιο δὲ βαύκχης
v. νύσης. leg. ἄλγ^θ ἔπαυσε
- 500 762. v. ὄς. Scal. κῶμα τινάξας
- 508 772. v. εἰ πῆλε. Scal. defunt quædam.
v. ἠερίη. Scal. πολιῆ
- 513 780. v. ποίην. leg. ὄρσιβόνν.
v. πολλοῖς. Scal. εὐχ^θ
v. ἠλυθεν. leg. ἠ λίδον αἰχμάζων
- 514 782. v. ἴδριν. Falk. ἰνδοὶ δ' ἀνδροφόνιο
- 516 784. v. περσεφόννην. Falk. ἐκίχησε
- ibid. 786. v. ἄλλη. Falk. κῶμον ἄγασσ
- 519 788. v. φρικλόν. Scal. defunt quædam.
- 520 790. v. κείδι. Scal. ὕπν^θ ἔμιμνε &c.
- 522 794. v. ἀυλόθι. Scal. ἦρεν
- 523 796. v. φύαλιήν. Scal. πῆδων vel πόθων
- 525 798. v. ἔχ ἄλις. Scaliger hæc sic transiecit,
ἔχ ἄλις αἰχ^θ ἐκεῖνο θεοσυγές, ὅτι δοκεῖω
ἡσ. τρώϊον ἠέτηῆρα διὸς δρησῆρα κυπέλλων
ἕρανὸν αἰχύροντα, &c.
- 532 808. v. μηκεδανὺς. Falk. ἐρειδομένους
- ibid. 810. v. κύμασιν. Falk. νίπλων
- 533 ibid. v. γραπλόν. Scal. μεδέσης

- 535 814. v. ὡς εἰπῶν. leg. ἐνδοξε μορφέυς.
- 538 818. v. ἄλλαι. Scal. ἀμαδρυάδεσσιν
v. μυρομένη. Scaliger hæc transfecit ad præ-
cedentia.
δέξατο κυμαλέοντες ἐς ἄνλια παρθενεῶν
μυρομένη βαρὺ πένθος ἀπειθήτηθι Διονύσου.
ἄλλαι ἀμαδρυάδες σκιεροῖς &c.
- 540 822. v. ἀγλαίην. Scal. καλέσση
- 543 826. v. καὶ πόθος. leg. καὶ πόσις &c.
- 549 834. v. ἔδέ τις. Scal. ἰνδὸς ὀδίτης
v. τήκελο. Falk. ἐν γδομίχλη
- 555 844. v. τὸν δὲ. leg. ἐκίοθεν
- 557 848. v. εἰς θάλαμον. Scal. μελαγκόλωποιο ὃ νυκλῶς
- 560 852. v. ἄμαπ. Scal. μαρμαίρυσαν
v. ἐνθα. Scal. διασμήξας
- 564 858. v. μῆλα. Scal. ῥήγες ὀλκῶ
- 571 868. v. ἀλλὰ. Falk. ἔλκε ἀφάσων
- 572 ibid. v. χειροβίη. Scal. μορρέει ἀιχμῆν
- 575 874. v. λυεο. leg. σῶν βελέων
v. ἔτόσον. Scal. ἀιχμάζει σάκον ἄρε
- 578 878. v. ἀφνειαῖς. Scal. ὄλβη
- 579 880. v. σληνῶς. Falk. ἐδοκευε
- 580 882. v. ὑμετέροις. Falk. ἄσαλ ὑψόθη
- 581 ibid. v. σβέασον. Scal. κύματα νύσθ
- ibi. 884. v. κέρη. Scal. ἦρη δ' ἔκ
v. ἄγρια. Scal. κύματα
- 583 886. v. ἀμφοτέρον. Scal. πονέω τε
v. ληίδα. leg. κτέρας ἄλμης
- 588 894. v. μή ποτε. Scal. νομήσας
- 589 896. v. ἠερίοις. Scal. ἄρμα σελήνης
- 491 898. v. καὶ φονίη. Scal. χάλιξ
- 593 902. v. ποσσίν. Falk. κόνιν ὀπλη
- 594 904. v. ἰνδῶ. Falk. ἔπλετο

- 600 912. v. κάλλιπον. leg. μεμηλότα
- 602 914. v. ὑπδανοίς. leg. κτείνουσιν γυναῖκας
- 612 930. v. καὶ τεόν. Scal. ταχύδρομον ἄρμα
- 614 934. v. ὦν. Falk. πεφοβημένον
- 615 ibid. v. σκέλμις. Falk. ἀλίδρομον
- ibi. 936. v. καὶ νύκτι. Scal. desunt quaedam.
- 617 938. v. φαῦνον. leg. ὀχέεσσι
- 621 944. v. καὶ πέλεν. Scal. διαδορόντων
- 622 946. v. τῷ μὲν. Scaliger hæc sic transposuit,
 ——— ἦλθε θαλασσίων ὅτι δίφρων
 σκέλμις ὅπισπέρων ποσιδίον ἄρμα θαλάσσης.
 τῷ μὲν ἐπαίσσοντων ὀπισσώτρων μόγις ἄρων
 ἐκταδίης φάουσι ἐλισσομένης τρίχες ὑψῆς,
 κύκλῳ ὅσον τροχῶσι ἀπολείπεται ὡκέῳ ἰσπασε.
 δεύτερον δὲ ἔειπεν ἀεδλα &c.
- 624 948. v. ἠέ μιν αἰμάξει. Scal. est versus spurius.
 v. καί μιν. Scal. καρπὸν ἀμείβων
- 628 954. v. καὶ πυμάτω. Scal. ἐντύκλω
- 629 956. v. δια. Scal. ὄν πνι
- 630 ibid. v. εἰ τότε. Scaliger hæc sic transposuit,
 ἀλλὰ παλινοῖοιο ποδὸς ταχυδινεῖ παλμῶ
 ὠκύθοῳ πεφόρητο μετὰ λμηνῶ ἐσσύμενῳ δὲ
 ἀντιπάλῳ πεθέοντων ἐπήλυδα τασσὸν ἀμείβων,
 εἰ τότε βαλὸς ἐν ἐπιπυδρόμῳ, ἢ τάχα βαίνων
 ἢ πέλεν ἀμφήεις, ἢ ἔφθασεν αἶσὸν ἀθήνης.
 καὶ κτέραι &c.
- 635 966. v. ἀμβολίν. leg. ἔπις αὐτῇ
- 639 972. v. ὁπότε. Scal. κέρας ὠκεανοῖο
- 643 976. v. ἄλλο. Falk. γέρας
- 646 982. v. καὶ θέρον. Scal. ἄγγελον ὀμπνης
 v. ὑψίην. Scal. ὅτ' ἔδραμον
 v. καί μιν. Scal. πυρβένπι χιτῶνι
- 652 992. Scal. σοιχάδες ἰθύνοντες ἐς ἄρεα &c.

ibid.

- 653 ibid. v. καὶ σόλον. Falk. ἀθρήσαντες
 657 998. leg. ἀσκὸν ἐπισφίγξας ἀνεμώδεα &c.
 658 1000. v. ῥύεο. Falk. πλόον
 660 1002. v. μικέτι. Falk. δαμείη
 661 1004. v. ἦν. leg. σόν⊙
 662 1006. v. ξανθόν. Falk. ῥόν αἵματ⊙
 v. χεῖρας. Scal. πανοσειή
 v. αἱμαλέω. Falk. χύση
 663 1008. v. πατρών. Scal. γλαχίνα τριαίνης
 665 1010. v. ὀλκείης. Scal. λευκανίης
 666 1012. v. καὶ σεροπῆς. Scal. defunt quaedam.
 690 1048. v. τοῖον. Scal. ξυνώσατο βύκταις. Falk. κέραις
 691 1050. v. ἐξ ἀλός. Scal. ὀλίγης ἀλοσύδνης
 694 1054. v. σύζυγα. Falk. ἀσπορ⊙ ἰλὺς
 701 1064. v. ἔννομα. Falk. παππάζουα
 702 1066. v. ἀσσυρίης. Scaliger hæc sic transposuit,
 καὶ πινυτῆς οἰσθησαν ἀκηλήτων φρένας ἀνδρῶν
 ὀφθαλμοὶ γελῶντες ἀκοντιστῆρες ἐρώτων.
 ἀσσυρίης δὲ ἔκρυπτεν ὀμήγυριν ἡλικ⊙ ἤβης
 παιδρετέρας χαρίτεσσιν, ὄσον &c.
 704 1070. πρώτην. Falk. ἔτασσι
 707 1074. v. πυκνά. Falk. παρεμέτρειν
 715 1086. v. καὶ βερόης σχεδὸν &c. in hoc libro multa luxa-
 rūt librarii, quæ neque loco suo, neque ordine po-
 sita rectè dixeris. ea singula Scaliger transposuit ad-
 mirabili felicitate. quod magis manifestum esset, si
 totus hic liber recuderetur. nunc breviter hoc in-
 dicasse satis sit. ac primo quidem post hūc versum,
 καὶ βερόης σχεδὸν ἦλθεν &c. ponenda sunt illa quæ le-
 718 guntur pag. 1090. καὶ οἱ ἐριπίοιτον &c.
 καὶ βερόης σχεδὸν ἦλθε, καὶ ἦθελε μῦθον ἐνίψαι.
 καὶ οἱ ἐριπίοιτον ὑπὸ σόμα μῦθ⊙ ἀλήτης
 Ἰλῦσσαν ἐς ἀκροτάτην ἐτίλαινελο χεῖλει γείταν, &c.

720 quæ continuanda sunt usque ad illud pag. 1094.

εἰς ἐμὲ καὶ δῖονυσσον &c.

715 cui iterum copulandum est illud pag. 1086.

ἀλλὰ φόβω πεπέδησο &c.

hoc modo,

— φίλε βάρχε τεὰς ὤκλειρα μερίμνας.

καὶ σε πόθεν νίκησεν ἔρωσ Δραγύς; εἰ θέμις εἰπαῖν,

εἰς ἐμὲ κ', δῖονυσσον ἔρωσ ἐκένωσε φαρέτρην.

ἀλλὰ φόβω πεπέδησο. φιλεῦτε πῆ σέο Δύρσοι

ἀνδροφόνοι; πῆ φεικτὰ κεράαλια; & cætera, ut fe-

717 quuntur, usque ad illud pag. 1090.

ἔδ' ἐ γέλωσ πέλε τοῖσ' &c.

720 cui addatur hoc, quod est pag. 1094.

ἡμερταὶ γεγάασιν &c.

isto pacto,

— σὺ ἢ φρένα τέρωσο σιγῆ

μυρομένησ ὀρόων μελιιδέα δάκρυα κέρης.

ἔδ' ἐ γέλωσ πέλε τοῖσ', ἐπεὶ πλέον ὀνοσπι μορφῆ

ἡμερταὶ γεγάασιν, ὅτε σενάχισι γυναιῖκες.

μέλψον ἔρωμανέουσιν ἐπ' ἐνδυμίωσι σελήνην,

μέλπε γάμον χαρίεντ' ἀδώνιδ' &c.

usque ad finem libri.

716 1088. v. ψευδαλέον. Falk. σέο θάμβ' ἐχέφρονα

728 1106. v. μύρρης. Falk. λαχών

730 1108. v. κάλλει. Scal. πατρίδα κέρης

731 1110. v. ἄρεσ' ἁρμονίην. hunc versum posuit Scali-

732 ger post illum, qui est seq. pag. 1112. ἀννέφελ' &c.

— ἐλικώδει ῥόμβω

εἰσ. ἀννέφελ' σάλπιζε μέλ' πολεμήιον αἰθῆρ

ἄρεσ' ἁρμονίην φρυγίᾳ μυκώμενον αὐλῶ.

καὶ βλοσυρὸν μύκημα &c.

733 1112. v. καὶ χθονίᾳ. Scaliger hæc sic transposuit,

— θαλασσίωσ ἐπὶ νώτων

δαία

- δαίμονες ἐσθλόντων, τανυπλόροισι δὲ κορύμβοις
 ἡμερίδες λιβάνοιο μετοχλίζοντο τριαίην
 καὶ χθονίη λοφόντων ἀρασσομένη κεραῶν
 δῶμα ποσειδάων ἰμάσσειο πόντιον ὕδωρ.
 καὶ πνα βόσκομένην δς.
- ibi. ibid. v. εἰς βοένων. Scal. desunt quædam.
- 735 1116. v. κύμβαλα. Scal. νηρείδεσσιν
- 736 1118. v. νίκης. Scal. ἀγχιάλαιο
- 742 ibid. v. ἀρχαίην. Falk. λύσσαν
 v. γλαυκά. Scal. φαλαίην
- 746 1132. v. ὀφομένην. Scal. ἐπίποτμον
- 756 1148. v. φεύσμαι. Scal. ὡς κὴ δῖον ἔμοι
 Scal. παιδὸς ἔης διὰ μῶμον ἐὼν δόμον ἔφλεγε καὶ δμῶς
 vel paulo aliter,
 μητρὸς ἔης διὰ μῶμον ἐὼν δόμον ἔφλεγε βάνχων.
- 759 1154. v. αἰ δέ. leg. νεύματι κραιρῆς
- 760 1154. v. βακχεύσας. Scal. αἰεταῖδαο, id est, ἀκλαίωτος
- 761 1156. v. εἰς γάμον. Falk. ἐκνεῖ πέλεις ἰοχεαίρης
- 762 ibid. v. ἡέα. Scal. σιόφρον ἰοχεαίρης
- 769 1168. v. ὀσιώσσε. Scal. πελαῖας
 v. μαινομένην. Scal. εἴχα λαμῶν
- 777 ibid. v. ἀλλ' ὅτε. Scal. ἀνὴρ θεασύς
 v. ὀζεύς. Scaliger hunc versum posuit post
 istum,
- ἄζο, μὴ κρονίδης μετὰ μῆλέα καὶ σε δαμάσση.
 ὀζεύς μ' ἠέξῃσε, κὴ ἔγλαγγ' ἔσπασα ρεῖης.
 Ἐάρβαρον ἔμεθέπω καὶ ἐγὼ γένων.
- 781 1186. v. φεικτὸν ἐχιονίδην. Scal. desunt quædam.
- 784 1190. v. ἐζόμενον. leg. εὐπαλάμω
- 787 1194. v. καλὰ φέρεις. Scal. desunt quædam.
 v. καὶ μογέει. Falk. λιπόρατρις ἀλήτης
- ibi. 1196. v. νηιάδες. Scal. ἠδέσσαιτο κάδμω.
- 789 ibid. v. ἀρμονίης. Falk. πασάδα κάδμω

- 802 1216. v. ποντιάς. Scal. ναυίλλεται ἀργῶ
 804 1220. v. αὐλός. Falk. ἔρας θάμβησεν. ἀπενθήτω δ' ἐνὶ
 νάξῳ &c.
 807 1224. v. ἔδρον. Scal. ὕδωρ αἰλός
 808 1226. v. φθεγγομένῳ μίνωϊ. Scal. φθελόμενον θησιῶ
 819 1244. v. ἕλίνα. Scal. ῥίλινα
 822 1248. v. αὐλογόνῳ. Scal. φῦλα γιγάντων
 v. δήσατε. Scal. defunt quædam.
 824 ibid. v. ἀντίτυπον. Scal. κερυνῶ
 v. ἐγκέλαδ. Scal. πέφλεκτο
 829 1258. v. καὶ γαμίν. Falk. ῥάχιν ἰαδμῶ
 ibi. 1268. v. δάιμονι. Scal. defunt quædam.
 839 1272. v. δάκρυσιν. Scal. ἕκ' ἰδε πηγὴν
 843 1280. v. ἕ τάχα. Falk. ἀκοίτην
 845 ibid. v. κείθι διαφώσσα διός &c. Scaliger. defunt
 quædam.
 849 v. ἔκλυε. Falk. θησιῶ ἦρα ῥοδοσεφέ
 850 1290. v. ἄχετα. Scal. defunt quædam.
 857 1302. v. ἡ σκυλάκων. Falk. ἐλίκαπες ἀρείονες ἐσε
 858 ibid. v. τερβαλέης λέχ. ἄλλο. Scaliger. defunt
 quædam.
 889 1304. v. γαίη. Scal. νικάμη δ' ἐδὸν ἦα.

FINIS.

